

QUỶ SÔNG

Võ Hoàng Phúc

① **Án mạng thôn Trinh Phụ**

QUỶ SÔNG - QUYỂN 1 ÁN MẠNG THÔN TRINH PHỤ

Tác giả: **Võ Hoàng Phúc**

Thể loại: **kinh dị, trinh thám,**

Đóng gói: **Cuibap**

Nguồn text: **truyenaudiohay.com**

LỜI DẪN

Trong lúc làm lễ thần Huyền Võ, một người đã phát hiện ra xác chết dưới sông Hậu, anh ta nghi ngờ là Quỷ Sông. Hai từ Quỷ Sông này khiến cho người trong thôn Trinh Phụ sợ hãi. Kéo theo đó là hàng loạt những chuyện kinh dị xảy ra.

CHƯƠNG 1

BUỔI LỄ HUYỀN VÕ

"**K**hấn mong thần Huyền Võ trên sông Hậu, giúp đỡ tụi con, mưa thuận gió hòa, tạo phước cho thôn Trinh Phụ".

Giọng nói cao vút của Lâm bà bà vang lên, lan cả một vùng sông, sau đó tiếng chuông linh lan [1*] vang lên liên hồi.

Sau hồi chuông, Lâm bà bà liếc mắt ra hiệu cho tôi đánh lễ, tấm lụa trắng được tôi tung lên bầu trời trong xanh của thôn Trinh Phụ, sau đó tôi cột nó vào tượng Huyền Võ.

"Trời có tiên thần, đất có thổ thần, sông có Huyền Võ trấn thủ".

Tôi hô lớn, rồi ném bức tượng Huyền Võ xuống sông Hậu.

Theo đúng nghi thức hàng năm, đám trai trong thôn sẽ lặn xuống nước tìm kiếm tượng thần, ai tìm kiếm được sẽ tôn vinh thành Thần Lãnh, người được cho là Huyền Võ chọn.

Từng đợt người nhảy xuống sông, tôi lơ đãng nhìn quanh, hình như không thấy bóng dáng của Nguyễn Thành Hiên đâu hết. Hồi tối hôm trước, anh ta còn mạnh miệng, tuyên bố với tôi, đợt này sẽ giành được ngôi vị Thần Lãnh của năm nay.

"Phúc Phúc, con nhìn đằng kia kìa".

Lâm bà bà gấp gáp kéo vai áo của tôi, làm tôi giật mình.

Đoạn nhìn sang hướng bà chỉ, phía xa tít ở giữa dòng sông xuất hiện một vùng máu đỏ, kinh dị vô cùng.

Trong khi tôi còn ngờ nghệch chưa biết chuyện gì xảy ra, thì Lưu Thành - một gã bự con và bơi rất giỏi trong làng đột ngột trôi lên mặt nước, một mớ nước sông bị anh ta hất thẳng vào mặt tôi.

Tôi rùng mình, bực bội nhìn anh ta, hỏi "Cái gì vậy hả? Anh Thành".

"Có... Có... Có..".

Anh ta lặp ba lần nói, trong ánh mắt có chút sợ hãi, coi bộ đã nhìn thấy chuyện gì kinh khủng lắm.

"Nè anh Thành, anh không cần gấp gáp như vậy, nghe lời tôi, hô hấp thật điều hòa rồi hả nói".

Tôi vừa nói vừa làm ra hành động hô hấp, Lưu Thành sau khi đã hô hấp điều hòa, liền nuốt một ngụm nước miếng, nói "Ở dưới sông, ở dưới...".

Đang nói nửa chừng, anh ta liền ngừng lại, rồi nhìn đám người tới dự lễ đang tò mò nhìn mình, tôi hiểu ý anh ta, liền liếc mắt ra hiệu cho Lâm bà bà tiếp tục làm lễ, để thu hút sự chú ý của mọi người.

Sau khi mọi người đã tập trung chỗ khác, Lưu Thành liền hít một hơi sâu, lấy tinh thần. Anh ta nói "Tôi là người bơi đầu tiên trong đám người tham gia tìm tượng Huyền Võ năm nay, bức tượng Huyền Võ bị cậu quăng đi khá xa, nên tìm kiếm một lát là đã tới giữa sông, lúc này, tôi nhìn thấy một cái xác nữ cực kỳ kinh dị, hai mắt trắng dã, da trắng bệch và hình như đang bị bong tróc, mái tóc đen dài đang nổi lên bành trong nước. Còn chưa kịp định thần thì dịch huyết trong người cô ta bắn ra, đổ một vùng nước. Tôi hoảng sợ quá liền bơi vào bờ. Cậu nói thử coi thứ kia căn bản có phải Quỷ Sông năm xưa không?".

Tôi ngờ nghệch nhìn anh ta, thực sự những chuyện quá xưa ở thôn Trinh Phụ tôi cũng không rành cho lắm, bởi vì tôi cũng mới sinh sống ở đây chưa đầy hai năm mà. Nhưng chuyện anh ta vừa nói đúng thật không hề đơn giản. Không lẽ lại có Quỷ Sông?.

Tôi kéo anh ta lên bờ, rồi đưa cho một cái khăn mỏng để chùi, sau đó nhanh chóng tới chỗ Lâm bà bà. Tôi biết, nếu muốn hiểu rõ ràng những chuyện xưa trong thôn, ắt hẳn phải hỏi người am hiểu nhất thôn - Lâm bà bà.

Nhìn thấy tôi chạy tới, với nét mặt không tốt cho lắm. Lâm bà bà liền kết thúc buổi lễ, rồi hỏi tôi "Bộ có chuyện gì hay sao?".

Tôi thở một hơi, rồi đáp "Anh Thành nói, ảnh nhìn thấy một cái xác nữ dưới đáy sông, đặc biệt cái xác rất kinh dị, còn bắn huyết dịch nữa, ảnh nghi ngờ là Quỷ Sông".

Nghe tôi kể, Lâm bà bà bắt đầu tối sầm mặt lại, cánh tay có chút run run đặt lên vai tôi. Bà thì thào "Việc này cực kỳ xui xẻo, con mau kiếm cố đuổi khéo thôn dân về đi".

Tôi từ khi đi theo Lâm bà bà làm lễ tới giờ, tôi chưa từng nhìn thấy biểu cảm như vậy của bà bao giờ, coi bộ chuyện này cực kỳ quan trọng.

Sau khi nghe tôi thông báo Lưu Thành đã tìm được tượng thần, đám con trai dưới sông cùng thôn dân liền ra về.

Cùng lúc này, Lâm bà bà tiến lại gần, biểu "Phúc Phúc, con mau tới nhà lão Phan, kêu ổng tới liền!".

Tôi gật đầu rồi chạy nhanh tới nhà lão Phan.

Lão Phan, cái người này từ khi tôi tới đây, cũng đã tiếp xúc rất nhiều lần, nhưng lại hoàn toàn không hiểu ông đang nghĩ gì, ông rất hay ra vẻ thần thần bí bí, vậy mà toàn thôn Trinh Phụ này, đều rất kính trọng. Nghe họ nói với nhau rằng, ông biết thuật toán số, những chuyện sống chết, bịnh hoạn đều biết và chữa trị được. Tôi còn nhớ năm ngoái, con nhà ông Thương bị bịnh khá nặng, không kịp đưa tới nhà thương trên trấn, đành mời lão Phan tới nhà coi giúp. Sau khi coi xong, ông liền thắp 7 ngọn đèn trong nhà, rồi đánh lễ, nghi thức này nghe nói là để kéo dài tánh mạng của đứa nhỏ.

Tiếp đó, ông biểu ông Thương đưa đứa nhỏ tới nhà thương. Không biết có phải là do may mắn hay là do dị thuật của lão Phan không? Mà đứa nhỏ trên đường tới nhà thương luôn điều hòa hơi thở, tình trạng cũng không trầm trọng thêm.

Tôi không tin tưởng vào việc mê tín dị đoan, nhưng vụ việc lần đó khiến tôi có cái nhìn khác, có lẽ trên đời này vẫn tồn tại cái kêu là "kéo dài tánh mạng" chăng?.

Nhà lão Phan ở, là một ngôi nhà đơn sơ, nhưng cấu trúc có chút lạ, hình như là dựa theo phong thủy để cất nên.

Cái hàng rào bằng tre gai khô, được sắp xếp khá chặt chẽ, ngăn mọi thứ vào bên trong, nếu muốn vào trong, nhất định phải đi qua cổng chính.

Nhưng để qua đó, phải có sự cho phép của lão Phan, bởi vì cánh cổng luôn được khóa kín. Tôi hơi một hơi sâu, kêu lớn "Lão Phan ơi, con là Võ Phúc đây, con có chuyện muốn nói với ông đó đã".

Bên trong im ắng một chút, rồi giọng nói già nua nhưng đầy khí lực của lão Phan vang lên "Phúc Phúc à, cửa không khóa, cứ mở vô đi con".

Tôi chạm nhẹ vào cánh cửa, hơi ấm của gỗ lan tỏa khắp da bàn tay của tôi. Coi bộ cánh cửa này vừa bị ướt, nhưng mà tôi nhớ, mấy ngày gần đây không có mưa mà?.

Cánh cửa ken két mở ra, không gian bên trong vẫn phủ lên mình sự giản dị kỳ bí.

Nếu nói có cái gì khác thường ngày, chắc chắn là một cái bồn tắm bằng gỗ rất lớn, đặt ở giữa sân.

Khi tôi định lướt qua, thì bất ngờ nghe thấy âm thanh khá lạ vang lên bên trong cái bồn. Có chút tò mò, tôi bước tới gần, ngó vào trong coi thử là gì.

Một mớ tóc đen nổi lênh bênh trong nước, tôi nuốt nước miếng, định đưa tay chạm thử thì một cánh tay lạnh lẽo và ướt sũng, nhanh như chớp cầm lấy tay tôi.

Giật giựt vài cái, tôi nghĩ ngay tới tình huống tệ nhất, không lẽ mình gặp phải quỷ nước sao?.

Còn đang hoang mang, thì thứ kia hắt tung té nước khắp mọi nơi, nước bị hắt ướt đẫm người tôi. Nhưng điều đó không quan trọng, điều quan trọng chính là, thứ kia căn bản chính là một người, hơn nữa còn trần truồng như nhộng.

"Võ Phúc".

Một giọng tức giận vang lên, lúc này tôi cơ hồ biết được người kia là ai, Nguyễn Thành Hiên, chính là anh ta.

"Cậu có biết tôi đang tập nín thở hay không? Sao lại làm phiền tôi vậy đã?".

Anh ta chửi thẳng vào mặt tôi, mớ nước trên tóc theo nhịp di chuyển của đầu mà không ngừng văng tứ tung.

"Thôi, làm sao trách tôi được, không phải thường ngày anh hay luyện tập ở nhà mình sao? Hôm nay tự nhiên lại qua nhà lão Phan vậy ư?"

Tôi trách cứ lại, anh ta thở một cái bực tức, sau đó chỉ chỉ chỏ chỏ vào mặt tôi thêm vài cái nữa, rồi bước ra khỏi bồn, trần truồng như nhộng mà bước vào nhà lão Phan.

Lúc này tôi mới nhớ ra chuyện chính, liền chạy vào trong nhà lão Phan. Ông lão họ Phan hình như nghe được tiếng tụi tôi cự cãi nên có chút không vừa lòng, ngồi ở bàn giữa, âm trầm uống chung trà bông mai.

"Lão Phan, ở ngoài bờ sông Hậu có chuyện rồi rồi đó ư?"

Tôi gấp gáp đi vào chủ đề chính luôn, lão Phan để chung trà xuống bàn, ngược mắt nhìn tôi, hỏi "Là chuyện gì?"

"Trong lúc thực hiện nghi thức tìm kiếm tượng Huyền Võ, anh Thành nhìn thấy một cái xác giữa sông đó ư?"

Tôi cố gắng kể ngắn gọn nhất có thể, lão Phan ra vẻ e ngại, nói "Xui xẻo, trong ngày vớt tượng thần, lại có xác chết, xui xẻo quá".

"Rồi mấy người tụi cậu có vớt cái xác đó lên không?"

Giọng của Nguyễn Thành Hiên vang lên, tôi liếc nhìn sang, hiện tại anh ta vừa bận cái áo bà ba màu xám, vừa bước tới gần tụi tôi.

"Không, nghe anh Thành nói, cái xác kia chính là Quỷ Sông, nên Lâm bà bà biểu con tới tìm ông đó ư?"

Tôi hướng lão Phan mà trả lời, câu nói vừa dứt, ông chột tụi tôi sầm mặt lại, rồi đột ngột đứng bật dậy, chạy thẳng ra ngoài. Tôi và Nguyễn Thành Hiên ngỡ ngàng nhìn nhau.

Đoạn cả hai cùng nhau chạy theo lão Phan, càng nghĩ tới phản ứng của lão Phan cùng Lâm bà bà, tôi càng cảm thấy chuyện này rất không ổn. Không lẽ là quỷ sông xuất hiện thiệt sao?.

Vừa chạy tới bờ sông, đã nhìn thấy lão Phan cùng Lâm bà bà nói gì đó với nhau, trên mặt họ phủ một tầng sợ hãi.

"Anh Hiên, thiệt ra Quỷ Sông là sao vậy? Tôi mới tới vùng này nên không biết?".

Tôi quay sang hỏi Nguyễn Thành Hiên, thực sự tôi rất tò mò về chuyện này, nói không chừng, chỉ cần biết được chút ít thông tin, tôi có thể hiểu đại khái chuyện gì đang xảy ra.

Nguyễn Thành Hiên có chút e ngại nhìn tôi, sau đó hình như không còn cách nào khác, liền kể "Trước đây, thôn này tên là Nguyệt Liên, thôn dân thuận theo địa lý mà vừa trồng lúa vừa đánh bắt thủy sản. Nhưng mà có một chuyện rất lạ đã xảy ra, số thanh niên xuống nước hàng năm đều bất ngờ bị bệnh lạ, cứ mơ mơ hồ hồ, kể về một vị tiên nữ ở dưới dòng sông Hậu. Sau đó vài ngày sau liền biến mất, khi tìm thấy họ, thì chỉ còn là những cái xác nổi lềnh bềnh trên sông. Người dân kinh hãi, liền mời một vị pháp sư cao tay tới. Sau nhiều ngày làm phép trừ tà ma, nhưng không có hiệu quả, ông liền biểu thôn dân đổi tên thôn thành Trinh Phụ (Người phụ nữ trinh tiết đợi chồng), lập đền thờ, mời thần Huyền Võ về trấn thủ. Sau đó mọi chuyện mới chấm dứt. Trước khi ông đi, ông đã ra lệnh cho Lâm bà bà trông coi và thực hiện nghi thức vớt thần Huyền Võ hằng năm, còn lão Phan thì được ông truyền thụ chút ít pháp thuật để cứu giúp người trong thôn".

CHƯƠNG 2

SỢI DÂY CHUYỀN

Lúc chiều, tôi cứ bị câu chuyện của Nguyễn Thành Hiên làm mông lung. Thực sự là có chuyện quỷ ma sao? Không phải do những người kia trúng phải một loại độc dược gì đó, gây ra hiện tượng ảo giác. Và tình trạng của Lưu Thành cũng vậy.

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, phản ứng của lão Phan cùng Lâm bà bà và những người nghe thấy hai từ Quỷ Sông đều sợ hãi, à không, phải nói là hoang mang lo sợ một cách kinh khủng mới đúng.

Cứ mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, tôi không biết mình đã đứng trước cổng đền thần Huyền Võ từ khi nào. Mà cũng khá lạ, từ khi tới đây sinh sống, khi bước tới ngôi đền này, tôi đều cảm thấy kỳ lạ, hình như có cái gì đó thu hút, hấp dẫn, buộc bản thân phải vào trong.

"Phúc Phúc đó à?".

Giọng của Lâm bà bà vang lên, tôi thoáng cái giật mình, nhìn chăm chăm bà mà gật đầu lia lịa.

Lâm bà bà đưa đôi mắt thâm sâu nhìn tôi, rồi khẽ thì thào hỏi "Lần này lại như mấy lần trước, chỉ đứng ở ngoài mà không vô sao?".

Tôi nhìn bà một cái thật sâu, rồi vẫn như mấy lần trước quay đi, tôi không bước vào trong, vì sao lại như vậy? Tôi cũng không biết, mỗi lần muốn bước chân vào, thì dững khí trong người đột ngột hạ xuống, giống như tôi sợ phải đối mặt với cái gì đó ở bên trong.

Bầu trời chuyển sang đêm, không gian bắt đầu lạnh lẽo một cách vô định, xa xa vang lên tiếng chuông gió, chắc là của một nhà nào đó có thiếu nữ treo.

Mùi nhang khói lặng lẽ giăng khắp mọi nơi, xa xa, tôi còn nghe thấy tiếng ai đó thì thào to nhỏ.

Bỗng nhiên một âm thanh khe khẽ vang lên, nó nhót nhát như thể cá mắc cạn, với lại hình như nó đang tiến gần về phía tôi.

Ngọn gió lạnh vô tình phà vào sống lưng của tôi, khiến gai ốc gì nổi lên hết. Đầu óc bắt đầu mờ lung, sự sợ hãi len lỏi vào trong tâm trí.

Tôi quyết định không nhìn lại, một đường bước thật nhanh, thật nhanh về nhà.

Âm thanh phía sau càng lúc càng lớn, làn nhang khói càng ngày càng dày, tiếng nói chuyện thì thào càng ngày càng nhiều.

Chân tôi bước càng vội, lại càng cảm thấy bị vật gì đó bám lấy chân mình. Rồi trong khoảng khắc, tôi bị nó quật té. Đồng thời, những tiếng thì thào kia dần rõ ràng.

"Không, không, không, con trai tôi không thể chết như vậy, không".

"Mình ơi, sao bỏ lại em với con mà đi chứ".

"Tía ơi, mở mắt ra nhìn con đi".

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy gì, mọi thứ đều bị bao phủ bởi lớp nhang khói trắng xóa.

Đoạn, tôi chú ý chân mình, lúc này cả người như thể đóng băng. Chân của tôi đã bị một mớ tóc nhót nhát quấn chặt, loại tóc đã bị ngâm trong nước rất lâu, rất lâu, khiến cho nó ướt mềm, rối tung và kinh dị.

Tiếng kéo lê thân người chậm rãi vang lên, tôi đưa mắt nhìn về phía đó. Một mớ tóc đen ướt đẫm dần hiện ra, phía trong đó là một khuôn mặt, da dẻ trắng bệch, khóe miệng hơi cong, như kiểu cười khinh bỉ. Đôi mắt tối đen như thể không có nhãn cầu vậy.

Tôi kéo lê người ra xa nó một chút, thì bỗng nhiên nó há miệng lớn ra, đôi môi nhứt nẻ bị rách dần ra, những cái răng mọc xiêu vẹo, cái lưỡi dài kinh dị, hòa lẫn với dòng huyết dịch tuông trào từ trong họng ra ngoài đất.

Còn chưa kịp định thần lại, hai cánh tay của nó đã nắm vào chân của tôi. Hơi lạnh từ đôi tay trắng bệch, bông chóc lan tỏa khắp người tôi.

"A".

Tiếng la thất thanh của tôi vang lên rất lớn, mồ hôi khắp người đổ ra như mưa. Hai mắt của tôi mở ra thực sự, toàn bộ thân thể như cứng ngắc.

"Mơ thấy ác mộng à?"

Giọng cười nói của Nguyễn Thành Hiên vang lên, tôi giật mình một cái thực mạnh, rồi nhìn sang anh ta.

"Mơ thấy gì vậy? Đừng nói là Quỷ Sông nhé?"

Anh ta cười khẩy, tôi gật đầu, rồi nói "Chắc là hồi ban nãy nghe nói về nó nhiều quá, nên khi ngủ bị ám ảnh luôn rồi đó đa".

"Mà nhắc mới nhớ, kể từ lúc, từ bờ sông về tới giờ, cậu luôn mơ mơ hồ hồ. Bộ đang nghĩ gì sao đa?"

Nguyễn Thành Hiên mắt nhỏ mắt bụi, hỏi dò tôi. Ngón tay của anh ta gõ nhẹ lên cái bàn gỗ.

"Thì không phải tôi đã nói rồi sao, tôi bị ám ảnh đó, là ám ảnh đó đa".

Tôi nhấn mạnh hai chữ ám ảnh, nhưng thực ra, tôi cũng không biết mình vì sao lại vậy.

Nguyễn Thành Hiên ờ một tiếng, rồi lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền, anh ta đong đưa trước mặt tôi.

"Dây chuyền gì vậy? Bộ anh mới mua sao?"

Tôi nghi hoặc hỏi, bởi tôi biết anh ta mồ coi tía má từ nhỏ, sống trong cảnh nghèo khó, lấy đâu ra dây chuyền mà đeo.

"Không phải mua, mà là lượm đó".

Anh ta thì thào như thể kể chuyện bí mật, sợ bị người ta phát hiện.

"Lượm, nhưng mà lượm ở đâu vậy đa?"

"Ở dưới sông, sáng sớm hôm nay, trong lúc tập bơi dưới sông, tôi vô tình lượm được nó dưới sông, cậu coi đi, rất đáng giá đó đa".

Nguyễn Thành Hiên vừa nói vừa làm ra vẻ đắc ý, vậy là tôi đã hiểu lý do vì sao anh ta không tới tham gia lễ thần rồi, căn bản không phải vì sợi dây chuyền này sao? Chỉ có điều, tôi không quan tâm nó cho lắm, dù sao mấy thứ lượm lặt được cũng không tốt lành gì.

"À, quên hỏi anh, tại sao lại qua đây, bộ chỉ qua khoe với tôi là anh lụm được thứ này thôi hả?".

Tôi xuống khỏi giường, tiến tới gần Nguyễn Thành Hiên. Anh ta cười khẩy, đáp "Đâu phải, tôi qua đây chủ yếu nhờ cậu một chuyện đó đã".

"Chuyện gì?".

Tôi mắt bự mắt nhỏ nhìn anh ta, thường thì cái tên Nguyễn Thành Hiên này rất ít khi nhờ vả tôi, nhưng một khi nhờ vả toàn là chuyện khó, coi bộ chuyện nhờ vả lần này cũng không tầm thường rồi.

Nguyễn Thành Hiên nhìn tôi, giọng nói năng nỉ vang lên "Tôi muốn nhờ cậu, ngày mai lên trấn chung với tôi, cậu cũng biết rồi đó, tôi là người nhà quê lên trấn bán đồ, sợ rằng sẽ bị ép giá, nghe Lâm bà bà nói, cậu là người từ trấn xuống, nên có chút kinh nghiệm, vì vậy có cậu đi theo cò kè giá hàng sẽ thuận lợi lung lắm đã".

Nghe anh ta nói, mà tôi vô thức cười ra tiếng, thử hỏi với cách suy nghĩ như vậy, làm sao mà bị người ta ép giá được.

Nhưng mà nghĩ lại, đây cũng là một dịp để thư giãn đầu óc, bỏ hết những chuyện về Quý Sông ra khỏi đầu. Vì vậy, tôi liền gật đầu đồng ý.

Sáng hôm sau, tôi và Nguyễn Thành Hiên lang thang nguyên một buổi mới tìm được một mua bán đồ cổ, tôi nghĩ đưa những vật lai lịch bất minh tới đây là thích hợp nhất. Khi nhìn thấy sợi dây chuyền, ông chủ tiệm có chút bất ngờ, ông hỏi "Đồ gia truyền nhà các cậu sao?".

Nguyễn Thành Hiên định lắc đầu, tôi liền ngăn anh ta lại, đáp "Phải, là vật gia truyền, do túng thiếu quá nên đành bán đó đã".

"Bao nhiêu đây?".

Ông hỏi dò, tôi cười khẩy đáp "Ông ra giá trước đi đã".

Tôi thừa biết thủ đoạn này, nếu tụi tôi ra giá trước nhất định sẽ thua thiệt. Ông chủ tiệm dòm dòm tụi tôi một lúc, rồi mở giá "200 đồng hen? "

Nguyễn Thành Hiên định gật đầu đồng ý, nhưng lại bị tôi ngăn lại, tôi nghĩ, thường thì một sợi dây chuyền, giá chắc chắn sẽ không cao như vậy, coi bộ đây là cổ vật rồi.

"500 đồng không bớt".

Tôi nhìn chăm chăm ông chủ tiệm mà phán, khiến ông giật mình, rồi trả lại sợi dây chuyền, nói "Thôi, giá này, tôi không thể trả được, hai cậu mang đi".

Nguyễn Thành Hiên nhìn tôi trân trân, tôi cười nhạt, thừa biết thủ đoạn thả dây dài bắt cá lớn, liền cầm lấy sợi dây chuyền, nói lớn "VẬY CŨNG ĐƯỢC, ĐỂ TÔI TÌM CHỖ KHÁC BÁN VẬY, DÙ SAO ĐI NỮA, SỢI DÂY CHUYỀN NÀY CŨNG LÀ CỔ VẬT, NẾU KHÔNG PHẢI TÚNG THIẾU QUÁ, TÔI CŨNG KHÔNG BÁN VỚI GIÁ VỪA BÁN VỪA CHO ĐÓ ĐÂU".

"Cổ vật, cậu biết nó là cổ vật sao?"

Ông chủ tiệm ngạc nhiên hỏi tôi.

Tôi âm ừ, làm bộ hiểu biết, nói "Ừ, chứ ông nghĩ tôi lấy đồng nát bán cho ông à? Đây chẳng phải là múa rìu qua mắt thợ hay sao đa?"

"Thôi, 500 đồng, tôi trả".

Ông nhanh tay giật lại sợi dây chuyền trên tay tôi, sau đó lấy 500 đồng đưa cho tôi.

Lúc về tới thôn, cũng là gần trưa, mọi hôm vào giờ này người trong thôn cũng đã về nhà nghỉ trưa, nhưng mà hôm nay vắng tanh, không một bóng người.

"Trời ơi, hai cậu đi đâu vậy, có chuyện lớn rồi đa".

Giọng Lưu Thành đột ngột vang lên, tôi và Nguyễn Thành Hiên quay sang, vừa nhìn thấy sắc mặt có chút không ổn, tôi liền hỏi "Sao vậy? Bộ xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Hồi sáng, ngư dân kéo lưới như thường ngày, nào ngờ kéo lên một cái xác đó đa".

Vừa nói, Lưu Thành vừa rùng mình, Nguyễn Thành Hiên nhú mày, hỏi "Là ai vậy đa?"

"Là một cô gái lạ mặt, tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ".

Nghe anh ta nói vậy, tôi liền có cảm giác kỳ lạ, cô gái kia có liên quan tới chuyện Quỷ Sông hồi hôm qua xuất hiện hay không?

Chưa kịp hỏi thêm gì, Nguyễn Thành Hiên đã cùng với Lưu Thành chạy về phía bờ sông. Coi bộ chuyện này không đơn giản như tôi nghĩ rồi.

Ngoài bờ sông, có rất nhiều người tập trung, tuy nhiên họ đều bị người của sở cảnh sát trên trấn ngăn cản lại.

Tôi chen lấn một lát mới nhìn thấy quan cảnh bên trong.

Ở giữa cái sân tế lễ gần bờ sông, Lâm bà bà cùng lão Phan chậm rãi nhìn cái xác, cảnh sát trưởng Huỳnh Tài đang di chuyển xung quanh cái xác. Tôi biết anh ta, có vài lần tiếp xúc qua, cơ bản đều thông qua các dịp lễ cúng thần Huyền Võ của thôn, nghe nói anh ta là người quan tâm tới văn hóa dân tộc.

Đối với tôi mà nói, anh ta cũng có chút thiện cảm. Cơ hồ có thể coi là bạn.

Do cái xác bị phủ lên một lớp vải trắng, nên tôi chẳng nhìn thấy gì.

Tôi ngó qua ngó lại, cũng không thấy tụi Lưu Thành đâu, không biết họ tới đây trước rồi chen chúc ở chỗ nào rồi. Nhưng mà dù không chen chúc, họ cũng có thể nhìn thấy như thường, hai người họ cao trên mét 78 mà, chỉ có tôi là được mét 6.

Lúc chiều, tôi định sang nhà Nguyễn Thành Hiên hỏi mò chút tin tức, không ngờ anh ta đã tự vác mặt qua nhà của tôi.

Còn chưa kịp nói câu gì, anh ta đã kéo tôi một hơi tới khu vực để cái xác nữ kia.

Căn bản những cái xác như vậy, được liệt vào loại chết trôi, vì vậy trước khi an táng phải để ở khu vực nhà xác của thôn, mục đích là để siêu độ cho người chết.

CHƯƠNG 3

THUẬT CHỨNG QUỶ

Nhà xác ở thôn Trinh Phụ khá sơ sài, căn bản chỉ là một ngôi nhà bằng tre gai, phía trên mái lợp lá dứa nước tạm bợ.

Cánh cửa kèn kẹt vang lên khá lớn, coi bộ cũng khá cũ kỹ rồi. Không biết chừng sẽ sập xuống lúc nào.

Mùi nhang khói nồng nặc xông ra, nếu bình thường người thấy còn có thể chịu được, nhưng mà hiện tại ở nơi âm khí lạnh lẽo này, tôi có chút hô hấp không thông với nó.

Những miếng màn bằng vải thô màu vàng, có ghi bùa chú treo khắp mọi nơi. Trước một cái bàn thờ, là nơi đặt cái xác nữ.

Ngọn đèn dầu lay động từng hồi, nhưng cũng nhờ nó mà không gian sáng sủa và hơi thở an toàn lan tỏa.

"Cạch".

Một tiếng động kỳ lạ vang lên phía sau tụi tôi, khiến cho hai đứa giựt mình, tôi nuốt nước miếng một ngụm, rồi chậm rãi quay lại nhìn.

Ánh đèn dầu mơ hồ chiếu lên một khúc gỗ đang nằm, tôi và Nguyễn Thành Hiên không hện mà cùng nhìn nhau, thăm hiểu, cơ bản chắc chắn khúc gỗ kia rớt xuống đất, gây ra tiếng động.

Nguyễn Thành Hiên âm ừ vài tiếng, rồi ra dáng vẻ không sợ ma sợ quỷ gì hết, một đường bước tới chỗ cái xác. Chỉ có điều tay của anh ta đang kéo theo tôi.

Hai người, có lẽ sẽ đỡ sợ hơn một chút, nên tôi cũng mặc kệ cho anh ta lôi đi.

Càng tiến tới gần cái xác, mùi hôi thúi dần rõ ràng hơn, tôi kéo vạt cái áo bà ba lên che mũi, cơ bản loại áo này rất thuận tiện cho nhiều thứ, thêm nữa vải thô nên ngăn mùi hôi cũng không tệ.

Dưới ánh đèn, mảnh vải trắng đắp lên cái xác hiện ra rõ ràng, cơ hồ còn có thể nhìn thấy vóc dáng của nó. Một cái xác khá cao, có ít nước thấm vào vải, coi bộ là do cái xác tiết ra.

Nguyễn Thành Hiên quay lại nhìn tôi, cái nhìn này có hàm ý rõ rệt, tôi hiểu, hiện tại anh ta muốn lấy tẩm vải ra.

Tôi nghĩ, đã tới đây rồi, việc coi xác chết cũng là xác định, nên gật đầu đồng ý.

Cánh tay của Nguyễn Thành Hiên khá run rẩy, nhưng tốc độ di chuyển không đình chỉ chút nào, cơ hồ càng ngày càng nhanh hơn.

Tẩm vải vừa mở ra, cái xác đột ngột mở mắt nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt màu đỏ thẫm và tràn chề máu.

Tôi kinh hãi, giựt giựt thân người, cái xác kia căn bản đã chết, không thể có hành động như vậy được, không lẽ nó là Quỷ Sông sao?.

"Võ Phúc, cậu làm sao vậy?".

Nguyễn Thành Hiên vừa hỏi vừa đẩy nhẹ vai tôi, chắc là phản ứng của tôi đã khiến anh ta lo sợ.

"Cái xác, cái xác..".

Tôi lắp bắp nói, thực sự thì đầu óc của tôi đang rối bời, căn bản không thể sắp xếp từ ngữ lại thành một câu hoàn chỉnh được.

"Cái xác sao?".

Anh ta nghi hoặc hỏi tôi, ngay lập tức tôi gật đầu lia lịa. Thấy vậy, anh ta liền nhìn sang cái xác.

Sau khi quan sát một hồi, Nguyễn Thành Hiên mắt nhỏ mắt bự, nhìn chăm chăm tôi mà nói "Có gì đâu, chỉ là một cái xác chết trôi bình thường, bộ cậu sợ xác chết sao đa?".

Nghe anh ta trả lời, tôi có chút ngạc nhiên, nếu là cái xác chết trôi bình thường thì tôi sợ gì, đằng này nó mở mắt nhìn chăm chăm mình, mà trong

mắt còn có máu nữa chứ. Không sợ mới lạ.

Nhìn thấy tôi vẫn sợ hãi, Nguyễn Thành Hiên liền lấy cây đèn đầu trên cái bàn thờ gần đó xuống, rồi để gần cái xác.

Do để đèn quá gần, nên ánh sáng soi rọi mọi thứ rõ ràng hơn, trước mắt tôi, cái xác chết trôi hiện ra rất bình thường, hai mắt nhắm nghiền lại, không có hiện tượng mở tròng ra, mà chứa đầy huyết dịch được.

"Sao? Có gì đâu đó?"

Nguyễn Thành Hiên vỗ vỗ vào vai tôi vài cái, tôi không biết nên nói gì ngoài gật đầu. Những hình ảnh kia, không lẽ là do tôi tự tưởng tượng ra sao? Nhưng mà tại sao tôi lại tưởng tượng ra như vậy? Những thứ tôi thấy lúc này cực kì chân thực, không giống như ảo tưởng.

"Cậu coi nè, da dẻ của cô gái này bị bong tróc, coi bộ ngâm trong nước cũng khá lâu rồi đó đó".

Nguyễn Thành Hiên vừa quan sát vừa suy đoán, tôi nghi hoặc nhìn, khẽ hỏi "Nè anh Hiên, rốt cuộc tụi mình tới đây để làm gì? Không phải anh rảnh rồi quá, hông có chuyện mần, rồi kéo tôi tới đây coi cái xác này để giải trí đó chứ?".

"Đâu có!".

Nguyễn Thành Hiên mỉm cười nhìn sang tôi, sau đó nói tiếp "Hồi chiều, lão Phan nhờ tôi tới đây làm một chuyện, nhưng mà tôi nghĩ, đi một mình sẽ nguy hiểm, nên kéo thêm cậu đi cho vui đó đó".

Tôi nhú mày, thầm chửi cha mắng má anh ta, bình thường chuyện tốt không bao giờ nghĩ tới tôi, khi gặp chuyện nguy hiểm thì lôi tôi theo như đúng rồi.

"Sao vậy? Giận tôi hả? Thiệt ra tại tôi nghĩ cậu là người am hiểu, thông minh, nhanh nhẹn nên mới kéo cậu theo thôi".

Nguyễn Thành Hiên lại bắt đầu nói những lời có cánh, tôi thừa biết đây là năng khiếu của anh ta. Lúc đầu mới tới đây sinh sống còn có thể bị dụ, nhưng mà bây giờ tôi đã miễn dịch toàn tập rồi, nên đã vô dụng.

Chỉ có điều, dù sao cũng tới đây rồi, bỏ về cũng không được, vì vậy đành chuyển sang chuyện chính.

"Bỏ qua chuyện đó đi, anh nói cho tôi biết, rốt cuộc lão Phan biểu anh tới đây để làm gì?".

Nghe tôi hỏi vậy, Nguyễn Thành Hiên liền âm ừ vài tiếng, rồi đáp "Hồi chiều, ông đột nhiên tới nhà của tôi, rồi biểu tôi khi tối tới đây giúp ông một chuyện, chính là thực hiện một nghi thức đó đây".

"Nghi thức gì?".

Tôi nhú mày hỏi, Nguyễn Thành Hiên nuốt nước miếng một ngụm, rồi trả lời "Chứng Quỷ".

"Là sao? Nói rõ ràng đi đây".

Càng nghe anh ta nói, tôi lại càng khó hiểu. Nguyễn Thành Hiên chậm rãi rút trong người ra một tấm bùa chú, đưa ra trước mặt của tôi mà nói "Chứng Quỷ chính là nghi thức đốt bùa niệm chú, sau đó coi thử xác chết có biến động gì không? Nếu có thì nhất định nó đã thành quỷ rồi".

"À, thì ra là vậy".

Tôi lộ ra vẻ mặt đã thấu hiểu, Nguyễn Thành Hiên vội gãi gãi đầu, mắc cỡ nói "Đây là do lão Phan nói cho tôi nghe đó đây".

Không bỏ lỡ thêm nhiều thời gian, tụi tôi bắt đầu hành động. Ánh đèn soi sáng cái xác chết trôi, tôi có thể nhìn thấy đó là một cô gái khá trẻ, có mái tóc dài, mặt mày tuy bị trương lên nhưng vẫn nhìn thấy những đường nét thanh tao, cô ta bận một bộ bà ba bằng lụa, coi bộ là con gái nhà giàu có. Chỉ có điều, da dẻ vừa bong tróc vừa trắng bệch, nhìn sao cũng rất kinh dị.

Trong khi tôi đang quan sát, Nguyễn Thành Hiên đã đốt lá bùa, rồi đặt nó vào một cái đĩa trên bàn thờ. Sau khi lá bùa bị đốt cháy hết, một làn khói mỏng lan tỏa khắp mọi nơi.

Hương vị của loại khói này khá nồng, hình như có mùi máu người hòa cùng chu sa hay gì đó. Tôi bắt đầu mờ lung, như thể bị xỉn rượu vậy, mọi thứ xung quanh đang quay cuồng.

"Bịch".

Âm thanh khá lớn vang lên, tôi giựt mình, hồn phách như thể hội tụ trở lại thân xác, sự mông lung quay cuồng vừa rồi cũng chấm dứt.

Tôi nhìn sang Nguyễn Thành Hiên, chỉ nhìn thấy anh ta đã nằm một đống dưới sàn nhà.

Còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, một âm thanh quen thuộc vang lên khe khẽ bên tai của tôi. Loại âm thanh này đã khắc sâu vào trong tâm trí, vừa nghe đã biết là tiếng di chuyển của vật quái dị gì đó rồi.

Cái xác chết trôi đang chậm rãi nhúc nhích, những ngón tay bám chặt vào thành giường, mái tóc đen rối tung và đang dần nhớt nhát hơn.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, nhanh như chớp kéo Nguyễn Thành Hiên lùi ra xa chỗ cái xác. Vừa di chuyển được một chút, cái xác bất ngờ ngồi bật dậy, nó quay đầu sang tụi tôi, đôi mắt chằm chằm mở ra. Chỉ có điều khi mở ra cũng chẳng có gì, vì cơ bản nó không có nhãn cầu, hóc mắt chỉ toàn là một màu đen huyền.

Đầu óc tôi bắt đầu ngưng trệ lại, tôi thực sự không hiểu rốt cuộc chuyện này là sao? Lão Phan muốn thực hiện nghi thức Chứng Quỷ, vì sao lại xảy ra chuyện này? Còn nữa cái xác kia cơ hồ rất quen thuộc, hình như tôi đã nhìn thấy nó rồi.

Thanh âm thì thào lại vang lên, tôi mặc kệ nó, một đường kéo Nguyễn Thành Hiên ra xa cái xác kia, nhưng mà tên Nguyễn Thành Hiên này, ai biểu trời sanh đã bự con như vậy rồi, làm cho tôi không thể thuận lợi kéo nhanh đi được.

Cái xác hình như biết tụi tôi muốn trốn đi, nó liền tức giận gầm gừ, da dẻ nứt nẻ ra, cái miệng há bự, dòng huyết dịch trào ra, mái tóc lơ là giăng xung quanh nó.

Cảnh tượng này làm tôi nhớ tới cơn ác mộng kia, sự sợ hãi lạnh lẽo bao trùm khắp tâm trí, tôi nghĩ, nếu tôi mà di chuyển chậm chạp, thì sẽ bị nó nắm lấy chân như trong mơ.

"Cạch cạch cạch".

Tiếng bước chân của ai đó vang lên, tôi vô thức quay sang, một bóng người xuất hiện, cái bóng khá dài kéo thành một đường.

"Ai đó?".

Một giọng nam vang lên, tôi định trả lời, nhưng rồi lại im lặng, tôi nghĩ thầm, nếu có thêm một người vào, có khi nào cơ hội sống sẽ tăng lên không? Nếu may mắn, hẳn có đem theo vũ khí thì còn gì tuyệt vời hơn.

"Ai đó? nếu không lên tiếng, thì đừng trách tôi bắn chết đó ghen".

Bắn chết sao? Coi bộ tên này có mang súng, điều này chứng tỏ tánh mạng của tui tôi có thể được cứu rồi.

Tôi định lên tiếng, nhưng lại phát hiện một chuyện quái dị, cái xác chết trôi lúc này đã nằm im tại chỗ, không có một chút di chuyển nào.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Những thứ lúc này tôi đã nhìn thấy là ảo giác sao? Không thể nào? Rõ ràng tôi còn nghe thấy âm thanh nữa mà, nên không thể là ảo giác được. Nhưng với tình hình này, thì nên giải thích làm sao đây? Không lẽ cái xác kia biết sợ súng lục?

"Tôi cho thêm một cơ hội nữa, ai đó, ra đi đi".

Âm thanh của tên kia càng ngày càng lớn, coi bộ anh ta cũng đang nghĩ tới ma quỷ gì rồi, nên mới hành động như vậy.

Nhưng mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nếu tôi lên tiếng lúc này, thì sẽ phải giải thích lý do tại sao lại ở đây với anh ta? Nói không chừng, giải thích hỏng xong, còn bị kết tội nữa.

"Ra mau, tôi nổ súng đó ghen".

Người kia dần dần xuất hiện sau những tấm vải thô vẽ bùa chú, cây súng lục trên tay anh ta lộ diện đầu tiên.

CHƯƠNG 4

TRẦN TIÊN KHOA

Tôi khẽ lay động Nguyễn Thành Hiên, nhưng có vẻ anh ta vẫn còn muốn xiù nên lay hoài mà vẫn không thức. Tình hình đang rất cấp bách, tôi phải đưa ra quyết định ngay, một là ra đầu hàng đồng thời phải lựa lời giải thích, hai là.

Tôi lụm vội một cục đá gần đó, rồi chọi nhanh về hướng đối diện, bên đó ngay lập tức vang lên tiếng sột soạt.

Tên lạ mặt theo phản ứng liền quay sang hướng đó, cây súng lục cũng đang ở tình trạng kéo cò, đợi bắn.

"Cạch".

Nắm lấy cơ hội, tôi cầm một thanh gỗ dài đánh ngay vào gáy hăn, bởi tôi thường thấy người ta đánh vào đó, đối tượng chắc chắn sẽ ngất xiù.

Nhưng mà trăm nghe không bằng một thấy, vì chưa xài chiêu này bao giờ nên có vẻ không thấm thía, căn bản hăn chỉ bị đau đớn, một tay cầm ngay sau gáy, tay còn lại cầm súng lục, đang chuẩn bị quay sang bắn ngay một phát vào tôi.

"Rầm".

Một thanh gỗ từ đâu đó, đổ ngay vào sau đầu, cú đánh quá mạnh khiến cho hăn ngất xiù tại chỗ.

Tôi ngạc nhiên nhìn sang, Nguyễn Thành Hiên ra vẻ đắc ý cười cười. Nhìn thấy hăn cười, tôi cũng cười theo, thực sự mà nói nếu hăn không ra tay, chắc chắn tôi đã đi chào ông bà rồi.

Sau khi bàn tính với nhau, tụi tôi nhất quyết đưa hăn về nhà, rồi làm bộ như kiểu vô tình nhìn thấy hăn ngất xiù tại nhà xác nên giúp đỡ. Bởi vì, tên

này căn bản có lẽ là cảnh sát, mà với tình hình chính trị hiện thời, tụi tôi cho dù có một trăm một cái mạng, cũng không dám đối đầu với tay sai của người Pháp.

Nguyễn Thành Hiên công tên cảnh sát kia, từ khu vực nhà xác của thôn về tới nhà tôi, cũng khá cực. Mồ hôi trên người anh ta thấm một phần lưng áo.

Sau khi đặt tên cảnh sát lên giường, Nguyễn Thành Hiên liền nói "Thôi, cậu ở lại ứng phó với anh ta, tôi về tắm rửa cái nghen".

Tôi còn chưa kịp gật đầu, thì anh ta đã chạy về nhà mình.

Ngọn đèn hiu hắt lung lay, đã vào tháng gió đông bắc nên việc này là bình thường.

Độ khoảng nửa tiếng sau, tên cảnh sát tỉnh dậy, hăn lom khom nhìn xung quanh một lượt, rồi nhú mày hỏi tôi "Cậu là ai? tại sao tôi lại ở đây đa?".

"À, đừng kích động, tôi tên Võ Phúc, là người trong thôn Trinh Phụ".

Tôi làm ra hành động trấn an, sau khi hăn đã bình tĩnh, tôi liền đem những lời đã chuẩn bị từ trước, nói cho hăn nghe.

Sau khi nghe xong, hăn có chút nghi hoặc. Bất quá, hăn không muốn tin cũng không thể được.

"À, sao anh lại tới khu vực nhà xác của thôn vào giờ đó vậy đa?".

Tôi ra vẻ khó hiểu hỏi, hăn bày ra khuôn mặt nghiêm túc, trả lời "Tôi tên Trần Tiến Khoa, là cảnh sát trên thành Gia Định [2*], tôi nhận lệnh của cấp trên xuống thôn Trinh Phụ này để điều tra án mạng".

Tôi khẽ gật đầu, thăm nghĩ, chắc chắn ở trên thành Gia Định - Sài Gòn, hăn cũng đã gây ra tội gì đó nên mới bị điều động về đây, vì cơ bản cảnh sát thành Gia Định - Sài Gòn chẳng bao giờ lo chuyện ở mấy cái thôn nhỏ như thôn Trinh Phụ.

"À, vậy là anh định vào nhà xác của thôn, để quan sát thi thể sao?".

Tôi làm bộ hỏi, thiệt tình tôi cũng không quan tâm những việc cảnh sát làm, bởi vì họ chỉ quan sát bên ngoài rồi suy đoán nguyên nhân chết.

"Không phải".

Trần Tiến Khoa lắc đầu, sau đó nuốt một ngụm nước miếng, rồi nói tiếp "Không phải tôi tới đó quan sát thi thể đâu, mà là vô tình đi ngang qua đó, rồi bất ngờ nghe thấy tiếng động, nên vào coi thử đó đã".

"Sao anh gan quá vậy? Khu vực nhà xác của thôn âm u lung lắm đã".

Tôi rùng mình, ra vẻ sợ hãi nói. Trần Tiến Khoa đột ngột đứng dậy, nói "Cái gì chứ? Trên đời này làm sao có ma quỷ hả? Đó là mê tín, cậu coi người phương Tây đó, bọn họ dùng khoa học để chứng minh mọi thứ, kể cả những hiện tượng kỳ bí".

Hắn nói một loạt, như thể tuyên truyền chủ nghĩa khoa học hiện thời. Thấy hắn có vẻ hăng say, tôi liền gật đầu lia lịa để cố vũ tinh thần.

"À, hình như tôi hơi hăng say quá đã".

Trần Tiến Khoa cười khố, hắn vội vàng đổi chủ đề "Phúc Phúc, cậu nghĩ sao về vụ án mạng kia?".

Nghe hắn hỏi, tôi chỉ biết lắc đầu trả lời "Không biết, cơ bản việc chết trôi không phải hiếm đâu nghen".

"Nhưng mà, theo điều tra của cảnh trưởng Huỳnh Tài, thì có một số điểm kỳ quái đó đã".

Vừa nói, Trần Tiến Khoa vừa bẻ ngón tay, âm thanh nghe khá giòn giã, nhưng mà tôi không quan tâm nhiều tới nó. Một đường rót nước trà vào ly mời hắn uống, rồi ngồi xuống đối diện, bày ra bộ mặt tò mò, hỏi "Là sao? Kỳ quái ở đâu vậy đã?".

Trần Tiến Khoa nhìn tôi một cái thực sâu, rồi uống vội ly trà mà đáp "Theo báo cáo, nhìn bên ngoài nạn nhân bị chết đuối, nhưng lại không có dấu hiệu của nghẹt thở, hay ứ đọng nước trong bụng. Cậu cũng biết rồi đó, khi con người rót xuống nước, chắc chắn sẽ uống một lượng lớn nước vào bụng, đồng thời bị đuối mà hít thở không thông, dẫn tới chết. Tuy nhiên nạn nhân lại không có dấu hiệu đó, nói rõ ràng hơn là nhìn bên ngoài là bị chết đuối, nhưng thực chất không phải là vậy đâu nghen".

Ngha hắn nói một tràng, khiến cho tôi có chút không thông, liền hỏi "Ý anh là, nạn nhân có lẽ không bị chết đuối mà do ai đó giết rồi liệng xác xuống sông sao?".

"Đây là điểm khó giải thích, nếu do ai đó giết chết thì nhất định phải để lại dấu vết, đằng này thì không có, hầu như thi thể không bị gì hết đó đa".

Trần Tiến Khoa có chút không vui, coi bộ vụ án đã khiến tâm trạng hẫng thành ra như vậy. Tôi rót thêm nước trà bông mai vào ly cho hẫng, rồi hỏi "Anh có nghĩ tới khả năng, nạn nhân bị hạ độc không?".

"Không thể nào, tuy tình trạng của nạn nhân đã trương sinh lên, nhưng cơ bản vẫn không thấy dấu hiệu bị trúng độc đâu nghen".

Nói rồi, hẫng liền uống cạn ly trà. Tôi chật lưỡi vài cái, cảm thán "Nếu vậy thì đúng là kỳ lạ thiệt rồi đa".

"Là sao? Bộ cậu nghĩ tới chuyện gì sao?".

Trần Tiến Khoa gấp gáp hỏi, tôi nuốt nước miếng một ngụm, rồi đáp, giọng nói như kể chuyện ma "Tôi nghe đồn đại là cái xác kia chính là Quỷ Sông đó đa".

"Không thể nào! Trên đời này, làm sao lại có quỷ ma được chứ".

Vừa nghe tôi nói tới hai chữ Quỷ Sông, Trần Tiến Khoa liền phản ứng gay gắt. Tôi nhìn thấy hẫng như vậy, chỉ biết lắc đầu, nói "Tôi nghe người ta đồn đại mà, anh cũng biết những lời đồn nghe cho biết thôi chứ tin tưởng làm chi".

Nghe tôi nói vậy, Trần Tiến Khoa vội gật đầu đồng ý.

Tụi tôi đang nói chuyện, thì bỗng nhiên con gà trống ngoài sân cất tiếng gáy, khiến cả hai giật mình.

Trần Tiến Khoa liếc nhìn bên ngoài một cái, rồi đứng bật dậy, nói "Thôi cũng sáng rồi, tôi phải trở về làm việc, cảm ơn cậu đã giúp đỡ nghen".

Nghe hẫng nói vậy, tôi liền mỉm cười, lịch sự đáp "Không cần khách sáo, nếu rảnh ghé qua đây trò chuyện cùng tôi".

"Dĩ nhiên rồi".

Nói rồi hẫng liền rời đi, tôi nhìn theo hướng hẫng đi mà nín cười không được. Cái tên Trần Tiến Khoa này, không biết tại sao lại gấp gáp như vậy, khiến cho hẫng chạy, mà cứ lạng qua lạng lại.

Tôi quay vào trong nhà, định tắm rửa xả xui, thì Nguyễn Thành Hiên vội lên tiếng "Phúc Phúc, sao rồi ã?".

Nhìn thấy anh ta gấp gáp thờ, làm tôi bật cười, sau đó ầm ừ vài tiếng, trả lời "Ổn hết, chỉ có ã.. "

"Bộ phát sinh ra chuyện gì sao?".

Nguyễn Thành Hiên lo lắng hỏi, tôi hít một hơi sâu, rồi kể cho anh ta nghe những chuyện kỳ quái của cái xác chết trôi kia.

Sau khi nghe xong, Nguyễn Thành Hiên bày ra bộ mặt sợ hãi, hấn hỏi "Không lẽ là Quỷ Sông thiệt sao?".

"Tôi cũng không biết".

Tôi khẽ nói, thực sự thì chuyện này càng lúc càng rắc rối, y hết như một ãng bụi nhùi vậy.

"Hay tụi mình qua nhà lão Phan, hỏi ông thử coi ã?".

Nguyễn Thành Hiên ãt ngọt lên tiếng, nghe hấn nói cũng có lý, tôi ngay lập tức gặt ãu ãng ý.

Đoạn, tụi tôi qua nhà lão Phan. Sau khi kêu ông vài tiếng thì ông cũng ra mở cửa cho tụi tôi vào trong.

Không biết có phải do thời tiết ãng chuyển lạnh hay không, mà lão Phan bắt ãu bận bộ bà ba hai lớp ^[3*], tuy nhiên tướng ãi vẫn khoan thai như mọi khi.

Lão Phan ãn tụi tôi vào trong nhà, sau khi ã ãng vào bàn, ông liền hỏi "Hai ãra qua ãây, bộ có chuyện gì sao?".

Tôi cùng Nguyễn Thành Hiên không hện, mà cùng nhau gặt ãu. Nguyễn Thành Hiên liền ãem những chuyện liên quan tới cái xác chết trôi kể lại cho ông nghe.

Sau khi nghe Nguyễn Thành Hiên kể xong, lão Phan có chút hoang mang, ông chậ lưỡi vài cái rồi nói "Ta nghĩ nó có lẽ liên quan tới Quỷ Sông rồi".

"Là sao?".

Tôi khẽ hỏi, lão Phan thở dài, nói "Cái xác kia có lẽ là do Quỷ Sông giết chết".

"Giết chết sao?".

Nguyễn Thành Hiên và tôi đồng thanh hỏi, lão Phan uống vội chung trà bông mai, thì thào trả lời "Đúng vậy, đây là cách nó mở đầu cho hàng loạt vụ chết trôi sau này".

Tụi tôi tròn bự mắt nhìn chăm chăm lão Phan, nếu thực sự đúng như lời ông nói, thì đây chắc chắn là chuyện đáng sợ nhất mà tụi tôi từng nghe.

"Có cách nào giải quyết nó không đa?".

Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, khẽ hỏi. Lão Phan ra vẻ trầm tư, e ngại, đáp "Cách thì có, chỉ có điều vị pháp sư năm xưa bây giờ không biết đang ở đâu, chỉ có ông mới có thể khắc chế được Quỷ Sông".

"Không xong rồi lão Phan ơi, lại có thêm một xác chết trôi nữa rồi".

Giọng nói yếu ớt của Lâm bà bà vang lên ở bên ngoài, tôi, Nguyễn Thành Hiên và lão Phan ngay lập tức đứng bật dậy. Trên mặt của tụi tôi, nỗi sợ hãi khủng khiếp giăng đầy.

Lão Phan là người phản ứng nhanh nhất, ông vội vàng chạy ra ngoài cổng. Tôi nhìn sang Nguyễn Thành Hiên, lúc này anh ta không có ý định đi, trên mặt ngoài sự sợ hãi ra, vẫn còn một loại biểu cảm mà tôi không xác định được.

CHƯƠNG 5

SÓC NGƯỜI CÁT MIỆT

Đang còn trầm tư suy nghĩ, thì Nguyễn Thành Hiên đã bỏ đi trước. Tôi nhìn theo hướng anh ta đi, mà lòng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Tôi quyết định về nhà, thay vì đi tới bờ sông coi xác chết trôi, bởi những sự kiện vừa qua đã làm cho tôi mệt mỏi, tôi không muốn mình lại bị ảo giác nữa.

Mưa rào rơi, âm thanh rì rào nghe rất êm tai, lũ gà của tôi nuôi kêu âm vang cả một góc sân. Thực ra, khi tới đây sinh sống, tôi đã quyết tâm trở thành một người nông dân thực sự, đôi lúc rảnh rỗi sẽ phụ Lâm bà bà thực hiện mấy cái nghi lễ truyền thống trong thôn.

Hơn hai năm qua, cuộc sống cứ vậy trôi qua, không ồn ào, không náo nhiệt hay chạy quá nhanh theo công việc. Mọi thứ ở đây rất yên bình như chính bản chất của nó.

Lúc chiều, Lâm bà bà đi tới nhà của tôi. Trông dáng vẻ cùng sắc mặt, chắc là có chuyện gì đó không ổn rồi.

Thấy bà thở hồng hộc, tôi định mời bà ngồi xuống nghỉ mệt, rồi thủng thẳng hỏi. Nhưng chưa kịp lên tiếng, thì bà đã gấp gáp nói "Phúc Phúc, có chuyện lớn rồi đa".

"A, chuyện gì?".

Tôi tròn bự hai mắt lên mà hỏi. Lâm bà bà vội hít một hơi thực sâu, đáp "Quý Sông...Quý Sông, cuối cùng thì ta đã phát hiện ra một chuyện rất quan trọng nghen".

"Là chuyện gì vậy đa?".

Tôi gấp gáp hỏi, Lâm bà bà chặt lưỡi vài cái, rồi nói "Chuyện này không thể nói rõ được, mau theo ta tới nhà lão Phan".

Bả nắm lấy tay tôi, rồi kéo đi một đường. Khiến cho tôi cứ lơ ngơ, không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi tới nhà lão Phan, Lâm bà bà mới thả tay tôi ra, lúc này tôi cũng để ý tới những người bên trong.

Ngồi ở trong nhà, lão Phan và Nguyễn Thành Hiên ngồi ở bàn giữa, họ đang nhìn tôi. Khiến cho tôi có chút bất ngờ, thì thào hỏi "Có chuyện gì mà...".

"Vô nhà trước đã".

Lời nói của tôi còn chưa hết, thì đã bị Lâm bà bà cắt ngang.

Lão Phan ở trong nhà cũng nói vọng ra "Vô nhà đi".

Tôi khẽ gật đầu, thoáng liếc nhìn sang Nguyễn Thành Hiên, thấy anh ta không có biểu cảm gì đặc biệt, nên cũng yên tâm phần nào.

Đoạn, tôi cùng Lâm bà bà ngồi vào ghế. Lão Phan liền lên tiếng trước "Trước khi vô chuyện chính, có một việc ta muốn nói với mọi người".

Tôi tròn mắt nhìn ông, câu nói này khiến lòng tôi hiện tại đã nổi lên từng đợt lo lắng.

"Mọi thứ chúng ta sắp bàn tới, tuyệt đối không được phép truyền ra bên ngoài".

Nghe lão Phan nói nghiêm túc như vậy, tụi tôi vô thức rùng mình, mà gật đầu lia lịa.

Ông thấy vậy liền âm ừ vài tiếng, rồi nói vào chuyện chính "Ta muốn thông báo với mọi người một chuyện, chính là Quỷ Sông chắc chắn đã xuất hiện trở lại".

Lâm bà bà giựt nhẹ người một chút, hỏi "Vậy làm sao bây giờ ? pháp sư khi xưa không có ở đây, với lại tung tích của ông ở đâu, tụi ta cũng không biết, vậy làm sao tìm mà tiêu diệt nó đây đa?".

"Chuyện về lão pháp sư, ta nghĩ không còn quan trọng nữa, bởi ta đã tìm ra được một cách khác".

Giọng lão Phan có chút vui mừng, tôi gấp gáp hỏi "Vậy rốt cuộc là cái gì vậy đa?".

Tôi cùng hai người kia, tò mò nhìn chăm chăm lão Phan. Ông nuốt nước miếng một ngụm nói "Ở cách thôn chúng ta hơn một cây số, có một buôn sóc của người Cát Miệt [4*], ta nghe nói có một bà vu sư họ Thạch, người này giỏi việc quỷ thần, có lẽ sẽ giúp đỡ việc tìm ra nơi Quỷ Sông đang ẩn nấp".

Trời bắt đầu sập tối, tôi và Nguyễn Thành Hiên mới bắt đầu khởi hành tới chỗ bà vu sư kia. Do tình trạng sức khỏe cùng thời gian cấp bách, nên lão Phan và Lâm bà bà không thể đi cùng.

Buôn sóc của người Cát Miệt vùng này nằm trong một rừng tre gai, nghe những người cao niên kể lại rằng, ma quỷ rất thích tụ tập trên những ngọn tre gai này, chúng đong đưa theo nhịp điệu của gió thổi ngọn tre mà quan sát mọi người.

Âm thanh kèn kẹt của tiếng tre nứa cọ xát vào nhau, nghe mà nổi hết da gà lên. Ngọn đèn lồng trong tay tôi, đôi lúc cũng lay động theo.

Bỗng phía sau vang lên một số âm thanh thì thào, một cảm giác quái dị len lỏi vào tâm trí, tôi nuốt nước miếng, khẽ kéo Nguyễn Thành Hiên lại gần, nhỏ giọng hỏi "Anh có nghe thấy tiếng thì thào phía sau không đa?".

Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó cười cười, trả lời "Cậu giỡn hả? Chỗ này là rừng tre, làm gì có ai mà nghe tiếng thì thào, theo tôi nghĩ là tiếng bụng cậu đánh trống đó đa".

Vừa nói cười, anh ta vừa vỗ tay lên vai tôi. Khiến cho tôi có chút bực bội, trong hoàn cảnh như vậy, tôi không rảnh để giỡn. Nhưng mà, nghĩ kỹ lại tôi phát hiện ra một chuyện quan trọng, chính là trong những hoàn cảnh quái dị từ khi bắt đầu câu chuyện ma quỷ, chỉ có một mình tôi nhìn thấy, nghe thấy chúng, còn những người khác thì không, điều này nói lên một điều gì? Không lẽ ma quỷ muốn.

"Phúc Phúc, cậu coi phía trước có phải là khu vực buôn sóc của người Cát Miệt không?".

Giọng nói khá lớn của Nguyễn Thành Hiên vang lên, làm cho dòng suy nghĩ của tôi bị đứt đoạn.

Tôi ngay lập tức nhìn về phía trước, một khu vực như chợ ma [5*] xuất hiện, có một vài ngọn đèn sáng, một vài người di chuyển tới lui.

"Chắc là tới nơi rồi, bây giờ tụi mình hỏi thăm chỗ của bà vu sư họ Thạch đi đã".

Lời tôi vừa dứt, Nguyễn Thành Hiên liền gật đầu đồng ý. Anh ta vội vàng tới chỗ một người bán chiếu, rồi nói chuyện với người đó bằng tiếng Cát Miệt. Thực sự đoạn hội thoại giữa họ có nội dung gì, tôi hoàn toàn không biết, bởi tiếng Cát Miệt nửa chữ bẻ đôi, tôi cũng không rành.

Đang nóng lòng, không biết có hỏi được nơi của bà vu sư họ Thạch không? Thì một bàn tay thô ráp đặt lên vai tôi, có chút lạnh lẽo.

Tôi liền cắt môi, không dám quay lại nhìn, tôi sợ mình sẽ nhìn thấy thứ kinh dị.

"Phúc Phúc, cậu sao vậy đã?".

Nguyễn Thành Hiên lay động người tôi, khiến cho tôi giật mình, nhìn thấy vẻ lo lắng của anh ta, tôi ngạc nhiên hỏi "Có chuyện gì mà sốc tôi dữ dạn?".

"Câu này tôi hỏi cậu mới phải? Tự nhiên lại biến thành bộ dạng xác không hồn, sém chút nữa hù chết tôi rồi đó đã".

Giọng nói có chút tức giận, nhưng mà tôi không quan tâm tới, điều tôi quan tâm chính là, vì sao tôi lại thành bộ dạng xác không hồn, lẽ nào ảo giác của tôi càng ngày càng nghiêm trọng sao?

"Sao nữa rồi?".

Nguyễn Thành Hiên lay động mạnh tôi thêm lần nữa, giọng nói có chút sợ hãi. Tôi cười khở, đáp "Không sao hết, chỉ là đang suy nghĩ một vài chuyện nhảm nhí thôi".

Nghe tôi nói vậy, anh ta có vẻ hoài nghi, liếc nhìn tôi một cái thực sâu. Tôi nghĩ nếu anh ta còn dò hỏi nữa, nhất định tôi sẽ khai ra hết, như vậy không phải vô tình kéo anh ta vào chuyện ma quỷ sao? Vậy nên, tôi liền

chuyển sang chuyện khác, hỏi "Sao rồi, có hỏi thăm được chỗ ở của bà vu sư họ Thạch không đa?".

Nguyễn Thành Hiên liền âm ừ, trả lời "Có, bà ở cuối sóc này".

Nghe vậy, tôi liền kéo Nguyễn Thành Hiên đi, tôi không muốn ở lại chỗ này nếu cứ ở đây cái ảo giác kia lại xuất hiện nữa, lúc đó nói không chừng cả anh ta cũng bị ảnh hưởng.

Buôn sóc này vô cùng kỳ lạ, những ngôi nhà cất khá xa nhau, giữa chúng là những bụi tre gai u ám, toàn bộ các căn nhà đều tắt hết đèn dầu, vậy mà trên đường vẫn xuất hiện những người qua lại, buôn bán mua sắm.

Những ngọn đèn dầu, đèn cầy của những người buôn bán, thỉnh thoảng lay động trong gió, tạo ra sự mờ ảo tới kinh dị. Khi di chuyển trên đường, tụi tôi phát hiện ra, có một vài người vô cùng kỳ lạ, họ cứ di chuyển tới lui, giống hệt xác sống.

Phía cuối buôn sóc, có một ngôi nhà xây cất khá đặc biệt, và cũng là ngôi nhà duy nhất có ánh đèn dầu.

Nguyễn Thành Hiên bước tới gần, gõ vài cái lên thành cửa, rồi hô lớn vài tiếng Cát Miệt, có thể phỏng đoán câu này chính là "Có ai ở nhà không đa?".

Tiếng bước chân vang lên, do không gian hết sức yên tĩnh, nên âm thanh nghe rõ mồn một.

Bên trong nhà vang lên một vài tiếng Cát Miệt, giọng nói khá nhỏ nhưng âm khí khá mạnh, có thể áp chế người nghe.

Nguyễn Thành Hiên bên ngoài lại nói vọng vào trong vài câu nữa, rồi sau đó cánh cửa mở ra, một tấm vải lớn che ở cửa.

Tôi ngơ ngác nhìn nó, hình như có cái gì đó không ổn ở tấm vải này, nó kỳ lạ lắm, nhưng lại không thể nào tìm ra được điểm kỳ lạ.

Thấy tôi lại mất hồn, Nguyễn Thành Hiên liền kéo tôi vào trong. Lúc ngang qua tấm vải, tôi vô thức ngửi thấy một mùi vị, mùi này đặc biệt lắm, giống như là của một loại cây cối nào đó.

"Sao vậy? Bộ tấm vải có gì không ổn à?".

Nguyễn Thành Hiên nghi hoặc hỏi, tôi nhìn sang anh ta, khẽ lắc đầu, thực sự thì đúng là nó có điểm kỳ lạ, nhưng hiện thời tôi lại không biết lạ ở đâu, thành thử ra không biết nói ra sao, đành phải lắc đầu cho qua.

Bà vu sư bất ngờ vang lên vài tiếng, tôi không hiểu bà đang nói gì, liền nhìn sang. Trước mắt tôi xuất hiện một bà lão rất già ngồi cùm nùm trên cái ghế tre, gần đó là một ngọn đèn dầu, da trên người nhăn nheo, cơ thể như thể héo mòn, hai mắt hơi lồi ra, tròng mắt có màu xám đen, cái miệng chúm lại hết như thiếu nước. Khe khẽ nhìn tụi tôi, ánh nhìn nửa thăm dò, nửa khó hiểu.

Nguyễn Thành Hiên nói vài tiếng với bà, rồi kéo tôi lại gần. Càng lại gần, tôi càng nhìn thấy bà rõ hơn, trên người bận áo bà ba xám đen, quần Sà Rông [6*] sẫm màu thay cho quần, một cái khăn rằn vắt trên vai, cơ thể rất ốm yếu, toàn là da bọc xương.

"Hỏi bà thử coi, tung tích của Quỷ Sông ở đâu đi đa?"

Tôi thúc giục Nguyễn Thành Hiên đi vào chuyện chính, bởi hiện tại tôi muốn ra khỏi cái chỗ này càng sớm càng tốt, nếu cứ ở đây, tôi sợ đầu óc mình bị rối tung lên.

Vài câu tiếng Cát Miệt từ miệng Nguyễn Thành Hiên vang lên, bà vu sư thoáng cái trừng mắt nhìn chăm chăm tụi tôi, ánh mắt quý dị tới khó tả. Sau đó, bà liền lắc đầu rồi nói vài tiếng.

Câu nói vừa dứt, Nguyễn Thành Hiên buồn bã nhìn tôi, lắc đầu nói "Bà nói bà không biết tung tích của Quỷ Sông, nhưng mà gần đây bà phát hiện ra, ở thôn Trinh Phụ tụi mình xông lên trời mùi vị chết chóc nồng nặc, coi bộ sẽ xảy ra án mạng chết người liên tục đó đa".

CHƯƠNG 6

QUỶ DỤNG TƯỜNG

Do không tìm được manh mối gì về Quỷ Sông, nên tụi tôi buồn bã ra về. Lúc tôi vừa đứng lên, bà vu sư đột ngột kêu lớn "នៅពេលនេះអ្នកប្រហែលជាមិនមានសំណាងទេ" (now pelnih anak brahelcha min meansaamnang te)

Vừa nói bả vừa chỉ vào người tôi, bằng ngón trỏ ồm nhóm run rẩy. Do không biết tiếng Cát Miệt, nên tôi quay sang Nguyễn Thành Hiên, hỏi nhỏ "Bả nói gì vậy đa?".

Lúc này, nét mặt Nguyễn Thành Hiên tối sầm lại, anh ta có vẻ sợ hãi nhìn chăm chăm vào tôi.

Cảm thấy có chuyện không ổn, tôi liền lay động anh ta, nghiêm giọng hỏi lại "Rốt cuộc bả nói gì vậy đa?".

Nguyễn Thành Hiên bị sự nghiêm túc của tôi làm giật mình, anh ta đột nhiên cười cười, trả lời "Không có gì đâu, chỉ là bà đòi lễ thôi".

Nói rồi, Nguyễn Thành Hiên lấy ra 5 đồng Đông Dương, đặt lên bàn rồi kéo tôi đi.

Khi ngang qua tấm vải, mùi hương thảo dược lại xông vào mũi tôi lần nữa. Khác với lần trước, lần này tôi có thể nhận ra đó là mùi gì, chính là mùi hương của cây dâu.

Người xưa truyền lại, cây dâu có tác dụng chống quỷ ma, loại vải được làm từ nó cũng có tác dụng tương tự. Chỉ có điều để làm ra một tấm vải lớn như vậy cần rất nhiều thời gian, với lại tại sao lại treo tấm vải ngay lối ra vô? Không lẽ là dùng để tránh ma quỷ sao? Nếu suy đoán này là đúng thì chắc chắn ma quỷ chỉ ở xung quanh đây thôi.

"Phúc Phúc, cậu có nhớ đường về không? Sao tự nhiên tôi cảm thấy đường tụi mình đang đi không đúng đó nghen".

Nguyễn Thành Hiên lo lắng khẽ hỏi, tôi giựt mình, nhìn xung quanh. Lúc này mới phát hiện ra, xung quanh tụi tôi đều là tre gai, những ngôi nhà cùng người buôn bán khi nãy đều biến mất.

Cảm thấy có chuyện không ổn, tôi liền cầm lấy lồng đèn chiếu xung quanh. Trong bán kính một mét xung quanh tụi tôi chẳng có chuyện gì khác lạ.

Gió đột ngột thổi mạnh hơn, tiếng kèn kẹt của tre nứa va chạm vào nhau vang lên liên hồi. Tôi vô thức chiếu đèn vào những bụi tre gai.

Lúc chiếu lên cao, mắt của tôi thoáng cái nhìn thấy một cái bóng màu trắng. Ngay lập tức, tôi đưa tay dụi mắt, rồi nhìn lại thì chẳng thấy gì hết, ngoài những ngọn cây đang lay động.

Tâm trạng khủng hoảng đang vừa ổn định lại, thì Nguyễn Thành Hiên kéo tôi vào sát, nói thì thào "Cậu nhìn sang bụi tre bên đây đi".

Giọng nói có chút kinh hãi, trong lòng tôi cảm thấy nhất định sẽ có chuyện không ổn, liền vội vàng nhìn sang.

Dưới ánh sáng mờ ảo của đèn lồng, những cái xác không đầu hiện ra, trên người nó là một bộ đồ rách rưới, cùng với máu me chảy lai láng từ cái cổ không đầu xuống khắp người.

Tôi bắt đầu run rẩy, sợ hãi nếu như nó tiến gần tới đây thì không biết phải làm sao đây.

"Đừng lo lắng, nó không tiến tới đâu đâu".

Nguyễn Thành Hiên khẽ lên tiếng, câu nói khiến cho tôi có chút ngạc nhiên, vì vậy ngay lập tức quay sang nhìn chăm chăm anh ta. Hiện thời, với vẻ mặt nghiêm túc của anh ta như vậy, không giống như đang nói giỡn. Tôi liền hỏi "Sao anh biết?".

"Đương nhiên tôi biết rồi đó".

Vừa nói, Nguyễn Thành Hiên vừa quay sang nhìn tôi, sau đó anh ta trầm giọng nói "Những xác tụi mình nhìn thấy, chỉ là vong hồn của một người

chết, do họ có chấp niệm mà không thể siêu thoát được".

"Chấp niệm của họ là gì vậy?"

Tôi vội hỏi, Nguyễn Thành Hiên âm ừ vài tiếng, rồi vừa nói vừa chỉ tay về phía những vong hồn kia "Chấp niệm của họ chính là bị mất đầu, nghe nói trước đây có một cuộc khởi nghĩa của dân ta với người Pháp, do triều đình Huế dừng dừng đứng ngoài cuộc, mà cuộc khởi nghĩa thất bại, những người tham gia đều bị lính Pháp chặt đầu treo lên đỉnh ngọn tre hay dừa để thị chúng. Điều này khiến cho những người chết không cam tâm chết, cứ tới buổi tối, vong hồn không đầu của họ lại trèo lên cây mà tìm lại đầu của mình".

Nghe anh ta nói những lời này, cơ bản tôi cũng đã thông hiểu, nhưng mà vấn đề hiện tại là chuyện gì đang xảy ra? vì sao tụi tôi lại đi tới chỗ này? còn đường cũ đâu?

Tôi đem những dòng suy nghĩ đó hỏi Nguyễn Thành Hiên, anh ta lắc đầu đáp "Tôi không biết, có lẽ có cái gì đó không đúng rồi".

"Có khi nào tụi mình ngoài gặp vong hồn tìm đầu kia, còn bị quỷ dựng tường [7*] giờ trò không đa?"

"Cũng có thể".

Nguyễn Thành Hiên gật đầu đồng ý, rồi nói thêm "Với tình hình này, nếu tụi mình di chuyển nữa, cũng không có lợi ích gì, chỉ còn cách ở đây tới sáng, lúc đó mới có đường ra".

Những điều Nguyễn Thành Hiên nói không phải là không có lý, chỉ có điều, nếu cứ ở lại đây không biết tụi tôi còn có thể gặp phải thứ gì hổng sạch sẽ nữa không?

Chưa kịp kéo anh ta đi xung quanh thử coi có thể tìm được lối ra không, thì anh ta đã ngồi bệt xuống đất. Chắc chắn anh ta quyết tâm ở đây đợi tới sáng rồi.

Không còn cách nào, tôi đành phải ngồi xuống bên cạnh.

Ngọn gió thổi rất lạnh, nhưng mà cũng may mắn không có mưa, nếu mà có chắc sẽ bị cảm lạnh liệt giường.

"Phúc Phúc".

Một giọng nữ vang lên khe khẽ, tôi đứng bật dậy, vội vàng đưa cái đèn lồng về phía trước để coi thử là ai.

Ánh sáng mờ hồ chiếu rọi lên cái cổng của đền thần Huyền Võ, khiến tôi vô thức giựt mình. Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra được, rõ ràng tôi và Nguyễn Thành Hiên đang ở trong rừng tre của người Cát Miệt, mà nơi đó cách chỗ này tới một cây số lận.

"Sao vậy? Sao lại không vô đi đa?".

Giọng nữ lúc này lại vang lên, lần này tôi phát hiện ra âm thanh đó truyền tới từ phía sau.

Ngay lập tức, tôi quay lại nhìn. Dưới ánh đèn lồng, một cô gái với mái tóc dài rất dài, rũ xuống tận mặt đất. Trên người bạn một bộ bà ba quần thúng [8*] màu đỏ máu. Làn da trắng xóa như thể đánh phấn rất nhiều, đôi môi rất đỏ cộng thêm ánh mắt bự và cực kỳ đẹp.

"Cô là ai?".

Tôi ngạc nhiên hỏi, cô ta mỉm cười, đáp "Ngay cả ta mà còn không biết, thì các người thua là cái chắc rồi đó đa".

Những lời cô ta nói có chứa hàm ý, nhưng tôi chưa hiểu tận tường hết hàm ý của câu nói đó, rốt cuộc thì nếu biết được cô ta là ai thì tụi tôi sẽ thắng, chỉ có điều chiến thắng cái gì mới được. Quỷ Sông sao? Không thể nào, ngay cả vị pháp sư cao tay ẩn năm xưa còn không thể tiêu diệt nó được, thì những người không biết chút nào về chú thuật như tụi tôi, sao mà thắng được.

"Muốn đầu hàng sao?".

Vừa nói dứt lời, cô ta cười lớn, âm thanh vang vọng như từ cõi âm truyền lên, khiến cho tôi sợ hãi.

Tôi cố gắng hít một hơi thật sâu, để lấy lại tinh thần, sau đó trầm giọng nói "Nếu tôi đoán không sai thì cô chính là Quỷ Sông năm xưa phải không?"

"Phúc Phúc, tỉnh lại đi".

Nguyễn Thành Hiên giựt mạnh người tôi, làm tôi thoáng cái bừng tỉnh. Vừa nhìn thấy tôi tỉnh dậy, anh ta liền gấp gáp hỏi "Gặp ác mộng sao?".

Tôi nhìn anh ta rồi khẽ gật đầu. Thầm nghĩ, những chuyện vừa rồi cứ nhiên lại là một cơn ác mộng, chỉ có điều nó quá chân thực, không biết nó có dự báo gì cho tương lai hay không?.

"Nếu không sao rồi thì tụi mình về thôn Trinh Phụ thôi" .

Nguyễn Thành Hiên vừa nói vừa phui phui cát đất trên quần áo. Lúc này, tôi mới phát hiện ra trời đã sáng, không ngờ mơ một cơn ác mộng ngăn ngủ như vậy mà đã qua một buổi.

Do trời đã sáng nên không gian xung quanh tụi tôi cũng rõ ràng hơn, thực chất trong rừng tre gai này có một con đường mòn nhỏ, do bị vài bụi cây lớn mọc um tùm che đi, nên lúc tối tụi tôi không nhìn thấy.

Những hàng tre gai mọc xen kẽ với nhau, đong đưa kèn kẹt khi gió thổi qua, tạo ra một khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp. Tuy nhiên, hình ảnh những vong hồn không đầu trèo lên ngọn cây mà hồi tối tôi nhìn thấy, vẫn làm cho tôi sợ hãi khi di chuyển qua chúng.

Khi về tới trước đền thần Huyền Võ, đột nhiên giọng của lão Phan vọng lớn ra "Nè, hai đứa vào đây đi".

Tụi tôi quay sang đó, nhìn thấy ông đang đứng một mình trước lối vào đền. Nguyễn Thành Hiên định bước vào trong, thì bị tôi kéo lại, anh ta mắt bự mắt nhỏ khó hiểu nhìn tôi, rồi hỏi "Sao vậy?".

"À, anh vào đó nói với lão Phan và Lâm bà bà, tôi có chuyện gấp nên phải về nhà liền, có gì mới anh qua thông báo cho tôi là được rồi".

Tôi cố gắng bịa ra một lý do, thực sự mà nói, tôi vẫn không có đủ dũng cảm để bước vào đền thần Huyền Võ.

Nghe tôi nói vậy, Nguyễn Thành Hiên nhìn sâu vào tôi một cái, rồi gật đầu mà đáp "Ừ, tôi sẽ nói với hai người họ, nếu có gì mới, chiều tôi qua nhà cậu, thông báo cho".

Tôi vội cười cười, rồi ngay lập tức chạy về nhà.

Do nhà tôi cách đền thần Huyền Võ bởi một dãy nhà dài, nên khá mất thời gian. Khi đi qua một quán ăn nhỏ của thôn, một người nào đó từ trong quán bước vội ra cửa, đồng thời đụng té tôi.

"A, xin lỗi, xin lỗi".

Hắn vừa nói vừa kéo tôi đứng dậy. Tôi còn chưa kịp trả lời, thì hắn đột ngột kêu lên.

"Phúc Phúc?".

Một âm thanh khá quen thuộc vang lên, tôi ngược mặt lên nhìn, trước mắt không ai khác chính là Trần Tiến Khoa.

"Sao vậy? Mới có vài ngày mà cậu quên mất tôi rồi sao đa?".

Trần Tiến Khoa cười cười, tôi vội lắc đầu, cười đáp "Không có, chỉ là hơi bất ngờ, lẽ ra giờ này anh phải ở sở cảnh sát trên trấn chứ".

"À, tại hôm nay tôi muốn xuống đây tìm hiểu một chút về địa điểm vớt được xác chết trôi trôi".

Nghe hắn nói rất nghiêm túc, coi bộ đã tìm ra được manh mối gì rồi, vì vậy tôi làm bộ hỏi "Không lẽ đã tìm ra được manh mối gì rồi?".

Trần Tiến Khoa nhìn xung quanh một cái, rồi đáp "Vô trong quán rượu đằng kia rồi nói, đây là chuyện quan trọng, nói ngoài đường không tiện chút nào đâu đa".

Nghe hắn nói cũng có lý, tôi liền gật đầu đồng ý. Rồi cùng với hắn bước vào quán rượu.

CHƯƠNG 7

CÂU CHUYỆN NĂM XƯA

Sau khi vào quán rượu, tụi tôi quyết định ngồi vào chỗ khuất người qua lại, rồi kêu một chai rượu bông mai, cùng vài đĩa đồ nhắm.

Khi mọi thứ được dọn ra, Trần Tiến Khoa bắt đầu nói vào chuyện chính "Vụ án này theo báo cáo thì đã vớt được hai cái xác chết trôi, tình trạng của họ giống hệt nhau, một chút dấu hiệu gây tử vong cũng không có. Ngày hôm trước, tôi vô tình tìm thấy một bộ hồ sơ án mạng cũ đó đã".

Vừa nói dứt lời, hắn vội vàng móc từ trong cái cặp mang theo trên người, ra một bộ hồ sơ án mạng cũ. Sau khi đặt nó lên bàn, rồi nói tiếp "Lúc đầu cũng chỉ là vô tình nhìn thấy, như khi đọc những dòng đầu tiên tôi mới phát hiện ra, đây chính là bộ hồ sơ án mạng chết trôi năm xưa của thôn Trinh Phụ, điều này chứng tỏ trước đây cũng đã từng xảy ra chuyện kỳ lạ này rồi".

Tôi gật gù, liền nói "Đúng vậy, trong thôn này ai mà không biết, năm xưa cũng đã từng xảy ra vụ án này, và nó được gắn liền với Quỷ Sông".

"Ý cậu là, những gì mọi người nói về Quỷ Sông, chính là ám chỉ vụ án mạng năm xưa có thể tiếp diễn sao?".

Trần Tiến Khoa ngạc nhiên hỏi, tôi thì chỉ biết gật đầu đồng ý. Có vẻ hắn không hài lòng với hành động này của tôi, liền hỏi tiếp "Vậy ngay từ đầu mọi người trong thôn đã biết nguyên nhân rồi?".

"Không hẳn là vậy".

Tôi thở dài, ra vẻ thất vọng nói tiếp "Không hẳn là vậy, việc Quỷ Sông có lẽ là cách giải thích tình trạng chết kỳ lạ của những cái xác chết trôi thôi. Anh cũng biết rồi đó, những điều kỳ bí quái lạ, người ta thường nói là do quỷ thần làm mà đã".

"Vây rớt cuộc, tới tốt cùng thì những vụ án mạng kia, vẫn chưa thể giải thích nguyên nhân cái chết một cách xác đáng sao đa?"

Trần Tiến Khoa có chút kích động, hấn đứng bật dậy, hướng về phía tôi mà hỏi lớn. Nhìn thấy hấn có điểm không ổn lắm, tôi liền kéo hấn ngồi xuống ghế, rồi nhẹ giọng trách móc "Anh làm gì kích động dữ vậy, nơi này là quán xá, chứ hồng phải là sở cảnh sát đâu, với lại tôi cũng không phải tội phạm nha".

Nghe tôi nói vậy, Trần Tiến Khoa thoáng cái bình tĩnh lại, hấn uống một chung rượu rồi nói "Nếu là vậy thì coi bộ tuyệt đường rồi".

"Là sao? Bộ không phải anh đã tìm thấy manh mối sao?"

Tôi ngạc nhiên hỏi, Trần Tiến Khoa giựt mình một cái, rồi cười khổ đáp "Tại tôi chú tâm vào chuyện Quý Sông quá, nên nói lộn. Thực chất thì manh mối tôi tìm được, đều nằm trong tập hồ sơ án mạng này đó ghen".

Vừa nói hấn vừa vỗ vỗ lên bộ hồ sơ cũ trên bàn, tôi tò mò khẽ hỏi "Anh có thể nói rõ ra manh mối được không? Hồng lẽ ở trong đây có viết một số bằng chứng về cái chết kỳ quái của những xác chết trôi năm đó?"

"Cơ bản là vậy".

Trần Tiến Khoa bắt đầu lật bộ hồ sơ án mạng ra, rồi dừng lại ở trang thứ hai. Tôi tò mò nhìn vào. Nhưng mà lại hoàn toàn không hiểu, đây là chữ Quốc Ngữ sơ khai, căn bản chưa hoàn chỉnh nên rất khác với chữ viết hiện đại. Nhìn thấy tôi có vẻ không biết mặt chữ, hấn liền nói ra trọng điểm luôn.

"Nạn nhân đầu tiên của năm đó cũng là một cô gái, cách ăn bận cùng tình trạng chết không khác nhau là mấy đâu đa".

Vừa nói, ngón tay khá dài của hấn chỉ vào dòng chữ trên trang hồ sơ. Tôi nghi hoặc hỏi "Vây ý anh là, mở đầu của hai vụ án mạng đều là một cô gái, chỉ cần tìm ra tung tích của cô là có thể giải quyết được vấn đề sao đa?"

"Không hấn là vậy".

Trần Tiến Khoa gõ nhẹ ngón trỏ lên trang hồ sơ, thất vọng nói tiếp "Tung tích cùng danh tánh của hai cô gái đều không có, nói cách khác tụi cô được

vớt từ dưới sông lên, và chẳng có giấy tờ gì chứng minh thân thế hết".

"Sao tụi ta không điều tra trên diện rộng khắp Nam Kỳ Lục Tỉnh thử coi, tôi nghĩ một người không thể nào tự nhiên xuất hiện và chết trôi được".

Tôi đưa ra ý kiến của mình, chỉ có điều Trần Tiến Khoa ngay lập tức lắc đầu, âm trầm nói "Năm xưa cũng đã cho điều tra mà không có chút manh mối nào, gần đây cảnh trưởng Huỳnh đã đích thân điều tra mà hồng được gì. Coi bộ cứ điều tra nhân khẩu khắp Nam Kỳ Lục Tỉnh cũng vô dụng đó đa".

"Còn nạn nhân thứ hai thì sao?".

Tôi vội vàng hỏi, bởi vì khi vớt được nạn nhân thứ hai tôi không có mặt, nên tình trạng cùng danh tánh của người này, cơ bản tôi không hề biết gì hết.

Nghe tôi hỏi, Trần Tiến Khoa liền lật sang trang kế, hần chỉ vào và nói "Nam nhân này là nam, có cùng tình trạng chết y hệt như cô gái, trên thân thể và tổng quan điều không có dấu hiệu của nghẹt thở, thương tật hay độc được, chỉ có biểu hiện chết trôi. Đồng thời, nạn nhân nam này và với nạn nhân nam năm xưa cùng là người trong thôn Trinh Phụ, cậu ta tên là".

"Đội trưởng Trần, ở ngoài bờ sông lại xuất hiện thêm một xác chết trôi nữa đa".

Giọng nói gấp gáp của một tên cảnh sát vang lên, câu nói cắt ngang cuộc nói chuyện của tụi tôi. Trần Tiến Khoa đột ngột đứng bật dậy, khuôn mặt tối sầm khẽ hỏi "Người chết này là nam và khoảng 30 tuổi đúng không?".

Tên cảnh sát kia ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào Trần Tiến Khoa mà gật đầu lia lịa. Tôi cũng ngạc nhiên, liền hỏi "Tiến Khoa, sao anh lại biết".

"Nạn nhân năm xưa cũng là như vậy, coi bộ chuyện này do một tên cuồng sát gây nên rồi đó đa".

Trần Tiến Khoa bực bội suy đoán, nhưng mà những gì hần nói không hoàn toàn hợp lý cho lắm, nếu là do một tên cuồng sát gây nên thì tại sao hần lại dừng lại một thời gian, với lại xét theo khoảng thời gian thì hần cũng đã già, mà cũng có khả năng làm chết rồi.

Chưa kịp nói ra dòng suy nghĩ của mình cho Trần Tiến Khoa nghe, thì hắn đã lên tiếng trước "Bây giờ cậu có muốn theo tôi ra ngoài khu vực hiện trường không đa?".

"Không, tôi còn có việc".

Tôi lắc đầu, bởi vì nếu có ra ngoài đó đi chẳng nữa, tôi chắc sẽ không giúp được gì cho hắn, với lại tôi phải về nhà chờ tin tức của Nguyễn Thành Hiên. Đây là chuyện quan trọng nhất hiện tại.

"Nếu vậy thì tôi đi trước!".

Trần Tiến Khoa vừa nói vừa lấy 10 đồng Đông Dương để lên bàn, rồi cùng với tên cảnh sát kia rời đi.

Nhìn thấy thấy hắn bước đi, trong lòng tôi vô thức nổi lên một trận lo sợ. Nếu mọi chuyện cứ theo kịch bản của vụ án năm xưa, chắc chắn đây chỉ mới là khởi đầu.

Sau đó, tôi bước vội về nhà, vừa tới cửa đã nhìn thấy Nguyễn Thành Hiên ngồi ở trong nhà. Còn chưa kịp hỏi anh ta bằng cách nào có thể vào được nhà, thì anh ta đã nói trước "Phúc Phúc, cậu đi đâu vậy? Tôi ở đây đợi cậu cả buổi rồi".

"À, lúc này tôi gặp anh Tiến Khoa - tên cảnh sát lúc trước tôi với anh gặp trong nhà xác đó, vậy nên có nói chuyện một hồi đó đa".

Vừa trả lời, tôi vừa ngồi vào ghế. Nguyễn Thành Hiên mắt bự mắt nhỏ, hỏi "Bộ chuyện liên quan tới Quỷ Sông hả?".

Tôi gật đầu, rồi nói thêm "Anh ta tìm được một vài manh mối trong bộ hồ sơ án mạng của thôn mình năm xưa, điều kinh dị chính là những nạn nhân đều giống hệt nhau, và kết cục có lẽ cũng không khác là mấy".

Lời tôi vừa dứt, Nguyễn Thành Hiên vội vàng hỏi "Vậy cậu có mượn bộ hồ sơ đó về coi không đa?".

"Không, lúc đó có tin án mạng mới xảy ra nên anh ta cầm bộ hồ sơ đi luôn rồi đa".

Tôi ra vẻ thất vọng, thiết tình mà nói, lúc đó tôi đang hoang mang về vụ Quỷ Sông, nên có để ý tới vấn đề này đâu.

Nhưng mà nhắc tới Quỷ Sông tôi mới nhớ ra, không biết chuyện bàn bạc Quỷ Sông của mọi người ra sao rồi, bèn hỏi "Còn chuyện Quỷ Sông của mọi người thì sao? có tìm được manh mối nào không?".

Nguyễn Thành Hiên lắc đầu, đáp "Lão Phan và Lâm bà bà sau khi nghe tôi kể hết những lời của bà vu sư người Cát Miệt thì tỏ vẻ thất vọng, họ nói là trận chiến với Quỷ Sông lần này, coi như tụi mình thua rồi".

Tôi thờ người ra, thiệt tình không thể ngờ được, ngay cả lão Phan cùng Lâm bà bà cũng hết cách. Mọi thứ như đi vào ngõ cụt, và án mạng năm xưa sẽ không thể dừng lại, cho tới khi nào lão Pháp Sư cao tay năm xưa xuất hiện.

Nhìn thấy tôi có vẻ thất vọng, Nguyễn Thành Hiên vỗ lên vai tôi một cái, rồi trầm giọng nói "Đừng lo, ngày mai tôi sẽ tới trấn Hà Tiên [9*], coi thử có vị pháp sư cao tay nào không, sẽ mời về. Cậu cũng biết rồi đó, những người Minh Hương [10*] ở đó thông thạo dị thuật Trung Nguyên [11*] lung lắm đạ".

Nghe anh ta nói cũng có lý, tôi liền gật đầu. Coi bộ đây là cách duy nhất tụi tôi có thể làm được để ngăn chặn Quỷ Sông hoành hành.

Nguyễn Thành Hiên nói thêm vài câu với tôi nữa, rồi cũng rời đi. Lúc đó trời cũng đã tối, không biết sáng mai có còn xảy ra chuyện gì nữa không.

Ngọn đèn dầu lung lay khe khẽ, tôi vội vàng đóng cửa lại. Hình như sắp có trời mưa, những ngọn cây xa xa bị gió thổi vang lên tiếng xào xạc.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy tôi phát hiện bản thân đang cúi đầu trên bàn mà ngủ, không biết vì sao tối qua lại ngủ gật như vậy.

Tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, tôi ngay lập tức chạy ra mở, chắc là Nguyễn Thành Hiên tới từ biệt.

"Phúc Phúc, vẫn còn ngủ sao?".

Giọng Trần Tiến Khoa vang lên, hiện tại hẳn đang đứng trước mặt tôi. Có chút bất ngờ cùng khó hiểu, tôi khẽ hỏi "Sao anh lại tới đây?".

Hắn cười cười, trả lời "Muốn cùng với cậu bàn tiếp về chuyện án mạng, hông biết tại sao, mỗi lần nói chuyện này với cậu, tôi lại cảm thấy bản thân

thông suốt nhiều thứ lung lắm đả".

"Ừm, đợi tôi chút".

Tôi khá ngạc nhiên với câu nói này của hắn, nhưng lại không thể từ chối được, một phần tôi cũng rất tò mò về chuyện án mạng, phần khác tôi muốn thông qua cuộc bàn bạc, rút ra một vài kết luận cơ bản về Quỷ Sông. Có khi sẽ có lợi trong việc tiêu diệt nó.

Nghe tôi nói vậy, Trần Tiến Khoa liền gật đầu đồng ý. Tôi mời hắn vào nhà uống nước.

CHƯƠNG 8

NGHIỆM THI

Tôi vừa rót cho Trần Tiến Khoa chung trà bông mai, vừa hỏi "Rồi, hôm nay tụi mình bàn về chuyện gì?".

Trần Tiến Khoa lấy trong cặp ra bộ hồ sơ án mạng lúc trước, hần vừa lật vừa nói "Trọng tâm chính là nạn nhân thứ ba, người này ở cả hai vụ án đều là một người giàu có đó đa".

"Vậy ý anh là, những vụ án mạng không phân biệt giàu nghèo, giới tính cùng xuất thân sao?".

Tôi vội hỏi, Trần Tiến Khoa ngay lập tức gật đầu. Sau đó nói thêm "Tình trạng chết của người này cũng giống với hai người kia, chỉ có điều, tôi phát hiện ra một thứ vô cùng đặc biệt lung lắm đa".

"Là thứ gì?".

Tôi gấp gáp hỏi, hần chậm rãi trả lời "Chính là rong biển đó đa".

"Vậy anh muốn ám chỉ, nạn nhân này cơ bản là không phải chết ở sông Hậu, mà là chết ở ngoài biển sau đó xác trôi vào đây".

Nghe tôi suy đoán, Trần Tiến Khoa không chút ngạc nhiên, liền gật đầu đồng ý. Coi bộ hần cũng đã nghĩ như tôi. Chỉ có điều, suy luận này chưa giúp gì cho vụ án được.

"Không xong rồi, đội trưởng Trần, Phan thiếu gia - em trai của nạn nhân thứ ba muốn giải phẫu thi thể anh hai mình đó đa".

Tên cảnh sát hay đi chung với Trần Tiến Khoa, hốt ha hốt hải chạy vào. Những lời cậu ta nói, tôi có chút không tiêu hóa hết, thời bấy giờ việc giải phẫu thi thể không phải là chuyện nhỏ, người muốn giải phẫu phải có trình độ, hoặc phải đi du học ở bên chánh quốc Pháp về.

"Mau, tôi phải tới đó mới được".

Trần Tiến Khoa đứng bật dậy rồi bước đi, tôi vội vàng kéo hăn lại, nói "Cho tôi đi với".

Hăn nhìn tôi một cái thực sâu rồi gật đầu đồng ý, tụi tôi mau chóng bước tới khu vực nhà xác của thôn.

Nói về tên họ Phan dám lớn gan bự mặt giải phẫu, khi chưa có sự cho phép. Hăn tên thiệt là Phan Chánh Minh, nghe nói là từng du học chánh quốc Pháp, nhưng không biết học gì. Còn về anh hai của hăn, tên thiệt là Phan Chánh Bạch, là một thương nhân giàu có. Việc hăn bị chết nhất định sẽ gây ra rất nhiều vụ việc nổi đuôi.

Khu vực nhà xác cũng giống như thường khi, tụi tôi vừa bước vào trong đã nhìn thấy Phan Chánh Minh đang chuẩn bị giải phẫu. Trần Tiến Khoa ngay lập tức kêu lên "Dừng lại"

Phan Chánh Minh quay sang tụi tôi, nét mặt có chút chế nhạo, lạnh giọng nói "Mấy người kêu dừng là tôi phải dừng sao, đây là anh hai của tôi, ảnh chết một cách bất minh, tôi phải giải phẫu để điều tra rõ ràng nguyên nhân dẫn tới cái chết đa".

"Không được, việc này cậu phải xin phép cảnh trưởng Huỳnh trước đã, chứ không phải trò đùa mà tự tiện hành động, như vậy được coi là phạm pháp đó đa".

"Mấy người nói nghe thì rất dễ, nhưng mà để có được sự cho phép, anh biết phải cần bao nhiêu thời gian không? Rất lâu đó".

Nghe những lời Phan Chánh Minh nói, tôi cũng hiểu được phần nào, việc xin phép giải phẫu, và sự phân hủy xác chết là tỉ lệ thuận với nhau. Để được chấp thuận, nhất định phải gửi lên trên, điều này đồng nghĩa với việc mất rất nhiều thời gian, tới lúc xin được cũng là lúc xác chết đã phân hủy rồi.

Trần Tiến Khoa hình như cũng có cùng suy nghĩ với tôi, hăn lặng im khi nghe câu nói này. Sau đó, hăn thở dài nói "Thôi được, bây giờ tôi cho phép cậu giải phẫu, chỉ có điều làm xong, nhất định phải xử lý gọn gàng, đồng thời mọi trách nhiệm cậu phải gánh hết đó đa".

Những lời này của Trần Tiến Khoa cơ bản, nói lên hai trọng điểm. Một, hãn cũng rất tò mò về vụ án này. Hai, nếu có gì xảy ra hãn phải là người đứng ngoài cuộc.

Phan Chánh Minh không nghĩ ngợi gì liền gật đầu đồng ý, tiếp đó chính là hãn cầm dao lên, tiến hành giải phẫu.

Những vụ giải phẫu như vậy, tôi chưa từng tận mắt chứng kiến, lúc trước nghĩ sẽ rất kinh dị, nhưng mà ở thời điểm hiện tại, sự việc rất cấp bách, tôi cảm thấy chuyện này cũng rất bình thường.

Con dao vừa đâm vào da, một dòng huyết dịch ngay lập tức chảy ra, sau đó Phan Chánh Minh điều luyện cắt từng phần một để quan sát. Nhìn thấy hãn cứ làm mà không hề có sự chần chừ nào, coi bộ hãn cũng đã học qua rồi. Nói không chừng là qua chánh quốc Pháp học cái ngành này.

Sau một vài phút trôi qua, Phan Chánh Minh cuối cùng cũng khâu lại vết mổ. Hãn hướng về phía tụi tôi mà nói "Sau khi giải phẫu, tôi có thể chắc chắn đưa ra nguyên nhân cái chết, chính là bị đuối nước biển, bởi vì trong bụng chứa khá nhiều nước biển. Vì điều này tôi nghĩ rằng, anh hai tôi bị ai đó quăng xuống biển, sau khi chết vô tình trôi xuống vùng này đó đã".

Lời vừa dứt, Trần Tiến Khoa vô thức cười lớn, hãn hướng Phan Chánh Minh nói "Nè, Phan thiếu gia, bộ cậu không đọc bản báo cáo của cảnh sát tụi tôi sao? Vừa vớt lên, tụi tôi đã kết luận anh hai của cậu chết ngoài biển, sau đó xác bị trôi về vùng này. Thiệt mất thời gian, mấy cái khoa học phương Tây chỉ được như vậy thôi sao?".

Phan Chánh Minh có chút bực tức, có vẻ đây là lần đầu tiên vị Phan thiếu gia bị người ta đem ra chế nhạo. Cũng vì vậy mà từ quê chuyển sang tức giận, hãn ngay lập tức bước ra khỏi nhà xác.

Trần Tiến Khoa cười lớn một tiếng nữa, rồi cũng rời đi. Thấy vậy tôi liền nổi bước theo sau. Ai ngờ có một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt tay tôi lại.

Tôi nuốt nước miếng nhìn sang, cánh tay kia không ai khác chính là của anh hai Phan Chánh Minh - Phan Chánh Bạch. Nhưng mà hãn đã chết rồi mà, dòng suy nghĩ vô thức lóe lên trong đầu.

Tôi tròn bự mắt nhìn cái thi thể, lúc này vẫn còn bị em ruột mình giải phẫu.

Trong thoáng chốc, Phan Chánh Bạch mở mắt ra, ánh mắt chứa đầy huyết dịch, và hình như nó đang muốn tràn xuống.

Cảm thấy có điều không ổn, tôi ngay lập tức tháo tay của hắn. Không biết có phải do hoảng sợ, mà hành động của tôi có phần rối loạn.

"Rất nhanh, rất nhanh thôi".

Một giọng đàn ông trung niên vang lên, âm thanh vang vọng như từ cõi âm ti vọng lên vậy.

Vừa ngược mặt nhìn Phan Chánh Bạch, cơ thể tôi như bị đóng băng, những lời nói kia là hắn nói, đồng thời mỗi một lời nói, dòng huyết dịch đỏ tươi từ trong họng như trào ra. Cảnh tượng vô cùng kinh dị.

Còn chưa kịp định thần lại, Phan Chánh Bạch lại tiếp tục nói "Rất nhanh, rất nhanh thôi".

"Là sao? Rốt cuộc là nhanh chuyện gì vậy đa?"

Tôi nghi hoặc hỏi, Phan Chánh Bạch nắm chặt tay tôi hơn, rồi trong thoáng chốc hắn kéo tôi lại gần mình, sau đó nói rất khẽ "Rất nhanh ra bộ dạng như tôi nè".

Âm thanh lạnh lẽo, cùng nội dung hết sức kinh dị, nó khiến cho sống lưng của tôi như đóng băng. Mồ hôi khắp người bắt đầu đổ ra như mưa, câu nói này rốt cuộc là gì? Không lẽ người chết tiếp theo là tôi sao?.

Càng nghĩ càng rối tung lên, tôi bắt đầu tức giận, lớn giọng hỏi "Rốt cuộc là sao? Ý anh là tôi cũng sẽ trở thành xác trôi không rõ nguyên nhân chết như anh sao?"

Phan Chánh Bạch không trả lời, mà ngược lại hắn cười rất lớn, khiến cho máu trong miệng ọc ra ngoài liên hồi.

"Rằm".

Một tiếng sấm vang lên, tôi giật mình, ngọn đèn dầu trên bàn thờ khẽ lay động. Cái xác của Phan Chánh Bạch trở lại hình dạng của một cái xác chết trôi bình thường. Tôi hoang mang nhìn mọi thứ, tới tột cùng thì chuyện gì

đang xảy ra, không có hình ảnh kinh dị của Phan Chánh Bạch, với lại tay hăn cũng không có nắm cổ tay tôi. Những lời vừa rồi là gì? Ảo giác sao?

Tôi đem theo những dòng suy nghĩ mù mờ đó về nhà. Đoạn đường từ nhà xác về tới nhà tôi không quá xa, chỉ là tâm trạng tôi có chút không ổn, khiến cho bước chân cứ lảo đảo.

Mùi nhang khói đột ngột phủ khắp mọi nơi, nó vô tình che lấp đi mọi thứ, làm cho không thấy đường đi.

"Con chấp nhận, con chấp nhận trở thành vật hiến tế".

Một giọng nam vang lên, nghe chất giọng coi bộ cũng chỉ 18 tới 20 tuổi gì đó.

"Nghĩ kỹ đi, một khi chấp nhận trở thành vật hiến tế, con nhất định sẽ không thể siêu thoát".

Lại thêm một giọng nam già nua vang lên, tuy nhiên giọng nói này mang theo khí tức vô cùng lớn.

"Chỉ cần có thể chấm dứt những thứ kinh dị này, con đồng ý hy sinh".

Lời nói mang theo sự quyết tâm ngút ngàn, tôi có thể nhận thấy chàng trai này đã suy nghĩ rất nhiều khi đưa ra quyết định này.

Bầu không khí bỗng dưng chìm vào im lặng, không một âm thanh nào vang lên nữa.

Giữa làn khói nhang ngập tràn, tôi lê bước chầm chậm để tiến tới chỗ hai người kia.

"Được rồi, nếu con đã quyết tâm như vậy, ta sẽ giúp đỡ con. Nhưng mà con nên nhớ, trong lúc hành lễ, nhất định không có một tia oán niệm. Nếu không hậu quả khôn lường".

Giọng của ông già kia vang lên, tuy vẫn nghiêm túc nhưng lại mang theo một chút lo lắng.

Tôi lơ đãng cố gắng lắng nghe họ nói chuyện, nhưng mà càng ngày âm thanh càng nhỏ. Mọi thứ chỉ còn là tiếng thì thào.

"Phúc Phúc, tìm được cậu thì hay quá".

Giọng của Lưu Thành vang lên bên tai, tôi giựt mình một cái, đột ngột bừng tỉnh, làn nhang khói dày đặc ngay lập tức biến mất, chỉ để lại trước mắt tôi là vẻ mặt hoang mang của Lưu Thành.

Tôi khó hiểu nhìn anh ta, thực chất cũng đã khá lâu rồi tôi mới gặp lại anh ta, không biết trong thời gian qua anh ta trốn trong cái xó nào. Tự nhiên vừa mới gặp lại bày ra bộ dáng dọa người như vậy.

Nhận thấy anh ta có điểm không ổn, tôi vội vàng hỏi "Sao vậy? Bộ đã xảy ra chuyện lớn gì sao?".

Lưu Thành ngay lập tức gật đầu lia lịa, gấp gáp nói "Phải phải, mấy bữa nay không gặp cậu, tình hình Quỷ Sông đang diễn biến rất phức tạp đó đa".

Tôi khẽ nhếch mép khi nghe câu nói này của anh ta, bởi vì mọi chuyện tôi dám chắc mình biết được cũng kha khá, làm sao lại không biết diễn biến chứ.

Lưu Thành hít một hơi sâu, nói "Vụ việc này đã làm chết ba người liên tục rồi".

"Ý anh là một cô gái, một chàng trai trong thôn Trinh Phụ mình và một kẻ giàu có?".

Tôi làm bộ hỏi, Lưu Thành giựt mình mạnh một cái, rồi nghi hoặc hỏi "Sao cậu biết?".

"Là đội trưởng Trần trên thành Gia Định nói cho tôi biết".

Nghe những lời này của tôi, Lưu Thành không những run rẩy mà còn tối sầm lại, anh ta thì thào "Vậy là cậu cũng biết được, chàng trai xấu số trong thôn mình chết, chính là Nguyễn Thành Hiên rồi sao?".

CHƯƠNG 9

ẢO GIÁC

Tôi tròn bự mắt nhìn Lưu Thành chăm chăm, những lời anh ta nói có gì đó không đúng cho lắm, rõ ràng mấy ngày trước tôi còn gặp Nguyễn Thành Hiên, trong khi nạn nhân thứ hai chết cách nay cũng hơn ba ngày rồi. Sao có thể được.

"Phúc Phúc, cậu làm sao vậy?"

Lưu Thành lo lắng hỏi, tôi thờ người ra, miệng vô thức lảm nhảm "Nguyễn Thành Hiên chết thiệt rồi sao?"

"Phải, chính mắt tôi đã nhìn thấy mà đa".

Lưu Thành tuy khá ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi, nhưng cũng thành thật trả lời. Nếu lời anh ta là thiệt, thì rốt cuộc cái người tôi gặp mấy bữa nay là ai? Mà nhắc tới đây mới nhớ. Từ khi phát hiện ra nạn nhân thứ hai, tách khí cùng hành động của Nguyễn Thành Hiên thay đổi rất nhiều. Nhất là ánh mắt, vậy cuối cùng chuyện này là sao?.

"Phúc Phúc, cậu ổn không?"

Hình như nhìn thấy tôi có điều bất ổn, Lưu Thành khẽ hỏi. Tôi khẽ lắc đầu, liền nói "Vậy bây giờ xác ảnh ở đâu?"

"Thì ở nhà xác đó".

Câu nói này có gì đó không hợp lý cho lắm, rõ ràng tôi vừa từ nhà xác về, ở đó chỉ có cái xác của Phan Chánh Bạch thôi, không có cái thứ hai. Vậy làm sao mà xác của Nguyễn Thành Hiên ở đó được.

Tôi ngạc nhiên hỏi Lưu Thành những thứ vừa nghĩ. Anh ta cười khẩy, trả lời "Chắc là đã được an táng rồi, coi bộ mấy người cảnh cảnh sát sợ xác chết bốc mùi thúi đây mà".

Lưu Thành nói chuyện rất thản nhiên, lời nói cũng rất có lý. Tôi ngay lập tức gật đầu đồng ý, rồi hỏi thêm "Vậy bây giờ, có phải xác anh Hiên được an táng tại khu nghĩa địa của thôn không?".

Nghe tôi hỏi, Lưu Thành vội lắc đầu, trầm tư đáp "Không đâu, nghe nói cậu ta được chôn ở gần bờ sông đó đã".

"Sao lại chôn ở đó?".

Tôi ngỡ ngác hỏi, việc chôn người dân chết trong thôn ở gần bờ sông chưa từng xảy ra bao giờ, tại sao khi Nguyễn Thành Hiên chết, lại phải chôn ở đó.

"Cái chuyện này".

Lưu Thành có chút e ngại, anh ta nhìn xung quanh một lượt rồi nói tiếp bằng giọng thì thào "Tôi nghe người khác nói, ai mà bị Quỷ Sông giết chết, nhất định phải chôn ở bờ sông, để làm vật tế cho nó, nếu không nó sẽ giết nhiều hơn nữa".

Nghe câu nói này, tôi không khỏi ngạc nhiên cùng mặc cười, liền nói "Thì đã chôn ở đó rồi, sao nạn nhân thứ ba vẫn xuất hiện, mấy cái người này, chôn người chết ở gần bờ sông, bộ không sợ đất sụp, thì thế bị lộ thiên sao?".

Nghe câu nói có chút tức giận của tôi, Lưu Thành ầm ừ vài tiếng, rồi ra giọng khuyên nhủ "Cậu cũng đừng có trách mọi người, dù sao đi nữa, họ cũng muốn yên lòng mà thôi".

Tôi gật đầu đồng ý cho qua, rồi suy ngẫm, có lẽ tôi nên tới đó coi thử thực hư ra sao, để có thể chắc chắn Nguyễn Thành Hiên đã chết, đồng thời xác định kẻ tôi gặp mấy ngày nay không phải là người. Liền nói "Vậy, bây giờ anh đưa tôi tới đó được không? dù sao đi nữa cũng là hàng xóm với nhau, tôi muốn thắp một nén nhang cho anh".

Lưu Thành không chần chừ mà ngay lập tức gật đầu đồng ý. Sau đó, tôi theo sự hướng dẫn của anh ta vào một con đường nằm ẩn sâu bên trong một vườn hoang.

Đoạn đường đi khá lạ, có vẻ như là chen lấn vào những bụi cây gai, vườn tược hay thậm chí là những cụm rừng nhỏ ven sông. Tuy tôi sống ở đây

chưa lâu, nhưng hầu hết những con đường của thôn tôi đều biết, còn con đường này rất lạ, tôi chưa từng đi qua bao giờ.

"Nè, tụi mình đi có đúng hay không? Con đường này lạ quá?".

Rốt cuộc, tôi vẫn không chịu nổi sự nghi ngờ, liền lên tiếng hỏi. Lưu Thành cười khẩy, nói "Đừng lo, đây là đường tắt, đi đường này sẽ nhanh hơn nhiều đó đã".

Anh ta nói một cách rất bình thản, khiến cho tôi cảm thấy có lý, nên chẳng hỏi thêm gì nữa.

Đi khoảng độ mười phút, thì đột ngột Lưu Thành dừng lại. Anh ta ra vẻ quái lạ quay lại nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt cực kỳ quý dị.

"Làm sao vậy? Sao không đi tiếp?".

Tôi khó hiểu hỏi, Lưu Thành không trả lời, anh ta chỉ lắc đầu vài cái rồi tiếp tục đi. Nhìn thấy hành động kỳ lạ này của anh ta, trong lòng tôi vô thức nổi lên một trận lo lắng.

Sau khi ra khỏi khu vực vườn hoang, trong ánh sáng mờ nhạt còn lại của ánh chiều tà, tôi có thể nhìn thấy xa xa là một khúc sông Hậu, gần đó là vài cây đước và những bụi cỏ khá cao mọc um tùm trên mặt đất.

Lưu Thành tiến về phía trước vài bước rồi dừng lại, tôi cũng vội bước tới chỗ anh ta, khẽ hỏi "Mộ của anh Hiên ở đâu?".

"Đằng kia".

Vừa nói, anh ta vừa tiến về phía bờ sông. Thấy vậy, tôi liền bước theo.

Nhưng mà khi tới nơi, tôi chẳng nhìn thấy gì ngoài một dải đất dài trơ trọi ven sông. Một cái gò đất cao cũng không có, nói gì là mộ chôn ai.

"Có thấy mộ ai đâu? Anh có nhớ lộn không vậy đã?".

Tôi nghi hoặc vừa hỏi vừa nhìn đảo đảo xung quanh. Lưu Thành ở phía sau đột ngột cười lớn, nói "Không có đâu, làm gì mà nhớ lộn được chứ".

"Vậy mộ nằm ở đâu?".

Tôi ngạc nhiên quay lại hỏi. Chỉ thấy Lưu Thành nhếch mép cười, anh ta đưa ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chăm vào tôi. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn

thấy anh ta như vậy, nên có chút hoang mang. Khiến cho chân tôi vô thức lùi về sau.

"Sao lại lùi về sao?"

Lưu Thành khẽ hỏi, giọng nói có chút ám chỉ điều gì đó, ngữ điệu hết sức lạnh lẽo. Tôi vô thức nuốt nước miếng, cố gắng lấy lại bình tĩnh để trả lời "Đâu có, tôi đang tìm mộ thôi".

"Tìm mộ?"

Anh ta hỏi lớn, tôi vội gật đầu. Không biết hành động đó của tôi có gì khác lạ, mà ngay lập tức khiến cho anh ta cười giong già. Sau đó, trầm giọng nói "Để tôi chỉ cậu".

Nói rồi, anh ta nhanh như chớp tiến lại gần chỗ tôi. Lúc này, trong ánh sáng yếu ớt còn lại của ánh chiều, hình ảnh của Lưu Thành dần dần thay đổi, những giọt nước mắt tuôn chảy khắp người anh ta, đồng thời làm ướt hết quần áo. Đôi mắt chuyển sang màu trắng dã, xung quanh tỏa ra mùi vị lạnh lẽo.

Cảm thấy mọi chuyện đã trở nên quá sức tưởng tượng, tình hình này không thể trở tay kịp nữa. Trong khi đó, đầu óc tôi rối tung cả lên, không rõ mọi chuyện là sao?.

Ngay khoảnh khắc ấy, tôi bị hụt chân, làm cả người rớt xuống nước. Âm thanh có vật rơi xuống nước vang lên khá lớn.

Trong màn nước đục ngầu, tôi mơ hồ nhìn thấy phía bên trên, chính là chỗ Lưu Thành đứng lúc nãy, xuất hiện một cái xác chết đang bị phân hủy, cùng một người nào đó.

Phía trên ấy, hình như họ đang nói chuyện gì với nhau, trông có vẻ phấn khởi lắm.

Tôi định trôi lên mặt nước, nhưng mà không thể ngờ, chân tôi lại vướng vào rễ của cây đước. Càng kỳ lạ hơn nữa, chính là cho dù có cố gắng thoát ra cỡ nào cũng không thể được, tựa như nó khóa chặt chân tôi vào đó rồi.

Trong đầu tôi hiện tại chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó chính là phải thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt. Vì vậy, tôi dùng hết sức bình sinh của mình,

cọ quây tay chân nhằm tạo thế, đẩy cơ thể lên trên.

Những bọt nước liên tục nổi lên trên mặt nước, làn nước đục ngầu chẳng thấy rõ ràng thứ gì. Hơi thở của tôi hình như đang cạn kiệt dần.

Trong thời khắc sanh tử cận kề, tôi mơ hồ nhìn thấy cái gì đó, ẩn ẩn hiện hiện trong làn nước, hình như là một người nào đó.

Không nghĩ ngợi nhiều, tôi ngay lập tức vươn tay tới chỗ người đó. Còn chưa kịp chạm vào, thì tôi đột nhiên nhận ra người kia chính là một cái xác chết trôi.

Làn da trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền lại, da dẻ bong tróc, mái tóc ngắn nhưng rối tung trong nước.

Ngay lập tức tôi rút tay mình lại. Không ngờ cái xác chết kia mở bự đôi mắt trắng dã ra nhìn chăm chăm vào tôi. Khiến cho tôi thoáng cái hoang mang, chẳng biết mình nên làm gì.

Tiếp đó, nó mở cái miệng đầy dịch huyết bên trong ra, dòng máu hòa vào nước, khiến nước ngay lập tức hóa đỏ.

Chứng kiến cảnh tượng kinh dị đó, những dây thần kinh trong đầu tôi như thể căng ra hết cỡ. Tôi như thể phát điên lên, không ngừng giãy giụa trong làn nước đục ngầu.

Không biết có phải do lực của tôi mạnh quá hay không, mà cái rễ cây vướng phải chân tôi bị bung ra.

Nắm bắt cơ hội, tôi vội vàng trôi lên mặt nước, nhưng lại không ngờ bị thứ kia nắm lấy chân, kéo mạnh trở lại.

Tôi vừa mới hớp được một ngụm không khí, đã bị kéo trở vào trong nước. Lúc này, trước mắt tôi cái xác chết kia kinh dị vô cùng, một hàm răng mọc xiêu vẹo đang nhe ra, máu trào ra đỏ một vùng.

Tôi cắn chặt môi, lấy hết sức lực dồn vào cái chân không bị nó nắm, đập thật mạnh vào nó. Một miếng da bong tróc bị rớt ra, một ít dịch huyết trào ra.

Ngay lập tức, nó điên cuồng giãy giụa, rồi đưa ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm tôi. Không suy nghĩ nhiều, tôi đập cho nó thêm vài cái nữa, rồi

nhanh tay quớ lấy một thanh cây trong nước, đâm vào người nó.

Máu phun ra từ vết thương kia, chỉ có điều mùi vị của nó vô cùng hôi thúi. Miệng của nó mở bự ra, như thể kêu gào, đồng thời máu trong họng trào ra từng đợt.

Tuy có chút hoang mang, nhưng tôi đã lấy lại tinh thần ngay lập tức. Sau đó, dùng thanh cây đâm mạnh vào bàn tay đang nắm vào chân tôi của nó.

Trong thoáng chốc, nó đã buông ra. Nắm bắt cơ hội, tôi liền trôi lên mặt nước. Sau đó nhanh chóng bơi vào bờ.

Chỉ là vừa chạm tới bờ, tôi lại bị nó kéo xuống nước thêm một lần nữa, cho dù tôi đã cố gắng bám trụ vào mấy rễ cây đước.

Trong làn nước đục ngầu, tôi mơ hồ nhìn thấy nó rất hung tợn. Da dẻ bong tróc hết cả lên, mái tóc rối tung, cái miệng há bự trào ra dịch huyết, trên người da thịt bắt đầu nứt nẻ. Cộng thêm xung quanh bao phủ bởi màu đỏ của máu.

Khung cảnh quá khủng khiếp, tôi không còn biết làm gì ngoài cố gắng giãy giụa, mong sao có thể thoát ra được.

"Cạch".

Nó tức giận, quăng tôi vào một thân cây đước chìm dưới nước. Đầu tôi va chạm vào đó, nên có chút choáng váng.

Chưa dừng ở đó, nó lại quăng tôi vào đám rễ cây, khiến cho da trên người tôi bị trầy xước.

Tôi tức giận cực độ, cầm lấy một nhánh rễ gần đó định đâm vào nó. Ai ngờ, nó đã nhanh hơn, đập mạnh tôi vào một bờ đá ven sông.

CHƯƠNG 10

NGUYỄN THÀNH HIÊN

Cú va chạm quá mạnh khiến cho tôi dần dần mất đi ý thức, đôi mắt mơ hồ nhìn thấy những dải bọt nước trong làn nước đục ngầu thay phiên nhau nổi lên mặt nước, cho tới khi mắt tôi nhắm lại hoàn toàn.

Bóng tối bao trùm hết thảy mọi thứ, mùi nhang khói không biết từ nơi nào tới, đột nhiên xông thẳng vào mũi của tôi. Khiến cho tôi ho sặc sụa liên tục.

Âm thanh đóng đinh vang lên khe khẽ, hình như có ai đó đang đóng cái gì đó, chỉ có điều càng ngày âm thanh càng vang lớn hơn, như thể nó đang tiếng gần tới chỗ của tôi vậy.

Đầu óc tôi bắt đầu mông lung bởi thứ âm thanh đó, trong mơ hồ tôi có thể nhận ra ngoài tiếng đóng đinh còn có tiếng thì thào nhỏ nhỏ nữa.

Nhưng mà rốt cuộc nội dung là gì thì tôi hoàn toàn không nghe thấy, nó vừa giống một câu hát, lại vừa giống một câu chú. Thực sự rất hỗn tạp.

Đang mãi đắm chìm trong dòng suy nghĩ, thì một đôi tay của ai đó lay động người tôi. Cái lay động này rất mạnh, hình như đang cố gắng đánh thức tôi.

Ánh mắt của tôi mơ hồ nhìn thấy ai đó khá quen thuộc, hẳn đang kéo tôi lên trong làn nước đục ngầu này.

Nhưng mà hiện tại tôi đã không còn chút sức lực nào, chỉ biết phó mặc hẳn kéo đi.

"Phúc Phúc, tỉnh lại đi con".

Giọng của Lâm bà bà vang lên, tôi thoáng cái giật mình bừng tỉnh. Đưa ánh mắt khó hiểu nhìn mọi thứ đang còn rất mơ hồ.

"Trời ơi, cuối cùng con cũng tỉnh rồi, con làm bà già này lo quá".

Lâm bà bà vừa nói vừa lau nước mắt, lúc này tôi có thể nhìn rõ ràng mọi thứ. Nơi tôi đang ở chính là nhà của tôi, còn Lâm bà bà đang ngồi trên giường nhìn chăm chăm tôi. Nhưng mà tại sao tôi lại ở đây chứ? Rõ ràng tôi bị rớt xuống sông rồi mà?.

"Cậu tỉnh lại rồi đó à?".

Phía bên ngoài vang lên một giọng nói khá quen, tôi nghiêng đầu nhìn sang. Từ thành cửa, Trần Tiến Khoa xuất hiện với bộ áo bà ba xám tro, đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn ăn bận như vậy, nên có chút khó hiểu, cứ nhìn chăm chăm.

Nhìn thấy tôi cứ nhìn chăm chăm, Trần Tiến Khoa ho khan một tiếng, rồi nói "Lúc nãy cứu cậu từ dưới sông lên, nên quần áo ướt hết, Lâm bà bà mới biểu tôi lấy đại đồ của cậu mà bận".

"Phải đó, bận đồ ướt dễ bị cảm lắm đó đa".

Lâm bà bà thêm vào, tôi không quan tâm chuyện đó cho lắm. Thứ tôi quan tâm chính là tại sao Trần Tiến Khoa lại có mặt trùng hợp như vậy?.

Nghe tôi hỏi, Trần Tiến Khoa âm trầm nhớ lại rồi trả lời "Cũng không có gì là trùng hợp, lúc từ nhà xác đi về, tôi vẫn cảm thấy mọi chuyện không ổn chút nào, liền quyết định tới chỗ bờ sông quan sát thử coi có manh mối nào hay không, ai ngờ vừa tới nơi, đã nhìn thấy cậu té xuống dưới".

Lời hắn kể hết sức trôi trãi, không giống đang bịa cho lắm, nhưng mà câu chuyện của hắn vẫn còn thiếu cái gì đó, nhưng tôi cũng không biết cái đó là gì.

"Vậy tại sao con lại xuất hiện ở bờ sông?".

Lâm bà bà đột nhiên lên tiếng hỏi, câu hỏi cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Khiến cho tôi a a vài tiếng rồi mới trả lời "Dạ, lúc chiều con gặp anh Thành".

"Lưu Thành sao?".

Giọng nói có vẻ khiếp sợ của Lâm bà bà vang lên, ngay cả Trần Tiến Khoa khi nghe hai chữ Lưu Thành cũng lo sợ.

Tôi khẽ gật đầu, rồi khó hiểu hỏi "Sao vậy? Bộ có chuyện gì liên quan tới ảnh sao?".

Môi Lâm bà bà run run nhẹ, nét mặt tối sầm và hình như không thể thốt ra được câu nào. Trần Tiến Khoa thì có vẻ bình tĩnh hơn, hắng nuốt một ngụm nước miếng rồi nói "Tôi nói cậu nghe, nhưng cậu phải bình tĩnh nghen".

Tuy không hiểu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi cũng gật đầu cho qua. Trần Tiến Khoa thấy vậy, liền nói tiếp "Cái người tên Lưu Thành mà cậu nói đã chết cách đây vài ngày rồi, và anh ta chính là nạn nhân thứ hai đó đa".

Hai mắt tôi mở bự ra, thực sự chuyện này rất khó tin, rõ ràng khi nãy tôi vẫn còn nói chuyện với anh ta mà, còn rất chân thực nữa.

Tôi quay sang, định hỏi Lâm bà bà rốt cuộc là sao, thì bà đã nói trước "Lưu Thành thiệt sự đã chết rồi, chuyện con nhìn thấy nó, nói hồng chừng là con đã gặp quỷ rồi".

Lời nói của Lâm bà bà rất khẽ, nhưng nội dung thì vô cùng lớn, nó như cú dấm, đập thẳng vào mặt tôi. Vậy là khi nãy, tôi có lẽ đã gặp quỷ, sau đó còn đi cùng nó nữa.

"Rồi sao? Khi gặp vong hồn của Lưu Thành, cậu ta làm gì mà khiến cho cậu té xuống nước vậy đa?".

Trần Tiến Khoa gấp gáp hỏi, tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi kể lại toàn bộ câu chuyện cho Lâm bà bà cùng hắng nghe.

Sau khi nghe xong, Lâm bà bà hốt hoảng kêu lên "Kỳ quái".

"Chuyện gì vậy? Lâm bà bà?".

Tôi nghi hoặc hỏi, Trần Tiến Khoa cũng tròn mắt nhìn. Bà hít một hơi sâu, nét mặt ra vẻ khó hiểu, đáp "Thì thẳng Hiên đó, rõ ràng hồi hôm qua, ta cùng lão Phan bàn bạc, biểu con và nó tới trấn Hà Tiên tìm thầy Pháp, mà tại sao nó lại đi một mình?".

Câu nói của Lâm bà bà vang lên, tôi vô thức rơi vào trầm lặng. Đúng thực là rất quái lạ, đợt tới nhà tôi hồi tối, Nguyễn Thành Hiên không hề

nhắc tới kế hoạch này, mà lại nói ra một hướng khác, rốt cuộc anh ta đang tính toán điều gì đây?.

"Mà mọi người định tìm thầy Pháp để làm gì? Bộ trừ Quỷ Sông sao?".

Trần Tiến Khoa nghi hoặc hỏi. Lúc này tôi mới để ý tới một chuyện, ở cạnh tôi và Lâm bà bà còn có một vị cảnh sát không tin ma quỷ, vậy mà tụi tôi lại hớ miệng nói ra chuyện mời thầy Pháp.

Lâm bà bà định trả lời, thì tôi ngay lập tức ngăn lại, hướng Trần Tiến Khoa trả lời "Đâu có, sắp tới là lễ hội trong thôn, nên tụi tôi mời thầy Pháp đià mần lễ".

Tôi liếc mắt ra hiệu, Lâm bà bà hiểu ý liền gật đầu lia lịa. Trần Tiến Khoa chỉ âm ừ rồi chuyển sang chuyện khác "Nếu theo lời cậu kể lại, thì cậu đã gặp một người giống Lưu Thành và có khả năng hấn đã đẩy cậu té xuống sông?".

Nghe anh ta nói cũng có chút đúng, tôi liền gật đầu. Anh ta nói tiếp "Vậy kẻ kia là ai? Tại sao muốn hãm hại cậu chứ?".

Không gian bất chợt rơi vào im lặng, tôi nhìn sang Lâm bà bà, hiện tại bà có chút sợ hãi. Tôi biết bà đang nghĩ tới cái gì, Quỷ Sông, chính là nó, chỉ có nó mới có thể làm ra được chuyện như vậy.

"À, tôi hơi mệt, tôi muốn nghỉ ngơi".

Tôi muốn đuổi khéo Trần Tiến Khoa về, bởi vì có hấn ở đây, tôi và Lâm bà bà chẳng thể bàn bạc được chuyện gì hết.

Nhìn thấy tôi và Lâm bà bà nhìn mình, Trần Tiến Khoa âm ừ một vài tiếng rồi nói "Vậy tôi đi trước, còn bộ đồ này".

"Không sao? Mai tôi qua chỗ anh lấy cũng được đa".

Tôi chen vào câu nói của hấn, khiến cho hấn có chút sừng sờ, sau đó cười cười rồi rời đi.

Vừa nhìn thấy Trần Tiến Khoa đi khá xa, Lâm bà bà liền hỏi "Phúc Phúc, chuyện khi nãy con kể thiệt kỹ một lần nữa cho ta nghe đi".

Câu nói làm cho tôi có cảm giác, thực sự chuyện này rất quan trọng, liền kể lại kỹ càng cho bà nghe.

Nghe xong, Lâm bà bà ra vẻ lo sợ, nói "Coi bộ, người tiếp theo Quý Sông nhắm tới là con rồi".

Tôi mở bự đôi mắt ra, đầu óc bắt đầu hoang mang. Lâm bà bà vội vỗ vai tôi mà khuyên "Đừng lo, nếu con cẩn trọng một chút, chắc chắn sẽ không có việc gì lớn đâu, với lại thầy Pháp có lẽ sẽ tới đây vào sáng sớm mai".

"Tụi ta mời thầy Pháp tới là để trấn giữ Quý Sông sao đa?"

Tôi tò mò hỏi, thực sự mà nói kế hoạch này của mọi người tôi chẳng biết cái gì hết.

Lâm bà bà ra vẻ không chắc, đáp "Còn chưa biết ra sao, chỉ là thử thôi, nếu ông có thể trấn giữ thì tốt, còn không thì".

"Thì sao?"

Tôi nghi hoặc hỏi, bả nuốt nước miếng rồi trả lời "Còn không thì sẽ chọc giận Quý Sông, lúc đó tai họa khôn lường".

Những lời của Lâm bà bà nói, cũng có nghĩa là, đây là lần quyết định cho mọi thứ, thắng và thua đều nằm ở lần này.

"Nhưng mà ta vẫn còn một thắc mắc, tại sao Nguyễn Thành Hiên lại không làm theo kế hoạch".

Lâm bà bà nhìn tôi, nghi hoặc hỏi. Tôi khẽ lắc đầu, đáp "Con không biết, mà gần đây con thấy ảnh lạ lạ làm sao đó".

"Là sao?"

Lâm bà bà hỏi, nét mặt già nua có chút hoang mang. Tôi thở dài, trả lời "Con cũng không biết nên nói làm sao đây, chỉ biết ảnh có những cái hành động cùng suy nghĩ rất khác Nguyễn Thành Hiên mà con đã từng quen".

Lâm bà bà tròn mắt nhìn tôi, rồi nghĩ ngợi gì đó một lúc, mới hỏi "Vậy thì nó bắt đầu từ lúc nào?"

"Hình như là từ khi ở nhà xác trong thôn dì".

Tôi khẽ nói, những dòng suy nghĩ của tôi đều dừng lại ở chỗ này. Đúng vậy, sự khác lạ quỷ dị cũng từ đây xuất phát.

"Vậy rốt cuộc hai đứa đã làm gì ở đó?"

Vừa hỏi, Lâm bà bà vừa run rẩy tay chân. Nhìn bà như vậy, tôi liền kể hết mọi chuyện cho bà nghe.

"Kỳ lạ".

Sau khi nghe tôi kể xong, Lâm bà bà đột ngột kêu lên như vậy. Nét mặt chuyển từ lo lắng sang hoang mang cực độ.

Tôi chẳng hiểu gì, liền hỏi "Kỳ lạ gì vậy? Lâm bà bà?".

Bà run run, nhìn xung quanh một lượt rồi thì thào trả lời "Kỳ lạ ở đây chính là, việc sử dụng thuật Chứng Quỷ chưa bao giờ xảy ra hiện tượng như vậy? Vậy là đã có cái gì đó ảnh hưởng rồi".

Càng nghe bà nói, tôi càng lo sợ. Nếu là tụi tôi làm sai ngay từ đầu thì làm sao có thể sắp xếp hết mọi thứ ở khúc sau được. Đồng nghĩa với việc, hiện thời tụi tôi đang bị nó dắt mũi đi theo con đường của nó đã bày ra. Nhưng mà, tại sao nó có thể làm được hết thảy mọi chuyện.

"Vậy tính sao đây?".

Tôi lo lắng hỏi, Lâm bà bà thở dài một tiếng, rồi đáp "Chuyện này có quá nhiều điểm kỳ lạ, ta nghĩ trước hết tụi ta nên đợi Nguyễn Thành Hiên về trước, sau đó quan sát nó, coi thử nó có những điểm kỳ lạ hay không? Rồi tính tiếp".

Nghe Lâm bà bà nói vậy cũng có lý, tôi liền gật đầu.

CHƯƠNG 11

HỒI ỨC

Bên ngoài phủ một màu đen huyền, ngọn gió thổi lúc lại lùa qua những rặng cây trước nhà, âm thanh rì rào vang lên từng hồi.

Lâm bà bà vì lo cho sức khỏe của tôi nên sẽ ngủ lại nhà tôi một đêm. Tiếng dọn chén đĩa sau khi ăn xong vang lên khe khẽ.

Sau khi dọn dẹp xong, Lâm bà bà châm thêm dầu lửa cho cây đèn dầu trên bàn, rồi ngồi xuống ghế, thì thào nói "Những chuyện vừa qua rất quý dị, nhưng sẽ sớm qua thôi".

Tôi gật đầu, đáp lại "Phải, con cũng mong sao cho mọi chuyện sẽ nhanh chóng qua đi".

Lâm bà bà ừ ừ vài tiếng, rồi cầm cây quạt mo cau quơ quấy. Tôi hiện tại không buồn ngủ, chắc có lẽ tâm trạng đang rất nôn nao sự thật của mọi chuyện.

Nhìn thấy Lâm bà bà cũng không ngủ, tôi liền hỏi "Lâm bà bà, bà có thể kể cho con nghe về sự việc Quỷ Sông năm xưa không?".

Lâm Bà bà có chút giật mình, bả nhìn tôi với đôi mắt khó hiểu, khiến tôi vô thức cảm thấy câu chuyện năm xưa thực sự rất đáng sợ, thấy bả vẫn không trả lời, tôi tiếp tục hỏi "Thiệt ra con chỉ muốn biết sự việc cuối cùng diễn ra ra sao thôi, thiệt sự đó là chỉ sự tò mò thôi, bà có thể kể cho con nghe không vậy đa?".

"Được rồi".

Lâm bà bà gật đầu, bả tối sầm mặt lại, giọng nói có chút run run, nói "Năm xưa vụ việc này đã làm nhiều người cảm thấy rất đau khổ, khi những người thân yêu phải rời xa họ, con cũng biết rồi đó sự việc này hồng thể kể

một cách chi tiết được, bởi năm xưa ta chỉ là một cô gái bình thường cũng chẳng biết về bùa phép".

Ngọn gió lay động theo từng lời kể ma mị của Lâm bà bà, thiết tình câu chuyện vô cùng rắc rối, không thể hoàn hảo như đọc một cuốn tiểu thuyết được.

Năm xưa, Lâm bà bà vẫn còn là một thôn nữ bình thường, bà chẳng biết bùa phép cùng nghi thức cúng kiến gì hết, công việc lúc đó của bà chỉ là trồng rau nuôi gà vịt để bán trong khu chợ nhỏ của thôn.

Có một ngày, bà còn nhớ như in cái ngày đó, một ngày trời đang nắng chan chan, đột nhiên mưa ập tới, nói về cơn mưa này thì vô cùng quái dị, không giống những cơn mưa bình thường, nó không quàng mây, không nổi gió, chỉ đột ngột đổ mưa rất lớn, hột mưa cũng rất bụi, rớt xuống đất làm khuyết vào một lỗ.

Những nhánh cây, rau trồng bên ngoài đều bị nó làm xơ xác tiêu điều, chuyện kỳ lạ tưởng chừng chỉ có vậy. Ai ngờ, còn chưa kịp định thần lại, thì phía bên ngoài con đường nhỏ của thôn, xuất hiện vài người đàn ông đang bước đi một cách kỳ lạ. Khi nhìn kỹ hơn, bà mới nhận ra họ chính là những ngư dân trong thôn.

Cơn mưa quái dị kết thúc sau hai tiếng đồng hồ, Lâm bà bà cảm thấy chuyện những người ngư dân có chút kỳ lạ, bèn đi tới nhà một người trong số họ, hỏi thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vừa tới cổng nhà, bà đã vô tình nghe thấy tiếng khóc than của vợ người kia, nhận thấy tình hình có điểm không bình thường, bà liền vào trong coi sao. Dù sao đi nữa, người này với bà cũng có chút thân thiết, nên việc vào nhà họ như vậy cũng không thể gọi là đường đột.

Vừa vào nhà đã nhìn thấy người vợ khóc bù lu bù loa cả lên, kể cô ta là người chồng đang nằm im trên giường. Khi hỏi chuyện gì đã xảy ra, người vợ vừa khóc vừa kể "Em coi đi, ổng nói với chị là đi đánh cá, đột ngột hồi nãy cái quay dĩa, hỏi tại sao lại quay dĩa sớm quá, thì ổng không trả lời, một đường bước vào nhà, miệng thì cứ lảm nhảm "tiên nữ dưới sông", câu nói kỳ lạ đó, cứ lặp lại liên tục rất quái dị. Lúc này, chỉ đã cảm thấy chắc

chấn đã xảy ra chuyện gì đó rồi, liền nhất quyết hỏi cho ra lẽ, ai ngờ hỏi một hồi thì ổng ngắt xiú luôn".

Chỉ nghe bao nhiêu, Lâm bà bà cũng đủ hiểu rằng mọi chuyện hình như phủ một màu kinh dị khó tả. Bà liền ngay lập tức trở về nhà.

Nhưng chuyện lại diễn biến quá nhanh so với bà nghĩ, những người đàn ông trong thôn bắt đầu nổi điên lên suốt ngày đều muốn ra sông Hậu để gặp tiên nữ.

Chuyện kỳ lạ này lan khắp thôn, mọi người đồn đại nhau rằng, chắc chắn bên dưới sông có một nữ quý, ả muốn bắt đàn ông trong thôn để ăn thịt.

Vậy là những người vợ có chồng, người mẹ có con như vậy đều bắt nhốt vào trong nhà không cho ra ngoài. Đồng thời mời thầy Pháp ở trấn Hà Tiên sang để trừ tà.

Trong lúc làm lễ, ông thầy Pháp ở trấn Hà Tiên đột ngột thổ huyết, cùng lúc này ở giữa dòng sông xuất hiện một vùng màu đỏ như máu, bên trên phủ đầy mây đen rất quái dị.

Trong khi mọi người đang sợ hãi, thì chiều ngày hôm đó, thôn dân phát hiện ra một cái xác nữ kỳ quái. Ông thầy Pháp nói rằng cái xác này rất có thể là quý sông, liền sử dụng Chứng Quỷ để coi sao. Ai ngờ, vừa sử dụng cái xác kia liền biến thành một nữ quý vô cùng kinh dị, thôn dân trong làng cực kỳ sợ hãi liền xin thầy Pháp chỉ điểm cách giải trừ. Lúc đó, ổng có chút lo lắng, từ từ lấy trong người mình ra một số bùa được viết bằng mực đỏ chu sa ra, rồi lệnh cho thôn dân dùng nó và củi khô lấy trong rừng đốt cháy cái xác nữ này, may ra sẽ diệt trừ được quý hồn.

Sau khi mọi chuyện đã hoàn tất, ổng liền gấp gáp quay trở về trấn Hà Tiên, Lâm bà bà nhìn thấy ổng như vậy, liền nghĩ chuyện này chắc chắn chưa dừng lại.

Không ngờ, những điều bà nghĩ, hoàn toàn thành sự thật, khi thôn dân lại phát hiện ra một cái xác chết trôi sông khác nữa, cái xác nam này là một người trong thôn, và cũng là một trong những người đàn ông kỳ lạ muốn xuống sông Hậu tìm kiếm tiên nữ.

Mọi chuyện bắt đầu trở nên phức tạp hơn, khi mọi người vớt được một cái xác chết trôi của một tên giàu có. Lúc đó, người thân của hắn lên thành Gia Định báo án, và mọi chuyện dù nhỏ dù lớn tới đâu đều được những người trên thành Gia Định ghi lại hết.

Tiếp đó mọi chuyện càng trở nên kinh khủng hơn, khi hàng loạt các vụ án chết trôi được tìm thấy. Khiến cho mọi người trong thôn hoảng loạn, kẻ thì rời khỏi thôn, kẻ thì cúng bái liên tục bên bờ sông. Cái thôn thuở xưa rất nhộn nhịp giờ trở nên điều hiu, như một cái thôn hoang.

Nhưng mà trời không nở nhìn thấy quỷ ma hoành hành như vậy. Một ngày kia khi Lâm bà bà cùng với lão Phan đang trên đường tới trấn Hà Tiên, để mời cho bằng được thầy Pháp về để trừ quỷ Quỷ Sông, thì họ gặp một tiên nhân biết pháp thuật trên đường.

Ông rất tài giỏi, vừa nhìn họ đã biết trong thôn có chuyện lạ, liền ngay lập tức cùng họ trở về thôn.

Khi bước chân vào cổng thôn, ông có nói một câu "Họa này lớn lắm, cần Phúc mười đời mới trị nổi".

Nghe vậy trong lòng Lâm bà bà chợt nổi lên một trận lo sợ, câu này của ông chẳng phải ám chỉ không có cách trừ quỷ tận gốc hay sao?

Không đợi chờ hướng dẫn của Lâm bà bà cùng lão Phan, vị tiên sinh kia ngay lập tức chạy tới bên bờ sông Hậu.

Vừa tới nơi, sắc mặt ông rất khó coi, miệng thì thào "Có oán khí rất nhiều, chuyện này không ổn chút nào hết".

Lão Phan đứng gần đó, ra vẻ hoang mang, nhỏ giọng hỏi "Tiên nhơn, ý của ngài là sao?".

"Hai người hãy nhìn ở giữa sông Hậu đi!".

Thay vì trả lời câu hỏi của lão Phan, ông bỗng nhiên kêu họ nhìn theo hướng mình chỉ.

Tuy có chút khó hiểu, nhưng họ vẫn làm theo. Phía vị tiên nhân chỉ là khúc sông đối diện họ, vì vậy rất dễ nhìn.

Khúc sông đó có chút kỳ lạ, nhưng mà họ vẫn không biết điểm kỳ lạ đó là gì. Nhìn thấy hai người họ cứ chống mắt mà nhìn, vị tiên nhân liền cắn máu trên ngón tay trở rồi niệm chú gì đó, sau đó điểm vào trán họ.

Lúc này, trước mắt họ đột nhiên xuất hiện hiện một vùng tối đen sương khói rất quái dị.

"Vùng tối kia là sao vậy?".

Lâm bà bà nghi hoặc hỏi, vị tiên nhân chặc lưỡi một tiếng, rồi đáp "Đó chính là oán khí của những người chết, nó đang bị một thứ không sạch sẽ dưới đáy sông tụ hội lại".

Lão Phan tròn bự mắt, a một tiếng rồi nhìn sang vị tiên nhân mà hỏi "Nó tụ hội oán khí để làm gì?".

"Ta không biết".

Vị tiên sinh lạnh giọng trả lời, ông nhìn về phía đám oán khí rồi nói tiếp "Nhưng mà chắc chắn đó không phải là chuyện tốt lành gì đâu, hổng chừng nó định gây họa cho trần gian".

"Vậy phải làm sao đây? Tiên nhơn?".

Lâm bà bà lo lắng hỏi, giọng của bà nghẹn ngào như thể cố gắng rất nhiều mới thốt ra được nhiều đó. Vị tiên sinh nghĩ ngợi một lúc, rồi trả lời "Ta nghĩ trước tiên, tụi ta nên trấn giữ nó trước".

"Vậy ngài tới nhà tôi đi".

Lão Phan vội vàng lên tiếng, Lâm bà bà nghe vậy cũng gật đầu lia lịa. Vị tiên nhân nhìn thấy họ đã nhiệt tình như vậy, đành đồng ý.

Tụi họ còn chưa đi tới nhà lão Phan, thì đột ngột một người dân trong thôn tới báo, trên sông Hậu lại có người chết, mà lần này rất kinh khủng, xác chết lên tới 8, 9 người lận.

Lâm bà bà sợ hãi run lên từng trận, Lão Phan bình tĩnh hơn, liền bày ra bộ mặt hoang mang, nhỏ giọng hỏi "Tiên nhơn, chuyện càng ngày càng quan trọng rồi, hiện tại tụi ta nên làm sao đây?".

"Không xong rồi, sức mạnh của Quỷ Sông đã quá lớn, ta e rằng không thể sử dụng phép thuật để diệt trừ nó".

Vị tiên nhân chặc lưỡi vài cái, nét mặt lộ ra vẻ bất an. Lâm bà bà rùng mình một cái khi nghe câu nói này, bả dùng giọng nói run rẩy gấp gáp hỏi "Nếu vậy thì hồng lữ cứ để cho nó hoành hành sao?".

"Không".

Lời nói của vị tiên nhân vang lên khá lớn, ổng hít một hơi lạnh, nói tiếp "Tuy không thể trừng trị nó được, nhưng mà ta sẽ tìm cách phong ấn nó lại".

"Vậy phong ấn nó bằng cách nào? Ngài cứ nói tôi sẽ cố gắng hết sức lực thực hiện".

Lão Phan nghiêm túc hỏi, vị tiên sinh không nhanh không chậm, liền đáp "Bây giờ, chàng trai (lão Phan) mau kêu trưởng thôn tới gặp ta. Còn cô gái (Lâm bà bà) nhanh chóng chuẩn bị trái cây, bông bánh, nhang đèn để ta làm phép đi đả".

CHƯƠNG 12

TÌM MANH MỐI

Lão Phan cùng Lâm bà bà mau chóng làm xong những thứ mà vị tiên sinh kia nói.

Trước tiên, vị tiên sinh yêu cầu Trưởng thôn phải đổi tên thôn thành Trinh Phụ, và cho xây một cái miếu nhỏ thờ thần Huyền Võ.

Tiếp đó, ông làm phép ba ngày liền. Trong lúc ông đang làm phép thì bên ngoài xảy ra rất nhiều chuyện lạ, bờ sông nổi sóng rất dữ dội, bầu trời khi trong nắng khi lại kéo đầy mây đen.

Nhưng mà sau ba ngày làm phép đó, mọi chuyện đã trở lại bình thường. Vài ngày sau, không phát ra chuyện lạ hay là xác chết trôi nữa, ông liền ra đi.

Trước khi ra đi, ông có dạy lão Phan một ít phép thuật và yêu cầu Lâm bà bà phải canh chừng đền Huyền Võ, đồng thời phải làm lễ rước thần hằng năm.

Không biết câu chuyện tới đó hết chưa, mà tôi đã ngủ quên từ lúc nào. Khi giật mình thức dậy thì không thấy Lâm bà bà nữa, chẳng rõ bà đã đi đâu.

Bên ngoài, mặt trời đã lên khá cao, chắc hẳn cũng khoảng 8,9 giờ rồi. Không biết Nguyễn Thành Huyền trở về chưa?.

Hiện tại trong lòng tôi đang rất lo sợ, những chuyện có thể xảy ra như câu chuyện của Lâm bà bà. Lần này phải tìm vị tiên sinh kia ở đâu bây giờ?

"Phúc Phúc, cậu làm sao vậy đa?".

Tiếng của Nguyễn Thành Hiên vang lên ở ngoài cửa, tôi nhìn sang, chỉ thấy một bộ dạng có phần ốm đi chút ít của anh ta. Trên cơ bản anh ta

chẳng thay đổi gì nhiều.

"Sao vậy? Chỉ mới vài ngày không gặp mà đã quên tôi rồi sao?".

Anh ta hỏi bằng cái giọng đùa giỡn, rồi cười cười ở cuối câu. Tôi cũng mỉm cười, lắc đầu đáp "Không có, tôi vẫn nhớ mà, chỉ là mới sáng sớm mà anh đã tới, nên tôi có một chút bất ngờ. Bộ có chuyện gì sao đa?".

"Lão Phan và Lâm bà bà kêu cậu tới đền Huyền Võ, hình như là việc làm lễ đó đa".

Nguyễn Thành Hiên vừa nói vừa mỉm cười nhìn tôi, nhưng tôi hiện tại không quan tâm nhiều, điều tôi quan tâm chính là tại sao lại kêu tôi tới đền Huyền Võ, rõ ràng hai người họ cũng biết, tôi không thể bước vô đền Huyền Võ sao?.

"Không, nói với họ, tôi hơi mệt nên muốn nghỉ ngơi".

Tôi lắc đầu không chấp thuận, đồng thời tìm đại một lý do nào đó để phớt chuyện không đi tới đền được.

Nguyễn Thành Hiên khó hiểu nhìn chăm chăm tôi một lúc, rồi mới nghi hoặc hỏi "Sao vậy? Bộ cậu bị bệnh sao?".

"Ừm, hồi hôm qua, tôi bị rớt xuống sông nên giờ bị cảm lạnh rồi đa".

Vừa nói, tôi vừa làm ra dáng vẻ bị cảm lạnh. Nguyễn Thành Hiên trầm ngâm hỏi tiếp "Có nặng không? Mà sao lại bị rớt xuống sông?".

Tôi có chút ngây người với câu hỏi khá đột ngột của anh ta, nhưng mà ngay sau đó tôi liền nói đại khái "Cũng khá nặng, còn chuyện kia là do tôi bị trượt chân nên té đó đa"

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định sẽ nói như vậy, thay vì phải kể lại câu chuyện ma mị của Lưu Thành, tôi thiệt tình không muốn nhiều người bị kéo vào chuyện này.

Lúc đầu anh ta cũng không tin lý do gượng gạo này, nhưng sau đó cũng gật đầu chấp nhận, đồng thời thở dài nói "Nếu vậy cậu cứ ở nhà dưỡng bệnh đi, tôi sẽ nói chuyện cậu bị cảm cho họ nghe".

Nói xong, Nguyễn Thành Hiên liền rời đi, nhìn hình bóng của anh ta khuất dần, tôi vội thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng đã xử lý xong một

chuyện khó giải quyết.

Nhưng mà nhờ chuyện gặp anh ta, tôi mới phát hiện ra Nguyễn Thành Hiên đang dần trở lại với người mà tôi từng quen biết, vậy chuyện này rốt cuộc là sao đây? Không lẽ ông thầy Pháp ở trấn Hà Tiên đã giúp anh ta sao? Hay là vài ngày trước tôi cảm nhận lộn?

Tôi không lo lắng nhiều chuyện này, dù sao đi nữa Lâm bà bà cũng đã từng nói, sẽ quan sát anh ta, coi thử có điều gì khác lạ hay không?

Chuyện tôi lo lắng trước mắt, chính là ông thầy Pháp kia có thể tiêu diệt Quỷ Sông hay không, khi mà năm xưa ông thầy Pháp kia cũng không làm được.

Suy nghĩ một hồi, tôi quyết định đóng hết tất cả những cánh cửa trong nhà mình, đồng thời tạo ra tình trạng nhà không có người. Bởi vì tôi cần một không gian yên tĩnh để suy nghĩ toàn bộ câu chuyện.

Sau khi làm xong mọi chuyện, tôi bắt đầu phân tích câu chuyện của Lâm bà bà. Câu chuyện Quỷ Sông bắt đầu từ một trận mưa kỳ lạ, điều này chứng tỏ gì? Có thể thấy, trước khi xuất hiện một thứ kinh dị chắc chắn sẽ có một hiện tượng kỳ lạ diễn ra. Chỉ có điều lần này không hề có cơn mưa kỳ lạ đó, vậy chuyện này là sao?.

Thứ hai, những ngư dân trong thôn đột nhiên trở nên kỳ lạ, luôn muốn xuống sông Hậu để tìm tiên nữ, nhưng mà ở hiện tại thì hoàn toàn ngược lại, trong lúc đánh lễ, Lưu Thành nhìn thấy một cái xác kinh dị dưới đáy sông. Chuyện này nên giải thích làm sao đây?.

Thứ ba, cô gái chết trôi kỳ lạ năm xưa đã bị thiêu xác bằng củi rừng và bùa chu sa. Vậy còn cô gái hiện tại đã xử lý ra sao? Với lại chuyện Chứng Quỷ của hai thời điểm cũng khác nhau, rốt cuộc tại tôi đã làm sai từ lúc nào?.

Thứ tư, ông thầy Pháp năm xưa rời đi vội vã, không lẽ ông đã biết thứ kia rất lợi hại, do dù có dùng hết sức cũng không cứu được? Nếu nói vậy, ông thầy Pháp hiện tại có khả năng rời đi như vậy không?.

Thứ năm, những án mạng liên tục xảy ra, càng ngày trầm trọng, và có thể gây ra cái chết cho 8,9 người trong thôn. Điều này có xảy ra với hiện tại

không?.

Thứ sáu, năm xưa lão Phan và Lâm bà bà trên đường tới trấn Hà Tiên đã gặp được vị tiên sinh, nói không chừng ông đã cảm nhận thấy quý khí nên đã tìm tới. Vậy thì hiện tại Quý khí đã đủ nồng nặc để một vị tiên sinh khác tới chưa? Hay là tôi cũng phải lên đường tới trấn Hà Tiên để có cơ hội gặp được một vị tiên sinh như vậy?.

Và cuối cùng, vị tiên sinh kia đã dùng bùa chú, niệm thuật gì mà chỉ trong ba ngày đã có thể phong ấn một thứ đang rất lớn mạnh, và lại lời kể của Lâm bà bà đoạn này quá giản lược, không rõ ràng cho lắm. Rốt cuộc bà còn giấu giếm chuyện gì nữa?.

Sau khi suy nghĩ một hồi, tôi quyết định sẽ lần lượt điều tra hết toàn bộ những điểm mơ hồ trên. Trước tiên chính là xác định cái xác nữ đã được xử lý ra sao? Mà muốn biết rõ ràng chuyện này, chỉ có thể tìm tới một người. Trần Tiến Khoa.

Hiện tại, Trần Tiến Khoa đang ở trên trấn, nên tôi bắt buộc phải lội bộ lên đó. Đoạn đường tuy khá xa và rất mất thời gian, nhưng mà chuyện này càng sớm kết thúc, tôi nghĩ sẽ càng tốt.

Lúc tới sở cảnh sát, cũng là lúc mọi người trong sở đang chuẩn bị đi ăn cơm, tôi đứng mặt Trần Tiến Khoa ngay cửa của sở cảnh sát. Hẳn có chút ngạc nhiên, sau đó hình như nhớ ra chuyện gì liền hỏi "Bộ cậu tới đây để lấy bộ đồ bà ba sao?".

Nghe hẳn hỏi một câu ngoài dự liệu, tôi chờ người ra. Nhưng rồi nhớ chực ra cái vụ mượn áo ngày hôm qua, liền nghĩ, trước tiên lấy nó làm cứ trước đã. Vậy là tôi gật đầu.

"Vậy hay là cậu cùng tôi tới phòng của tôi đi, tôi để nó ở đó".

Trần Tiến khoa nói, nghe vậy cũng tiện, nên tôi liền gật đầu đồng ý.

Căn phòng mà hẳn nói, thực ra chính là nơi sơ cảnh sát cấp cho những người công tác tới đây, vì vậy có phần sơ sài và không được rộng rãi cho lắm.

Tuy nhiên nhìn vào căn phòng của hẳn, tôi cảm thấy con người này cũng khá gọn gàng, chỉ là quần áo có xu hướng quăng lung tung.

Cũng vì vậy mà hắn phải mất một khoảng thời gian khá lâu để moi ra được bộ bà ba. Lúc đưa cho tôi, bộ đồ đã nhăn nheo. Nhưng mà mục đích của tôi tới đây không phải là chuyện này, nên tôi cũng mặc kệ. Định xin hắn chút ít thời gian để hỏi về xác nữ kia, thì hắn đã lên tiếng trước "Bây giờ cũng đã trưa rồi, hay là cùng tôi ăn một bữa hủ dĩa".

Tôi định từ chối, nhưng cái bụng lại không cho, nó bắt đầu "đánh trống" giòn giã, lúc này tôi mới nhớ ra từ sáng tới giờ mình chưa ăn gì?.

Còn chưa kịp nói thêm gì, thì Trần Tiến Khoa đã lôi tôi đi.

Nơi hắn lôi tôi tới là một tiệm ăn gần sở cảnh sát, nhìn sơ coi cũng được lắm, không quá dơ dáy.

Hắn vừa kêu xong đồ ăn, liền quay sang hỏi "Những món tôi kêu là những món ở Gia Định, cậu ăn thử đi, cho biết".

"Cảm ơn anh, nhưng mà tôi tới đây còn có một chuyện cực kỳ quan trọng nữa, muốn hỏi anh".

Tôi quyết định đi thẳng vào vấn đề chính, từ nãy tới giờ tôi đã tốn quá nhiều thời gian cho những chuyện vặt vãnh rồi.

"Là chuyện gì cậu cứ nói đi đờ".

Trần Tiến Khoa vẫn ra dáng rất bình thản, không có chút hiếu kỳ với điều tôi muốn nói. Tôi âm ừ vài tiếng, rồi nói "Có một chuyện tôi vẫn còn thắc mắc, cái xác nữ mọi người đã xử lý ra sao?".

Lúc này, Trần Tiến Khoa liền mắt bự mắt nhỏ nhìn chăm chăm tôi, có lẽ hắn đang rất khó hiểu với câu hỏi này của tôi. Vì vậy, tôi viện cớ "À, tại vì tôi không thấy cô có thân nhân tới nhận, với lại không thấy mả chôn của cô ở đâu?".

"Thì ra là vậy".

Trần Tiến Khoa ngay lập tức thu ánh mắt lại, hắn nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời "Cái xác nữ đó, nghe cảnh trưởng Huỳnh nói đã được hỏa thiêu rồi, bởi vì ảnh sợ cô ta mang theo dịch bệnh".

Lời vừa dứt, tôi vô thức run nhẹ, vậy là cũng giống như năm xưa, xác nữ bị hỏa thiêu, nhưng mà họ có dùng củi rừng và chu sa để đốt hay không thì

còn chưa chắc. Với những người tin tưởng vào khoa học như họ thì có lẽ là không.

Chuyện đầu tiên tôi đã giải quyết xong, có lẽ do không đốt xác như năm xưa nên sự tình hiện tại có chút khác biệt với năm xưa.

Sau khi dùng cơm với Trần Tiến Khoa, tôi liền ngay lập tức trở về thôn Trinh Phụ. Chuyện tiếp theo tôi cần giải quyết chính là tại sao năm xưa những người ngư dân lại nhất quyết nói rằng mình thấy tiên nữ, mà Lưu Thành lại nói là gặp xác chết kinh dị.

Đối với vấn đề này, tôi nghĩ nên tìm tới nhà một trong những người bơi giỏi nhất thôn, đồng thời cũng tham gia lần vớt tượng thần Huyền Võ lần này.

CHƯƠNG 13

TRƯƠNG TÂM

Người mà tôi tìm tới chính là Trương Tâm, anh ta là một trong ba người bơi giỏi nhất thôn, gồm cả Nguyễn Thành Hiên và Lưu Thành.

Cũng rất lâu rồi kể từ xuất hiện Quỷ Sông, tôi đã không tới nhà anh ta.
"Anh Tâm ơi, có ở nhà không đa?"

Tôi lớn giọng kêu, bên trong nhà im lặng một lúc, rồi Trương Tâm xuất hiện, anh ta vừa cười cười vừa mở cổng nhà cho tôi vào.

Anh ta không thay đổi gì hết, vẫn rất thích ở trần bện quần bà ba, dáng đi cũng rất oai.

"Kiếm anh có gì hôn?"

Trương Tâm nhìn sang hỏi, tôi chặc lưỡi, đáp "Vào nhà trước đi, em có chuyện muốn hỏi anh đó đa".

Tuy có chút khó hiểu với câu nói cùng hành động của tôi, nhưng mà anh ta cũng làm theo lời của tôi.

Sau khi ngồi vào bàn, Trương Tâm rót một ly trà bông mai cho tôi rồi khẽ hỏi "Rồi, vô nhà rồi đó, có chuyện gì cứ hỏi đi".

"Đợt vớt tượng thần Huyền Võ vừa rồi, anh và anh Thành, ai là người bơi tới giữa khúc sông trước?"

Tôi nghĩ trước tiên nên bắt đầu như vậy, nghe tôi hỏi, Trương Tâm có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó liền thành thật đáp "Lưu Thành tới trước, mà nhắc tới chuyện này anh lại cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng anh đã tới rồi, tại sao lại đột ngột bơi trở về, mà hành động này rất hết hoảng đó đa".

Nghe những lời Trương Tâm kể, tôi cũng có thể mừng tượng ra được Lưu Thành đã hoảng sợ ra sao khi nhìn thấy cái xác quái dị kia. Đồng thời,

chuyện này cũng đồng nghĩa với việc, những lời của Lưu Thành lúc đó đều là thiệt.

"Mà em hỏi chuyện này làm chi vậy?"

Trương Tâm đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn, khiến cho tôi rùng mình nhẹ, thấy anh ta không có vẻ sẽ bỏ qua chuyện này nếu tôi không nói rõ ràng ra. Vì vậy tôi đành bịa ra "Chỉ là hơi tò mò coi ai bơi giỏi hơn ai thôi, à mà khi bơi ra tới khúc sông anh có thấy gì không?"

"Thấy gì là thấy gì hả?"

Trương Tâm nhíu mày hỏi, tôi nuốt một nước miếng, nhanh trí trả lời "Thì là tượng thần Huyền Võ đó đa".

"Không có tượng thần".

Vừa nói anh ta vừa như đang nhớ lại mọi chuyện, sau đó bất ngờ a một tiếng, rồi nói tiếp "Tượng thần thì hồng có, nhưng mà khi anh bơi tới đó tự nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo cực độ đó đa".

"Lạnh hả?"

Tôi vô thức hỏi, Trương Tâm gật đầu, đáp "Nước ở đó lạnh lắm, mà có điều nó lạnh kỳ cục lắm kìa, hồng giống bình thường, phải nói sao ta?"

"Hơi lạnh âm ti sao?"

Tôi làm bộ gợi ý, anh ta ngay lập tức kêu lên "Đúng rồi, y chang luôn đó đa".

Cái lạnh âm ti rất hiếm khi xuất hiện trong cuộc sống thường ngày, nó chỉ xuất hiện ở những nơi âm u ma quỷ, và oán khí của người chết ngập tràn thôi.

Điều này đồng nghĩa với việc, dưới đáy sông Hậu khúc thôn Trinh Phụ, chắc chắn có thứ quỷ dị.

Chuyện khó hiểu còn lại chính là, tại sao Trương Tâm không nhìn thấy cái xác kia, mà chỉ có Lưu Thành mới có thể nhìn thấy. Điều này chứng tỏ gì? Không lẽ ai nhìn thấy nó sẽ phải chết sao?

Tôi vô thức rùng mình với ý nghĩa này của mình, nếu thật sự là vậy, thì những nạn nhân cũng đã nhìn thấy cái xác chết kia.

Sau khi rời khỏi nhà của Trương Tâm, tôi bắt đầu phân vân không biết nên làm gì, khi vấn đề thứ ba cần giải quyết chính là ông thầy Pháp, nếu ông có diệt trừ thì mọi chuyện sẽ kết thúc, còn nếu ông lạng lẽ rời đi, thì chắc chắn điều kinh khủng của năm xưa sẽ lặp lại.

Chỉ là hiện tại ông đang ở trong đền thần Huyền Võ, mà tôi lại không đủ dũng cảm vào đó.

"Phúc Phúc, cậu đang đi đâu à?"

Vẫn còn đang bâng khuâng không biết làm sao, thì giọng của Trần Tiến Khoa đột ngột vang lên, nó cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

"Sao vậy? Bộ đang nghĩ gì sao mà không nghe tôi kêu?"

Nghe hẳn hỏi, tôi lập tức lắc đầu, đáp "Không có gì, chỉ là đang nghĩ vài chuyện nhằm nhí thôi, à mà anh tới đây làm gì? Bộ có manh mối về vụ án rồi sao?"

Tôi vừa trả lời vừa lảng sang chuyện khác, Trần Tiến Khoa ngay lập tức chuyển sang bộ mặt nghiêm túc, đáp "Thì thôn dân vừa vớt thêm một cái xác nam nữa, bọn họ báo cho tôi xuống đây đặt điều tra đó đã".

"Sao? Lại có người chết nữa à?"

Tôi cảm thấy thấy hoang mang, nên vội hỏi lại một lần nữa, nhìn thấy tôi có chút phản ứng mạnh, khiến cho hẳn rùng mình nhẹ, rồi sau đó gật đầu đáp "Đúng vậy, mà sao cậu phản ứng dữ vậy đã?"

"Không có gì đâu, chỉ là vụ án mạng này kinh khủng quá"

Tôi trả lời đại một tiếng, thầm nghĩ mọi chuyện càng ngày càng nghiêm trọng rồi, nếu cứ để như vậy thì còn nhiều người chết hơn nữa. Vậy thì rốt cuộc tôi phải làm gì đây?.

"Cậu có muốn đi tới đó với tôi không?"

Trần Tiến Khoa bất chợt lên tiếng, hẳn đưa ánh mắt mong đợi nhìn tôi, lúc này tôi nghĩ có lẽ mình nên tới đó coi sao, cứ ở đây như vậy cũng không phải cách, lỡ may mắn có thể tìm ra một chút manh mối thì sao. Vì vậy tôi gật đầu đồng.

Tụi tôi bước vội tới chỗ bờ sông, cái xác chết trôi được đặt ở trên bờ, đồng thời đã được phủ lên một tấm vải trắng.

Trần Tiến Khoa bước lại gần, thuận tay lật một góc của tấm vải lên, bên trong là một chàng trai trẻ bị chết đuối, da dả trắng bệch, ánh mắt nhắm nghiền và tóc tai có chút rối tung.

Tình trạng chết này cũng không khác gì với những người chết trước đó, nên dĩ nhiên cũng không có manh mối nào. Nhưng mà chuyện có thêm một xác chết kỳ quái nữa, cũng đã minh chứng cho chuyện Quỷ Sông đang rất mạnh, và nó chắc chắn sẽ không dừng lại.

"Người chết này, trước mắt đem về nhà xác của thôn đi".

Trần Tiến Khoa ra lệnh cho hai người cảnh sát đi cùng, sau đó bước tới chỗ tôi, than vãn nói "Cậu thấy đó, cái vụ án này càng ngày càng phức tạp, nếu không giải quyết ngay sẽ còn nhiều người chết nữa".

Tôi hiểu lo lắng của hấn, chỉ có điều hiện tại tôi cũng không biết phải làm sao cho đúng, rốt cuộc cũng phải tìm kiếm một người như vị tiên sinh năm xưa, tới lúc đó mọi chuyện mới có thể kết thúc, nhưng mà người như vậy tìm ở đâu đây.

Tôi cùng với Trần Tiến Khoa trở lại nhà của tôi, trong tình trạng mọi thứ đang diễn biến phức tạp như vậy, hấn cảm thấy không yên tâm khi quay về trấn. Vì vậy muốn ở lại nhà của tôi để thuận tiện điều tra.

Đối với chuyện này, tôi cảm thấy cũng rất có lý, với lại hấn ở nhà của tôi cũng không có gì là không thể, nên tôi cũng chấp nhận.

Từ bờ sông trở về nhà tôi khá xa, đang đi được nửa đường thì trời bỗng nhiên đổ mưa, hạt mưa rơi lả tả càng lúc càng nhiều.

Tụi tôi buộc phải chạy nhanh về, nhưng mà lại không ngờ chưa chạy được một đoạn thì đã bị té, Trần Tiến Khoa bị trượt chân té ngay xuống một đám cỏ.

Kỳ lạ là hình như có thứ gì đó lôi hấn đi, khiến cho tôi không tài nào kéo lại kịp, cứ vậy mà trượt xuống bờ cỏ mà đuối theo.

Mưa vẫn cứ rơi, quần áo tôi vừa bị ướt vừa bị dính sình, trong màn mưa dày đặc hình như có một lớp sương khói mỏng giăng, nó khiến cho tầm mắt của tôi khó lòng nhìn thấy những vật ở xa.

Trần Tiến Khoa dừng lại, không lặn nữa, hấn nắm vật vĩa trước mặt, tôi cảm thấy tình hình của hấn có chút không ổn, liền chạy tới coi sao.

Vừa tới gần đã nhìn thấy trên người hấn có rất nhiều vết thương, lớn nhỏ đều có đủ hết. Tôi lo lắng kêu lên "Tiến Khoa, anh có sao không?".

Trần Tiến Khoa hình như đã rơi vào trạng thái ngất xỉu, nên chẳng trả lời tôi. Hấn càng ngày như vậy tôi càng cảm thấy lo sợ.

"Tiến Khoa, tỉnh dậy đi, đừng ngủ mà đa".

Tôi rối loạn cả lên, luôn miệng kêu tên hấn, đồng thời lay động thân người, tôi cảm thấy nếu cứ vậy mà cho hấn ngủ chẳng phải tình trạng sẽ nguy kịch hơn sao?.

Đang hoang mang tột độ, đột nhiên Trần Tiến Khoa mở mắt ra, nó khiến cho tôi giật mình, định lên tiếng hỏi hấn cảm thấy sao rồi, thì chợt phát hiện ra ánh mắt của hấn đang chảy máu, càng lúc càng nhiều. Cảnh tượng vô cùng kỳ dị.

Tôi vô thức đứng bật dậy, lùi về sau một bước, trong lòng nổi lên một trận sợ hãi.

Trần Tiến Khoa từ từ chuyển động, nhưng mà những chuyển động này của hấn có chút quái dị, cơ thể như bị mất đi xương sống, cứ queo qua queo lại, sàng tới sàng lui, tiếng xương gẫy vang lên khe khẽ.

Chân tôi theo phản ứng tự nhiên lùi về sau để giữ an toàn. Lúc này, da dẻ của Trần Tiến Khoa bỗng trở nên trắng bệch, tóc cũng rũ xuống xơ xác.

Hấn nghiêng cái đầu sang một bên, rồi chậm rãi quay cả thân người về phía tôi. Một hình ảnh khủng khiếp xuất hiện, khiến cho tôi nuốt nước miếng liên tục.

Hiện tại, có lẽ người kia không còn là một Trần Tiến Khoa bánh bao, sáng ngời nữa. Hấn trắng bệch một cách quái dị, da dẻ hình như muốn bong tróc ra, mái tóc ướt đẫm nước đang rũ rượi trước trán, đôi mắt đầy dịch

huyết đang chảy ra, đôi môi nứt nẻ, cùng với đó là bộ dạng hết sức quý dị, khi cứ cong queo về một bên.

Tôi cảm thấy mọi chuyện đang diễn biến theo chiều hướng xấu, liền vội lui về đằng sau, càng xa hẳn càng tốt.

Bỗng nhiên thứ kia nhếch mép cười, mấy cái răng mọc xiêu vẹo xuất hiện, tôi nhận ra hình ảnh này luôn xuất hiện mỗi khi có hiện tượng lạ, và tôi chắc chắn nó có liên quan tới Quỷ Sông.

Không suy nghĩ gì nhiều, tôi ngay lập tức quay người bỏ chạy, nhưng lại không thể ngờ, xung quanh đây đã bị bao phủ bởi sương khói dày đặc, nó khiến cho tôi không thể nhìn thấy phương hướng.

"Ha ha ha, rất nhanh thôi Võ Phúc à, số mạng đã định đoạt như vậy rồi".

Giọng nói lạnh lẽo vang lên ở khắp mọi phía, tôi cứ quay cuồng trong mớ lộn xộn này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng Trần Tiến Khoa vẫn còn sống, làm sao lại biến thành thứ mà phải là xác chết trôi mới như vậy được.

Khoan đã, có lẽ nào Trần Tiến Khoa đã chết? Những ngày qua thứ tôi gặp chỉ là ảo giác, đồng thời hẳn cũng giống với Lưu Thành muốn đẩy tôi đi vào chỗ chết?

Nếu chuyện này là thật, thì những người tôi đã gặp ai là thật, ai là hư ảo đây?.

CHƯƠNG 14

THỰC HAY ẢO

Đang mãi suy nghĩ không chú ý tới mọi thứ xung quanh, nên không phát hiện ra thứ kia đang tiến lại gần tôi hơn.

Tôi mau chóng lùi từng bước về phía sau, nhằm mục đích giữ khoảng cách an toàn với nó, nếu không tôi không thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra, có lẽ nó sẽ giống như Lưu Thành hóa thành quỷ và lôi tôi xuống đáy sông.

Làn sương khói bắt đầu dày đặc hơn, tôi không biết xung quanh có những thứ gì đang chờ chực, khi tôi không để ý nó sẽ giết tôi.

"Kẻ tiếp theo chính là mày đó đa".

Giọng nói kia vẫn cứ vang đều lên, trong bầu không khí ngột ngạt, âm thanh lạnh lẽo như từ cõi âm ti vọng vang lại, từng đợt lông tơ nổi khắp người tôi, cái cảm giác kinh khủng len lỏi dần vào trong tâm trí.

Hiện tại, tôi không thể động não để có thể tìm ra cách giải quyết thứ kia một cách nhanh chóng, và đồng thời có thể giúp mình thoát ra khỏi hoàn cảnh này.

"Một khi đã quyết định thì con phải chắc chắn về hậu quả sau này, không được hối hận không có oán niệm".

Một giọng nói già nua vang lên kè kè bên tai tôi, không phải âm thanh lạnh lẽo mà ngược lại nó rất ấm áp và đầy dương khí.

"Con đồng ý, chỉ cần có thể cứu sống mọi người, con đồng ý đánh đổi bằng cả tánh mạng này".

Một giọng của một thiếu niên vang lên, thanh âm đầy vẻ hăng hái và chắc chắn về những điều mình làm.

Tôi rất muốn nhìn thấy tụi họ, nhưng lại không thể lơ là thứ quái dị phía trước mặt được.

Mùi nhang khói bắt đầu nồng nặc trong không khí, thiệt sự lúc này tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, mọi thứ tựa như là thiệt cũng tựa như là hư ảo.

Cố gắng giữ bình tĩnh và suy nghĩ một cách chín chắn về những thứ đang hiện diện trước mắt mình. Đầu tiên, tôi phải xác định là Trần Tiến Khoa rốt cuộc có phải là quỷ hay không? hoặc chỉ là do tôi tưởng tượng ra, tiếp theo nếu Trần Tiến Khoa là quỷ thiệt thì chuyện gì đang xảy ra đây?.

Còn nữa, đoạn nói chuyện kia rốt cuộc là của ai, và nó xuất hiện như vậy nhằm mục đích gì?.

Đang còn mải mê suy nghĩ, thì bất chợt lưng của tôi đụng phải thân cây, khiến cho tôi giật mình một cái thiệt mạnh.

Cùng lúc này tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc "Phúc Phúc, cậu làm sao vậy đa?".

Đó chính là giọng nói của Trần Tiến Khoa, nghe cách nói chuyện có lẽ hẳn rất lo lắng cho tình trạng hiện tại của tôi.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh để có thể nhận ra thiệt và ảo, nhắm mắt lại rồi sau đó cảm nhận mọi thứ xung quanh, bỏ qua cảm giác ngập tràn sương lạnh và mùi nhang khói nồng nặc, tôi đã cảm thấy lại sự ấm áp của ánh nắng.

Sau khi mở mắt ra, những thứ lúc nãy đã biến mất, thay vào đó là hình ảnh Trần Tiến Khoa đang đứng trước mặt tôi, hẳn có chút lo lắng, nhìn tôi một cách đầy khó hiểu.

"Phúc Phúc, cậu làm sao vậy đa?".

Hắn vừa bước tới gần tôi vừa hỏi, tôi thở một hơi dài, rồi chậm rãi đáp "Tôi không sao, chỉ là có chút chóng mặt thôi!".

"Nếu không sao, tôi nghĩ cậu nên về nhà sớm nghỉ ngơi đi đã, sắc mặt cậu có chút xanh xao, chắc là hạ huyết áp rồi đó đa".

Những lời này của hắn khiến cho tôi nghĩ tới một khả năng, có lẽ do hạ huyết áp mà tôi đã vô tình nhìn thấy những ảo ảnh xuất hiện lúc này.

Tôi gạt đầu, rồi bước một mạch về nhà.

Căn nhà của tôi vẫn bình yên như mọi ngày, mấy con gà nhỏ kêu ríu rít bên cạnh gà mẹ.

Tôi mở cánh cửa, âm thanh kèn kẹt vang lên, rồi bước tới giường và nằm xuống đó nghỉ ngơi một chút.

Hiện tại tôi muốn suy nghĩ về những thứ đang diễn ra xung quanh mình, đó là thiệt hay là ảo và dĩ nhiên là tôi hi vọng sẽ tìm ra được đáp án.

Bên ngoài có tiếng bước chân, tôi đưa mắt nhìn ra đó, hình ảnh của Nguyễn Thành Hiên xuất hiện, sắc mặt anh ta có chút hoảng sợ.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt xanh xao của tôi, anh ta lập tức lo lắng hỏi "Phúc Phúc, Cậu bị làm sao vậy?".

Tôi cười nhạt với hắn một cái, rồi lắc đầu đáp "Không có gì, chỉ là tôi chóng mặt thôi, có lẽ gần đây tôi ăn uống không có điều độ cho lắm, nên bị hạ huyết áp đó đa".

Nguyễn Thành Hiên gạt đầu ra vẻ hiểu ý câu nói, nhưng tôi không quan tâm điều đó, liền một mạch hỏi "Anh tới đây tìm tôi, bộ đã xảy ra chuyện gì sao?".

"Chuyện này".

Nguyễn Thành Hiên có chút chần chừ, anh ta thở dài một tiếng rồi trầm giọng nói của mình mà trả lời "Thiệt ra chuyện này chính là người pháp sư tôi mời về, ông nói chuyện về quỷ sông đang trở nên phức tạp và có lẽ với năng lực của ông thì không thể trấn áp được nó đâu đa".

Nghe câu nói, đột nhiên tôi có chút thất vọng, lẽ ra nếu đã mời được một pháp sư ở trấn Hà Tiên, thì nhất định phải làm một điều gì đó, tệ nhất cũng phải tìm ra chỗ ở của thứ quái dị bên dưới sông Hậu".

"Vậy là mọi chuyện đã đi vào ngõ cụt, nhưng còn Lâm bà bà và lão Phan thì sao? Họ đã nghĩ ra cách gì chưa?".

Tôi vội hỏi Nguyễn Thành Hiên, nhưng anh ta buồn bã lắc đầu, đáp "Hai người tụi họ cũng chưa nghĩ ra được cách nào khác, tôi nghĩ có thể thấy được mời pháp sư là hi vọng cuối cùng rồi đó đã".

"Vậy rốt cuộc thì phải xử lý làm sao? không lẽ cứ để nó hoành hành như vậy?".

Tôi ra vẻ lo lắng hỏi, Nguyễn Thành Hiên cũng không tốt hơn là mấy, hẳn cũng cảm thấy lo lắng về chuyện này, có thể thấy mọi chuyện đã đi vào ngõ cụt và tụi tôi đã thất bại, không còn cách giải quyết nào khác nữa.

Đột nhiên, tôi lại cảm thấy sợ hãi cực kỳ, khi nghĩ tới những manh mối trước đây mình đã nghĩ ra chẳng thu được lợi ích gì.

Vậy rốt cuộc, chuyện quỷ sông hiện tại và quá khứ có liên quan gì với nhau không? Và thứ ở dưới đáy sông có phải là cùng một loại với thứ năm xưa không? Về chuyện này tôi mù mờ hoàn toàn.

"À, mà sắc mặt cậu không được ổn cho mấy, có cần mời thầy lang tới không?".

Nguyễn Thành Hiên đột ngột đổi chủ đề, khiến cho tôi tiếp thu không kịp, ngờ ra một lúc, mới trả lời "Không sao đâu, lát nữa tôi chưng đường phèn với đậu xanh uống, là khỏi ngay đó ghen".

Cách làm này, chính là má đã dạy tôi, má nói khi bị hạ huyết áp, chỉ cần ăn một chén chè ngọt thanh là hết.

"Cậu có chắc chắn hết hay không? Nếu cậu sợ gặp thầy lang, hay là để tôi kêu Lâm bà bà qua đây coi sao, bà là người uyên bác, am hiểu nhiều thứ, nhất định sẽ biết cậu nên uống hay ăn gì".

Có vẻ Nguyễn Thành Hiên không tin tưởng vào cách chữa bệnh hạ huyết áp của má tôi, anh ta nhất quyết chọn cách an toàn hơn. Việc mời Lâm bà bà tới đây có lẽ không uống phí, nhân đó tôi cũng có thể bàn luận với bà, về chuyện quỷ sông.

Nghĩ vậy, tôi liền gật đầu, đáp "Ừ, vậy thì làm phiền anh rồi".

Lời tôi còn chưa dứt, Nguyễn Thành Hiên đã vụt chạy mất, tôi ngó người ra nhìn anh ta, không biết tại sao cái tên này lại gấp rút như vậy?.

Gần đây thường xuất hiện rất nhiều trận mưa kỳ dị, thời tiết thì thất thường khó đoán, vừa mới mưa lúc này giờ đã tạnh dần.

Cái bụng của tôi bất ngờ biểu tình, không hiểu tại sao giờ này tôi lại đói, nghĩ tới nghĩ lui, tôi liền đi xuống nhà sau nấu cái gì đó.

Nhưng lại không thể nào ngờ, vừa bước xuống nhà sau, một con mèo màu đen huyền nhào vô người tôi, nó làm tôi hoảng loạn.

Theo phản ứng tự nhiên, tôi đẩy mạnh nó ra, chỉ có điều con mèo này như có linh tánh, tôi còn chưa kịp hành động thì nó đã nhảy sang một bên.

Nó đưa cặp mắt mèo quái dị nhìn chăm chăm tôi, một trận sợ hãi kỳ lạ nổi lên trong lòng tôi.

"Phúc Phúc".

Giọng của Lâm bà bà vang lên, tôi dạ một tiếng, lời tôi vừa dứt, đột ngột con mèo đen huyền kia liền chạy mất.

"Sao vậy, cậu nhìn thấy cái gì mà cứ thần thờ như vậy hả?".

Thấy tôi không ra ngoài, mà cứ thần thờ nhìn cái bếp, Nguyễn Thành Hiên khó hiểu lên tiếng hỏi, câu hỏi của hắn làm tôi giật mình, vội vàng quay lại, nhìn về mặt nghi hoặc của anh ta, mà cố gắng đánh trống lảng "À, Lâm bà bà đâu rồi?".

"Ta ở đây nè, hai đứa làm gì mà không chịu lên nhà trước".

Giọng của Lâm bà bà vang lên, tôi dạ một tiếng, rồi kéo cái tên Nguyễn Thành Hiên lên nhà trước.

"Đúng là thằng Hiên không nói quá, sắc mặt của con xanh xao quá, Phúc Phúc à".

Vừa nhìn thấy tôi, Lâm bà bà lo lắng nói, tôi vội lắc đầu, đáp "Con không sao đâu, chỉ cần nghỉ ngơi chút đỉnh là hết à".

"Không sao cái đầu cậu đó, không chữa trị kịp thời sẽ biến thành bệnh nặng đó đa".

Nguyễn Thành Hiên xen vào, anh nói như thể đang quát tôi vậy. Lâm bà bà dờ tay đánh lên đầu hắn một cái, rồi giáo huấn "Nó đang không khỏe trong người, con làm gì mà quát lớn như vậy?".

"À, không sao đâu, con biết ảnh hồng có cố ý mà".

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, tôi nhanh chóng xoa dịu mọi người.

Lâm bà bà âm ừ vài tiếng, rồi hướng Nguyễn Thành Hiên mà nói "Bỏ đi, bây giờ con chạy ra chợ mua cho ta vài lát thịt heo, để ta nấu cháo cho nó ăn".

Nói rồi, bà đưa cho Nguyễn Thành Hiên 5 xu.

Nguyễn Thành Hiên nhìn nhìn tôi một lát, rồi rời đi, tôi biết chuyện kêu anh ta đi mua thịt heo chỉ là cái cố đũa khéo của Lâm bà bà thôi.

Nhìn thấy bóng dáng anh ta khuất dần, Lâm bà bà mới nói vào trọng tâm "Từ khi nó trở về từ trấn Hà Tiên, ta luôn cảm thấy nó có chút khác lạ".

"Ý của bà bà là..".

Tôi nghi hoặc hỏi, Lâm bà bà hít một hơi lạnh nói "Hồng biết có phải do ta quá cảnh giác hay không, mà tánh tình cùng cách hành xử của nó có chút gì đó quái lạ".

Tôi vẫn chưa hiểu hết câu nói của Lâm bà bà, liền hỏi tiếp "Bà bà nói rõ hơn chút đi?".

"Khi nó đưa ông thầy pháp về, thì luôn miệng hỏi ông về cách tiêu diệt Quỷ Sông, nếu cứ như vậy thì không sao? Nhưng nó có nói một câu, khiến cho ta cảm thấy nghi hoặc".

Khi Lâm bà bà nói tới đây, tôi vô thức kích động, vội vàng hỏi "Là câu gì?".

"Chính là, phương pháp phong ấn Quỷ Sông có điểm yếu gì?".

Tôi tròn mắt khi nghe câu nói này, Nguyễn Thành Hiên muốn tìm điểm yếu của phương pháp phong ấn Quỷ Sông để làm gì? Rốt cuộc anh ta có phải là Nguyễn Thành Hiên mà tôi quen biết không? Hay anh ta lại là thứ quái dị như Lưu Thành?.

CHƯƠNG 15

HIỂN TẾ

"Theo con thì, thằng Hiên rốt cuộc là đang có ý định gì?"

Lâm bà bà khẽ hỏi ý kiến của tôi, câu nói quá đột ngột nên tôi cũng không biết trả lời làm sao, đành đáp "Về chuyện ý định của ảnh thì con không thể đoán được, nhưng có lẽ chuyện này liên quan tới những thứ quái dị xuất hiện gần đây đó đã".

"Vậy ý của con là, có khi nào thằng Hiên cũng giống như thằng Thành, phải không?"

Câu nói của Lâm bà bà đúng với ý nghĩ của tôi, vì vậy tôi gật đầu, nói "Phải, chỉ có điều Nguyễn Thành Hiên có chút không giống hoàn toàn như anh Thành, một mặt là ảnh có thể xuất hiện trước mọi người, mặt khác ảnh chưa để lộ ra ý đồ là gì?"

Lâm bà bà gật đầu đồng ý, bà nói thêm "Vậy có lẽ, chúng ta phải tìm cách khiến cho nó hiện rõ ý đồ".

Câu nói của Lâm bà bà đúng, nhưng mà làm cách nào đây?

"Phúc Phúc, về chuyện sắc mặt con xanh xao như vậy, có phải con đã gặp phải chuyện gì kinh dị không".

Đột nhiên, Lâm bà bà lại chuyển chủ đề, mà câu nói của bà hoàn toàn đúng, không còn cách nào khác để che giấu, tôi đành thành thành thiệt thiệt, kể lại hết mọi chuyện.

Nghe xong câu chuyện của tôi, nét mặt của Lâm bà bà bỗng chốc biến đen, bà nuốt một ngụm nước miếng, nói "Ta không thể chắc chắn nó là thiệt hay ảo, nhưng ta chắc chắn đây là điềm xấu, có lẽ nạn nhân tiếp theo chính là con".

Câu nói vừa thoát ra khỏi miệng Lâm bà bà, làm tôi vô thức chết đứng, bả cũng nghĩ như tôi, vậy là nạn nhân tiếp theo chính là tôi, chỉ có điều tôi sẽ chết ra sao? Cái chuyện này, tôi biết sẽ tìm được ở đâu. Còn việc hiện tại chính là xác định cuộc đối thoại gần đây tôi hay nghe thấy rốt cuộc có ý nghĩa gì?.

Nghe câu hỏi của tôi, Lâm bà bà trầm ngâm một lúc, rồi thở dài mà đáp "Chuyện đã tới nước này, ta sẽ kể cho con nghe một chuyện, mà ta đã chôn kín trong lòng hàng chục năm".

Tôi tròn mắt nhìn Lâm bà bà, vậy là bả vẫn còn giấu giếm tôi chuyện gì đó.

Giọng bả khi kể chuyện bắt đầu khàn đi, hơi thở cũng có phần hỗn loạn.

Năm xưa, sau khi vị pháp sư tiên nhân kia thi chuyển pháp thuật, thì một chuyện lạ kỳ đã diễn ra, những ngọn đèn cầy trên bàn phép đều bị một luồng gió lạ thổi tắt. Lâm bà bà và lão Phan sợ hãi rùng mình, tụi họ đồng thanh hỏi "Sao rồi tiên nhơn, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?".

Vị tiên nhân kia trầm ngâm suy nghĩ một lát, rồi đáp "Không xong rồi, thứ quý dị dưới đáy sông Hậu đã hấp thụ quá nhiều oán khí, nên công lực đã tăng lên rất nhiều lần, ta e rằng, bản thân ta cũng không phải là đối thủ của nó đâu đa".

"Vậy phải làm sao đây?".

Lâm bà bà gấp gáp hỏi, lão Phan đứng ở cạnh bên cũng lo lắng, chờ đợi câu trả lời.

Vị tiên nhân thở dài một tiếng, đáp "Chỉ có một cách duy nhất, chính là hiến tế".

"Hiến tế?".

Lâm bà bà vô thức hỏi, lão Phan khó hiểu cũng hỏi "Nhưng mà hiến tế cái gì?".

"Hiến tế một đồng nam, sanh ngày dương, tháng dương, năm dương, mạng hỏa"

Lời nói của vị tiên nhân vừa dứt, Lâm bà bà cùng lão Phan điếu đứng, tụi họ run rẩy hoảng sợ, hỏi "Vậy là phải giết người sao đa?".

"Không".

Vị tiên nhân lắc đầu, ông bước tới một cái ghế gần đó, sau khi ngồi xuống liền nói "Không phải tụi ta giết người, mà người hiền tế kia phải cam tâm tình nguyện chết, pháp thuật này mới hiệu nghiệm".

Lâm bà bà ra vẻ thất vọng nói "Vậy thì coi như không rồi, tìm một người có ngày tháng năm sanh cùng mạng như vậy đã khó rồi, nay phải tình nguyện chết, thử hỏi có người nào mà muốn chết đây?".

Nghe có vẻ hợp lý, lão Phan liền gật đầu đồng ý, nói thêm vào "Đúng vậy, chuyện hiền tế này coi như đi vào ngõ cụt rồi".

"Chưa chắc đâu".

Vị tiên nhân nói trong giọng điệu bình thản, ông nói thêm "Trên đời này, thiên biến vạn hóa, ta tin tưởng chỉ cần tụi ta quyết tâm tìm kiếm, nhất định sẽ tìm được".

Sau buổi tối hôm đó, tụi họ quyết định điều tra khắp thôn Trinh Phụ, tìm kiếm ai là người có mạng số như vậy.

Sau hai ngày tìm kiếm, cuối cùng họ cũng tìm được một thiếu niên, độ khoảng mười chín tuổi, bộ dạng có chút ốm yếu. Cậu ta tên là Đặng Phong, cha má mất từ lúc cậu ta mười hai tuổi, do không còn người thân nào hết, nên cậu ta phải tự nuôi lấy bản thân, trải qua bảy năm gian khổ, cậu ta tỏ ra trưởng thành hơn nhóm thiếu niên cùng tuổi.

Khi nghĩ về chuyện tế lễ, cậu ta lúc đầu nhất quyết không đồng ý, cũng bởi vì sống sót gần đó năm, cậu ta hiểu rõ mạng sống quý giá tới cỡ nào.

Lâm bà bà cùng lão Phan khuyên mãi cũng không được, cuối cùng vị tiên nhân đành ra tay, ông thuyết phục cậu ta suốt một ngày, kể cho cậu ta nghe những chuyện kinh khủng nếu không phong ấn quỷ sông, tai hại trước mắt chỉ là số nhỏ, nếu để lâu để dài nhất định sẽ còn kinh khủng hơn nữa.

Cậu ta nghe những lời này liền trầm tư suy nghĩ, do mất người thân từ nhỏ, nên cậu hiểu được cảm giác mất mát kia, vì vậy cậu liền đồng ý.

Buổi tế lễ sau đó diễn ra mau chóng, tới giờ phút này, Lâm bà bà vẫn không hiểu, tại sao vị tiên nhân luôn hỏi Đặng Phong cái câu "Con có suy nghĩ kỹ chưa? có nguyện ý không?".

Nghe xong câu chuyện Lâm bà bà kể, cùng lúc xâu chuỗi lại những cuộc đối thoại trước đó trong mơ hồ tôi đã nghe được, thì đúng thiệt là rất ăn khớp. Nhưng mà vẫn còn một chuyện tôi không hiểu, tới cuối cùng tại sao tôi lại có thể nghe được những lời đối thoại năm xưa? Hay đây chính là mưu kế của quỷ sông, nhằm khiến cho tôi tin tưởng chuyện của hiện tại sẽ giống như năm xưa, đồng thời nó đang vẽ đường cho tôi đi.

Không xong rồi, nếu là như vậy thiệt, thì chắc chắn kết cục của hiện tại sẽ không giống với kết quả năm xưa.

Hiện tại tôi phải làm sao đây, vị tiên nhân thì không có, người hiến tế cũng không có, mọi chuyện như thế đi theo manh mối, rồi cuối cùng bị ai đó bẻ gãy giữa đường.

"Hai người đang nói chuyện gì vậy?".

Giọng của Nguyễn Thành Hiên vang lên, tôi cùng với Lâm bà bà rùng mình một cái, liền liếc mắt nhìn nhau mà đồng thanh đáp "Không có gì, chỉ là nói về bệnh hạ huyết áp thôi".

Tuy Nguyễn Thành Hiên vẫn còn mắt bự mắt nhỏ nhìn tụi tôi, nhưng mà anh ta vẫn thuận theo ừ ừ vài tiếng, rồi đưa cho Lâm bà bà gói thịt heo.

Lâm bà bà hướng tôi, ra hiệu không được kể chuyện lúc nãy cho Nguyễn Thành Hiên nghe, rồi cầm lấy gói thịt heo, nói "Thôi, ta xuống bếp nấu cho con nôi cháu thịt, ăn vô sẽ đỡ hơn".

"Vậy làm phiền bà bà rồi".

Lời tôi vừa dứt, Lâm bà bà liền một đường bước vào nhà bếp.

Nguyễn Thành Hiên đợi bả đi một lúc, rồi mới chậm chậm hỏi tôi "Rốt cuộc là hai người đang nói với nhau chuyện gì vậy đa?".

Nghe hẳn hỏi, tôi định lấy lý do nào đó che đậy, nhưng mà sau khi suy nghĩ lại, tôi liền nói "Tụi tôi lúc nãy nói chuyện về quỷ sông".

"Bộ có manh mối nào rồi sao?".

Lời nói của anh ta tràn đầy hy vọng, tôi làm bộ âm ừ vài tiếng rồi nói "Cách thì có đó, chỉ có điều anh phải tuyệt đối giữa bí mật đó đã".

Nguyễn Thành Hiên ngó người ra nhìn chăm chăm vào tôi một lúc, rồi vội vàng đáp "Dĩ nhiên rồi, cậu nói nhanh lên đi, tôi đang gấp gáp muốn biết đây".

"Thực ra thì cách này hơi khó, vào ngày rằm tháng này, lúc đó là thời điểm cực âm, quỷ sông sẽ hội tụ âm khí, lúc đó tụi ta có thể cảm nhận được vị trí của nó, chỉ cần dùng tầm đao đâm vào nó, chắc chắn nó sẽ bị phong ấn".

Tôi cố gắng suy nghĩ ra một câu chuyện hợp lý nhất có thể, không ngờ Nguyễn Thành Hiên vừa nghe liền tin là thiệt, anh ta gấp gáp hỏi "Rằm tháng này sao? Hồng phải là tối ngày mốt sao? Nhưng mà tầm đao là gì? Tụi mình có nó chưa?".

"Tầm đao là một cây đao khá nhỏ, được làm bằng thân cây dâu tằm, loại cây có thể trừ tà, diệt yêu ma, chỉ là hiện tại tụi ta không có, vì vậy phải tìm cho ra nó, mặt khác do đêm rằm chỉ còn hai ngày thôi, nên lại càng phải gấp gáp tìm cho bằng được, nếu để lỡ mất cơ hội này, tụi ta sẽ phải chờ tới đêm rằm tháng sau, lúc đó nói hồng chừng quỷ sông đã cực mạnh, ngay cả tầm đao cũng không thể phong ấn nó được".

Thực sự mà nói, tôi chỉ muốn tách Nguyễn Thành Hiên ra khỏi chuyện này, bởi vì mọi nghi vấn đều tập trung trên người anh ta, nếu loại kẻ nghi ngờ ra chuyện này, tôi tin tưởng chuyện Quỷ Sông mình có thể thuận lợi hơn để giải quyết. Không nằm ngoài dự đoán của tôi, Nguyễn Thành Hiên liền nói "Vậy thì chuyện tìm tầm đao cứ để tôi lo, cậu cùng với mọi người cứ ở đây chuẩn bị mọi thứ cho tốt đi".

Nói rồi, anh ta liền rời đi, cái hành động này của anh ta càng khiến cho tôi cảm thấy anh ta có vấn đề.

"Thằng Hiên đi đâu mà như ma đuổi vậy?".

Giọng của Lâm bà bà vang lên ở phía sau, làm dòng suy nghĩ của tôi bị đứt đoạn, tôi cười cười nói "Chỉ là anh ta muốn tìm kiếm tầm đao thôi".

"Tầm đao?".

Lâm bà bà vừa ngồi xuống cạnh tôi, vừa ngạc nhiên hỏi, tôi chậm rãi kể lại toàn bộ câu chuyện.

Sau khi nghe xong, bà ra vẻ khó hiểu hỏi "Tại sao con phải làm như vậy? Rốt cuộc là có dự tính gì rồi".

"Thiệt ra một mặt con muốn cách li kẻ bị nghi vấn như anh Hiên ra khỏi kế hoạch của tụi ta, mặt khác con muốn dùng khoảng thời gian hai ngày này điều tra coi thử, rốt cuộc thì chúng ta đã bắt đầu sai từ lúc nào".

Lời của tôi vừa dứt, Lâm bà bà đột nhiên bày ra bộ mặt lo lắng, nói "Tình trạng hiện tại của con không ổn lắm, nếu còn vướng vào chuyện này nữa, ta e là..".

"Không sao đâu".

Tôi chen ngay vào câu nói còn dang dở của Lâm bà bà, trầm giọng nói thêm "Thực ra bịnh hạ huyết áp chỉ là chuyện nhỏ, chuyện lớn trước mắt, chính là làm sao để diệt trừ quỷ sông".

Những lời tôi nói, Lâm bà bà đều hiểu hết, nhưng mà tôi luôn cảm thấy bà vẫn không đồng tình với chuyện này.

"Kểng".

Âm thanh vật kim loại rớt xuống đất, vang lên giòn giã, tụi tôi liền quay về phía đó.

Ở trong gian bếp, trong ánh sáng mờ tối tỏa ra của ánh sáng mặt trời buổi chiều tà, một con vật đen huyền với đôi mắt sáng rực đang nhìn chăm chăm vào tụi tôi.

CHƯƠNG 16

BÙI TIỂU THƠ

Tôi có thể nhận ra ngay lập tức, nó chính là con mèo đen huyền lúc này tôi gặp.

Lúc định đứng lên đuổi nó đi, Lâm bà bà liền kéo tôi lại, tôi khó hiểu quay sang thì bị nét mặt tối sầm của bà làm sợ hãi, bà trầm giọng nói khe khẽ "Nó là linh miêu đó, đừng có chọc nó"

Tôi tròn mắt nhìn sang con mèo đen được Lâm bà bà kêu là linh miêu, thiết sự ngoài màu đen cùng đôi mắt sáng kỳ dị ra, tôi còn cảm thấy nó rất quái lạ.

"Loài linh miêu có linh tánh, nó thường xuất hiện ở nơi có oán khí nồng nặc, ta nghĩ cái thứ dưới đáy sông Hậu, đã tỏa ra oán khí thu hút nó tới".

Lâm bà bà thì thào nói, tôi nghe những lời bà nói, liền nảy ra một ý nghĩ, liền hỏi "Nếu nói như vậy, thì linh miêu tới đây là để trừng trị quỷ sông sao?".

"Nếu là như vậy thì tốt rồi, ta từ nghe vị tiên nhân nói, loài linh miêu bản thân có linh tánh, nhưng mà phải được chỉ đạo bởi một người hợp mạng số, mới có thể trừng trị quỷ sông, nếu không tìm ra được người này, thì việc xuất hiện của linh miêu là một điềm xấu".

Lâm bà bà nói trong sự hoang mang, tôi vẫn còn chưa hiểu hết ý nghĩa câu nói, liền hỏi "Nhưng mà điềm xấu gì chứ?".

Nghe câu hỏi của tôi, bà hít một hơi lạnh, rồi nhìn sang con mèo đen mà trả lời "Không có người chỉ đạo nó, lúc này quỷ sông sẽ lợi dụng linh lực vốn có của linh miêu, chính là hồi sinh oán linh, con đã nghe câu chuyện, khi linh miêu nhảy qua người chết, người đó sẽ sống lại chưa? Đó là ví dụ

điển hình nhất. Nhưng đó chưa hoàn toàn đúng, bởi vì người sống lại kia, trên cơ bản là một ác quỷ".

Tôi khẽ rùng mình, vội nhìn sang con mèo đen, thiệt sự nếu để chuyện đó xảy ra, thì chẳng phải không những không trừ khử quỷ sông, mà còn khiến cho nó thêm nhiều sức mạnh hơn sao?.

Hiện tại, chuyện trước mắt chính là tới gặp Trần Tiến Khoa, hỏi hẵn về người chết tiếp theo là ai và chết như thế nào, có thể người chết tiếp theo là tôi, nên tôi phải chuẩn bị tinh thần trước, nhằm tránh những tình huống nguy hiểm. Mặt khác, tôi phải tìm ra được người có cùng mạng số với con mèo đen, có như vậy mới có thể trừ khử quỷ sông được.

Sau khi Lâm bà bà đi về, con mèo đen cũng đột ngột biến mất, nguyên buổi tối ngày hôm đó, tôi chẳng nhìn thấy nó đâu hết.

Sáng ngày hôm sau, tôi chuẩn bị mọi thứ thiệt kỹ lưỡng, sau đó lên trăn. Trước mắt tôi phải tìm được Trần Tiến Khoa.

Sở cảnh sát ở trên trăn tự nhiên hôm nay có chút kỳ lạ, khác hẳn với lần trước tôi tới. Vừa định bước vào trong, thì tôi bị ai đó đụng phải, té ngay xuống đất.

Còn đang hoang mang, thì một giọng nói vang vang lên "Xin lỗi, anh có sao không?".

Tôi đưa mắt nhìn lên, thì ra là một cô gái, nhìn cô ta có chút lo lắng, tôi liền đáp "Không sao, tôi không sao hết".

"Phúc Phúc, sao cậu lại tới đây?".

Trần Tiến Khoa đột ngột xuất hiện sau cánh cửa, hẵn có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi.

"À, tôi có chuyện muốn nhờ vả anh, nên mới tới đây?".

Tôi vừa phải phủi phủi bụi trên quần áo vừa trả lời, Trần Tiến Khoa nhìn chăm chăm tôi, nghi hoặc hỏi "Bộ ở dưới thôn Trinh Phụ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?".

"Không có".

Tôi vội lắc đầu, đáp "Ở dưới thôn không có xảy ra chuyện gì hết, chuyện tôi nhờ anh là chuyện riêng đó đa".

"À".

Trần Tiến Khoa ra vẻ hiểu rõ, liền quay sang cô gái lúc nãy, nói "A, vậy thất lễ với Bùi tiểu thơ rồi, lần sau tôi sẽ mời cô một bữa cơm đặng tạ lỗi".

"Không sao đâu, nếu Trần đội trưởng có việc rồi thì tôi xin phép đi trước đa".

Vị Bùi tiểu thơ kia ra vẻ đoan trang khách sáo nói, Trần Tiến Khoa tỏ vẻ khó xử tiễn cô ta đi một đoạn, sau đó vội vàng quay lại, thúc giục tôi vào trong rồi hả nói.

"Vị Bùi tiểu thơ kia?".

Tôi vô thức lên tiếng hỏi, Trần Tiến Khoa ngần người ra một lúc, rồi trầm giọng nói "Cố là tiểu thơ nhà họ Bùi, tên Bùi Tuệ Linh, lần này tới đây tìm tôi là để nhận lại xác người thân đó đa".

"Xác người thân?".

Nghe tôi hỏi trong sự ngạc nhiên tột độ, Trần Tiến Khoa thở dài một tiếng, rồi lấy một tập hồ sơ, lật trang đầu tiên của nó ra, mà nghiêm túc nói "Xác người thân của cố, chính là nạn nhân nữ trong vụ án liên hoàn dưới sông Hậu".

Lời này của hắn khiến tôi nhớ tới một chuyện, liền hỏi "Ý anh là, cái xác nữ trôi sông, mở đầu cho hàng loạt chuyện kỳ dị sau đó hả?".

"Ừ".

Trần Tiến Khoa gật đầu, nói thêm "Sáng hôm nay, tôi vừa tới sở thì đã nhìn thấy cố đang ngồi bên trong chờ, sau khi giới thiệu qua loa, cố mới kể về một sự việc kỳ lạ lung lắm đa".

Theo lời của Bùi Tuệ Linh thì đầu tháng trước, chị của cô ta vì cự cãi với cha mình mà bỏ trốn, lý do cự cãi chính là vì một chàng trai lạ mặt, cái người này cô ta chưa từng gặp qua, chỉ nghe chị mình kể lại rằng, hắn rất đẹp trai, đa tài đa nghệ, chững chạc chu đáo, dịu dàng ấm áp. Một hình tượng mà hầu hết thiếu nữ Nam Kỳ Lục Tỉnh thời đó đều yêu thích.

Sau khi chị cô ta bỏ đi, người trong Bùi gia ra sức tìm kiếm, nhưng lại kỳ lạ thay, cho dù lùng sục khác mọi nơi vẫn không tìm được, hết như chị cô ta bốc hơi bay mất vậy.

Gần đây, chị cô ta về báo mộng, nói rằng chị ta bị rớt xuống sông, chết rất thảm, cơ thể rất lạnh và rất nhớ người nhà.

Sau khi nói lại chuyện kỳ lạ này cho cha mình biết, ông liền sai người tìm kiếm khắp các khu vực của sông Hậu gần đó.

Nhưng mà chẳng tìm được manh mối gì, bởi vì vậy, cô ta đành thử vận may tới sở cảnh sát hỏi thử, biết đâu họ đã tìm được, nào ngờ thiệt hên, vừa mới nói ra những chi tiết về người chị gái kia, Trần Tiến Khoa ngay lập tức nghĩ tới xác nữ trôi sông kia, hăn vội đem tấm hình đen trắng hơi mờ ra, vừa nhìn thấy tấm hình cô ta liền rơi nước mắt, luôn miệng kêu "chị hai".

Nghe Trần Tiến Khoa kể hết toàn bộ câu chuyện, đột nhiên tôi phát hiện ra một nghi điểm, rốt cuộc chàng trai kia là ai? Nếu chị gái của Bùi Tuệ Linh bỏ nhà đi, thì chắc chắn sẽ cao chạy xa bay cùng với hăn, vậy mà kết cục chị ta chết, còn hăn thì không có một chút manh mối nào.

"Thôi bỏ qua chuyện đó đi, rốt cuộc cậu tới đây nhờ tôi giúp chuyện gì?".

Trần Tiến Khoa bỗng dừng lên tiếng hỏi, làm tôi vô thức giật mình, dòng suy nghĩ cũng theo đó mà đứt đoạn.

Tôi âm ừ vài tiếng rồi đáp "À, tôi muốn mượn anh bộ hồ sơ án mạng năm xưa đó đã".

Câu nói của tôi vừa dứt, Trần Tiến Khoa liền mắt bự mắt nhỏ nghi hoặc nhìn chăm chăm tôi. Chỉ có điều hăn không hỏi gì hết, chỉ lẳng lẳng đi lấy bộ hồ sơ đưa cho tôi.

Cũng như lần trước, bộ hồ sơ này có chút cũ kỹ, tôi cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể lật từng trang. Rồi dừng lại ở một trang cuối cùng.

Nạn nhân cuối cùng của vụ án năm xưa là một chàng trai trẻ, tuy nhiên khác với những vụ án trước đó, cậu ta không bị chết đuối dưới sông, mà ngược lại cậu ta bị một con dao đâm vào bụng, do mất máu quá nhiều mà chết.

"Nạn nhân này không có gì kỳ lạ hết, tôi cảm thấy cái chết quá đơn thuần so với những án mạng trước".

Trần Tiến Khoa vừa nói vừa nhìn nhìn vào bộ hồ sơ, tôi thở dài một tiếng rồi nói "Tôi thì lại không nghĩ như vậy".

Nghe tôi nói vậy, Trần Tiến Khoa lộ vẻ ngạc nhiên, hần thân người ra, hỏi "Tại sao cậu lại nói vậy?".

"Anh nghe tôi giải thích nè".

Tôi đóng bộ hồ sơ lại, rồi chậm rãi giải thích "Với cái chết này, tụi ta có ba nghi vấn chính. Thứ nhất, nếu trước đó những vụ án kia đều giống nhau và được xếp vào loại vụ án liên hoàn, vậy thì với cái chết này phải giải thích làm sao đây, khi mà nó hoàn toàn trái ngược với những vụ án trước đó. Thứ hai, sau vụ án này thì không còn xuất hiện thêm một vụ án nào nữa, dù là trước đó liên tiếp xuất hiện các vụ án trôi sông. Thứ ba, hung thủ giết cậu ta và những người kia có phải cùng một người hay không, và tại sao hung thủ lại dừng hành vi cuồng sát kia?".

Lời của tôi vừa dứt, Trần Tiến Khoa liền rơi vào trầm tư, hần hình như cũng cho rằng những suy luận của tôi rất hợp lý.

"Khoan đã".

Trần Tiến Khoa đột ngột lên tiếng, khiến cho tôi giật mình, nhìn chăm chăm hần mà hỏi "Bộ trong suy luận của tôi có gì sai sao đa?".

"Không phải".

Hần lắc đầu, nói "Suy luận của cậu hết sức hợp lý, chỉ có điều tôi không tài nào hiểu được, vì sao cậu lại muốn coi bộ hồ sơ án mạng năm xưa, bộ cậu đã tìm ra manh mối gì rồi sao?".

"Thiệt ra thì tôi không tìm được manh mối nào hết, chỉ là gần đây tôi luôn thấy ảo giác, Lâm bà bà nói đó có lẽ là dấu hiệu của nạn nhân tiếp theo đó đa".

Hết cách, tôi phải nói thiệt cho Trần Tiến Khoa nghe, sau khi nghe xong, hần càng ra vẻ khó tin, hỏi "Ảo giác sao? Nhưng mà ảo giác gì mới được".

"Đội trưởng Trần".

Tôi còn chưa kịp kể cho hẳn nghe, thì bên ngoài có tiếng vọng vào. Tôi và hẳn không hẹn cùng quay sang, xuất hiện sau cánh cửa là một cậu cảnh sát trẻ, sắc mặt hoang mang, dáng vẻ hấp ta hấp tấp chạy vào.

Trần Tiến Khoa đứng bật dậy, khó hiểu hỏi "Có chuyện gì mà hốt ha hốt hải vậy?".

Cậu cảnh sát kia thở hỗn hển, đáp "Có chuyện lớn rồi, lúc sáng anh kêu tôi đi đào thi thể của Bùi tiểu thơ, khi tụi tôi đào lên thì chẳng thấy thi thể đâu?".

"Đào thi thể sao?".

Tôi khó hiểu quay sang hỏi Trần Tiến Khoa, hẳn chặc lưỡi một cái rồi đáp "Đây là yêu cầu của Bùi Tuệ Linh, cô muốn ngay lập tức đem thi thể của chị mình về an táng tử tế nhưng không ngờ chuyện kỳ dị này lại xảy ra".

Nghe được những lời này, tôi cảm thấy cực kỳ hoang mang, mọi chuyện càng ngày càng trở nên phức tạp, án mạng cuối cùng khác biệt với các vụ còn lại, chàng trai bí ẩn mà chị của Bùi Tuệ Linh yêu thiết ra là ai? Còn nữa, thi thể không thể nào tự dưng biến mất như vậy được.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ thì Trần Tiến Khoa đã cùng cậu cảnh sát kia rời đi. Thiết tình tôi cũng muốn coi sự thể ra sao, liền ba chân bốn cẳng đuổi theo bọn họ.

CHƯƠNG 17

NỮ QUỶ

Nơi chôn thi thể của chị Bùi Tuệ Linh nằm ở khu vực gần bờ sông Hậu của thôn Trinh Phụ, vì vậy tụi tôi rất khá nhiều thời gian mới tới đó được.

Khi tới nơi, thì đã thấy một nhóm cảnh sát đang tụ tập gần một cái hố. Trần Tiến Khoa vội vàng bước tới đó, sau khi quan sát cái hố một lượt liền nghiêm giọng hỏi "Các cậu mau kể lại rõ ràng mọi chuyện cho tôi nghe"

Một cậu cảnh sát ra dáng trưởng nhóm nhất liền bước tới, nói "Thưa đội trưởng Trần, lúc sáng theo lệnh của anh, tụi em tới khu vực chôn thi thể của Bùi tiểu thư mà đào, không ngờ đào mãi mà chẳng thấy cái xác đâu, chỉ có cái chiếu quấn quanh thi thể là còn ở dưới huyệt mộ".

"Trước khi đào mộ, các cậu có nhìn thấy dấu vết đào bới nào không?".

Nghe câu này của Trần Tiến Khoa, tôi liền hiểu ngay ý hẩn, thực chất thì hẩn muốn biết có kẻ nào tới đây trộm thi thể, nhằm tiêu hủy chứng cứ không?.

Nhưng mà cậu cảnh sát kia vội lắc đầu, đáp "Không có, xung quanh mộ mọc đầy cỏ dại, không thấy dấu vết đào bới nào hết".

Câu trả lời này khiến cho Trần Tiến Khoa có chút chấn động, ngay cả tôi cũng cảm thấy hoang mang. Vậy rốt cuộc cái xác làm sao mà biến mất.

Sau đó Trần Tiến Khoa cho nhóm cảnh sát về, hẩn một mình ở lại để quan sát mọi thứ. Lúc này, tôi cũng bước tới coi thử cái huyệt mộ.

Cái huyệt mộ rất sâu, đúng thiệt là tụi họ đã cố gắng đào để tìm ra cái xác, chỉ có điều là đã phí công.

Trong lúc tôi đang quan sát cái huyệt, thì Trần Tiến Khoa nhú mày nhìn chăm chăm vào cái chiếu đã từng quấn quanh thi thể.

Thấy hấn có vẻ say sưa, tôi liền bước tới coi thử. Cái chiếu do nằm khá lâu dưới đất nên đã bị mục nát ít nhiều, hình dạng cùng màu sắc đã thay đổi.

Trần Tiến Khoa cầm một nhánh cây, lật qua lật lại cái chiếu để coi thử có manh mối nào hay không.

Tôi đứng bên cạnh quan sát mãi vẫn không thấy gì, định bỏ cuộc. Nhưng mà lúc này một âm thanh kỳ lạ vang lên.

Âm thanh hết sức ma mị, như thể sắp sửa có thứ gì đó đáng sợ sẽ xuất hiện. Tôi nhìn xung quanh để tìm kiếm, thì bỗng nhiên nhận ra, bầu trời đang bắt đầu tối dần, mấy đám mây đen không biết từ đâu, ùng ùng kéo về, che phủ bầu trời đang ngập nắng.

Trần Tiến Khoa hình như cũng nhận ra điều khác thường, hấn đứng bật dậy, nhìn xung quanh một lượt, rồi kéo tôi về phía hấn mà nói "Bám sát lấy tôi"

Sau câu nói, hấn rút khẩu súng lục ra, lên còi sẵn sàng bắn bất kỳ thứ kinh dị nào sắp xuất hiện.

Âm thanh càng lúc càng nghe rõ, đó là tiếng khóc thút thít của một cô gái, tiếng khóc này nghe mà nổi hết da gà.

Một làn sương khói mỏng bắt đầu giăng khắp không trung, Trần Tiến Khoa ra vẻ hoang mang, hỏi "Chuyện gì đang xảy ra vậy đa?".

Tôi rất muốn nói cho hấn biết, thứ đáng sợ sắp xuất hiện kia là cái gì, nhưng mà không biết mở lời ra sao, nên cứ cứng miệng.

Bầu trời bắt đầu đổ mưa, một trận mưa rào, trong làn sương khói, hình ảnh của một cô gái xuất hiện.

Tóc tai và quần áo cô ta ướt sũng, nhưng lại không phải vì dầm mưa gây ra, mà như thể vừa lội từ dưới sông lên.

Mái tóc che đi hầu hết khuôn mặt, nên tôi không thể nhìn thấy dung mạo thực của cô ta ra sao.

Trần Tiến Khoa đưa cao khẩu súng lục hướng về cô ta, hấn nhíu mày hỏi "Rốt cuộc cô là người hay là quỷ?".

Câu nói rất lớn, nhưng điều tôi chú ý tới chính là ý tứ trong câu đó, đây chẳng phải là hăn đã bắt đầu nghi ngờ, những chuyện này cơ bản không phải do con người làm sao?.

Cô ta không để tâm tới câu hỏi kia, mà cứ ở xa xa khóc thút thít. Đây có lẽ là lý do khiến cho tôi tin tưởng nhất, cô ta chính là quý, bởi vì khi hóa thành quý tâm trí sẽ chỉ lưu lại một ý niệm, nhớ thì tìm, đau khổ thì khóc, hận thì trả thù. Chỉ có vậy.

Không nghe lời hỏi đáp, Trần Tiến Khoa có chút căng thẳng, hăn bước tới một bước, nói lớn "Cô mau trả lời, không thì tôi nổ súng đó đã".

Câu nói vừa dứt, cô gái kia vẫn không nhúc nhích gì, cứ ở đó khóc, có vẻ như cô ta không để ý tới nhóm người tụi tôi.

"Anh Khoa, tôi nghĩ là, tụi mình đi về thì hơn?".

Tôi ngỏ ý, Trần Tiến Khoa vội lắc đầu, đáp "Không được, có lẽ cô gái kia chính là nhân chứng, đây là cơ hội hiếm có, tôi không thể bỏ lỡ được".

Nghe câu này của hăn, tôi chỉ biết cười khổ, rốt cuộc hăn định đối thoại với quý ra sao? Khi mà có lẽ nó chính là hung thủ của hàng loạt vụ án này.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, thì Trần Tiến Khoa đã bước tới phía cô gái, theo tình hình này, thì có lẽ hăn muốn hỏi cho ra lẽ.

Một trận hoảng sợ nổi lên trong lòng, tôi vội vàng đuổi theo ngăn hăn lại, nhưng mà vừa theo kịp hăn, thì một chuyện quái dị xảy ra.

Làn sương khói tan dần, cô gái ngưng khóc, mái tóc ướt đẫm nước khê rung động. Trần Tiến Khoa cảm thấy có chuyện khác lạ, liền vô thức dừng bước.

Một hương vị kỳ lạ lan tỏa khắp mọi nơi, mùi vị khiến cho người ta cảm thấy đau khổ. Còn chưa kịp ý thức được chuyện gì đang diễn ra, thì mái tóc che mặt của cô gái đột nhiên hất tung lên, để lại một khuôn mặt đang bị phân hủy, hai con mắt bị lòi ra kinh dị, da thịt trên mặt đã dần mục nát.

Trần Tiến Khoa giựt mình một cái khi nhìn thấy cảnh tượng này, hăn vội vàng đẩy tôi về phía sau, hô lớn "Cậu cứ ở phía sau tôi, nếu có cơ hội thì hãy chạy đi đã".

Tôi định từ chối, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của hắn, tôi đành phải làm theo. Đây có lẽ là lần đầu tiên Trần Tiến Khoa tạo cho tôi cảm giác, hắn là một người uy võ, những lời của hắn khiến người nghe phải tuân theo.

"Phăng".

Một tiếng súng xé tan bầu không gian tĩnh lặng vang lên, viên đạn bay thẳng tới chỗ nữ quý, nó trượt qua đầu, làm cho một mớ tóc tai rớt xuống đất.

Nhưng không biết tại sao, những đoạn tóc bị xén lại lập tức mọc đầy đủ như xưa, quái dị hơn chính là mớ tóc rớt xuống đất, y hệt như những con rắn, lăn lộn trên mặt đất một hồi rồi biến thành cát bụi.

Còn chưa hết ngạc nhiên, nữ quý liền gào thét, ả chỉ tay vào phía tụi tôi, mà quát "Coi tụi bây đã làm gì nè, tóc của tao bị tụi bây xén, tụi bây có biết ảnh rất thích mái tóc này không?".

Âm thanh vang vọng như từ cõi âm ti, tràn ngập vào trong tâm trí. Do đây không phải là lần đầu tiên tôi đối diện với thứ kinh dị như vậy, nên cũng chẳng bất ngờ là mấy, liền nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề "Người cô nói là ai? bộ anh ta thương cô lắm sao?".

Tôi thiệt sự muốn từ nữ quý truy lùng ra manh mối, và có lẽ người ả vừa nhắc tới có liên quan mật thiết tới quý sông, mà nói không chừng kẻ kia chính là quý sông.

Nghe câu hỏi của tôi, nữ quý cười lớn, đáp "Dĩ nhiên rồi, ảnh từng nói, trên thế gian này, ảnh chỉ thương một mình tao thôi".

"Nếu anh ta thương cô thiệt sự như vậy, thì tại sao lại không ở bên cạnh cô lúc cô đau buồn như vậy?".

Tôi cố gắng đưa nữ quý vào quỹ đạo đã đặt sẵn, từng bước từng bước khiến cho ả phải khai ra toàn bộ những gì ả biết.

Nữ quý đột nhiên không trả lời câu hỏi của tôi, ả trầm tư một lúc, hình như đang suy nghĩ tới chuyện gì đó.

Trần Tiến Khoa lúc này mới trấn tĩnh tinh thần, hẩn nhìn tôi mà hỏi "Rốt cuộc cậu định làm gì? Thứ kia chính là quý đó đa".

"Đừng lo, tôi biết mình đang làm gì mà".

Nghe những lời này của tôi, Trần Tiến Khoa càng trở nên khó hiểu, hẩn mắt bự mắt nhỏ nhìn chăm chăm tôi.

"Á".

Đột ngột nữ quý hét lớn lên, đôi mắt chuyển thành màu đỏ, mái tóc dầm nước phút chốc giăng kín mọi nơi như mạng nhện.

"Phăng".

Trần Tiến Khoa hình như cảm thấy mọi chuyện không ổn, hẩn liền bắn một phát đạn, viên đạn bay thẳng về phía nữ quý, nhưng không ngờ nó đã bị một mớ tóc làm lệch hướng, bắn vào một thân cây gần đó. Á nhìn chăm chăm vào tụi tôi mà gào hét lên.

"Ảnh không bỏ rơi tao, nghe rõ chưa, ảnh không phải vì tao không còn là tiểu thơ của Bùi gia mà phụ tao".

"Tiểu thơ của Bùi gia sao?".

Tôi và Trần Tiến Khoa không hẹn mà đồng thanh hỏi. Nếu thực sự là vậy, thì tại sao Bùi tiểu thơ lại hóa thành quý, trong chuyện này có khi nào liên quan tới quý sông không? Mà khoan đã, tôi chợt nhận ra một chuyện, chính là cái tên ả yêu, có khi nào hẩn chính là quý sông?.

Còn chưa kịp định thần lại, thì một mớ tóc của nữ quý bắn về phía tụi tôi, Trần Tiến Khoa nhanh nhẹn kéo tôi nhào sang hướng khác để né tránh.

Mưa bắt đầu rơi nặng hột hơn, mọi chuyện đã đi vào rối loạn, khẩu súng của Trần Tiến Khoa không thể làm gì được nó, tôi thì chẳng có chút tài pháp gì để đấu với nó hết. Hiện tại cứ tránh đòn như vậy cũng không phải là cách hay.

Oán khí của nữ quý lúc này vô cùng nhiều, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, ở trên đỉnh đầu có một làn khói đen đang lơ lửng biến chuyển không ngừng.

"Oán khí nhiều quá, nếu không tiêu diệt nó, chắc chắn sẽ hóa thành lệ quỷ mất".

Tôi sợ hãi lên tiếng, Trần Tiến Khoa đưa ánh mắt hoảng loạn nhìn chăm chăm vào nữ quỷ. Có vẻ như giờ phút này, hắn đã tin tưởng trên đời này có những thứ quái dị, được kêu là quỷ.

"Reng reng".

Một trận tiếng chuông bỗng dừng vang lên, âm thanh này rất quen thuộc, hình như tôi đã nghe thấy nó ở đâu rồi.

"Phúc Phúc".

Giọng của lão Phan vang lên, tôi cùng Trần Tiến Khoa quay về hướng ống. Trong làn sương khói mờ ảo, hình ảnh của ống hiện ra, với bộ bà ba trắng, trên tay cầm một vật kỳ lạ, gắn đầy chuông linh lan.

"Lão Phan, nơi đây nguy hiểm lắm, đừng tới gần".

Tôi cố gắng dùng hết sức bình sinh hét thiệt lớn, lão Phan đã già rồi, thân thủ cũng không tốt như nhóm thanh niên tụi tôi, nếu ống mà tới đây, nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

Đáp lại câu nói của tôi là một nụ cười, lão Phan đột nhiên cười, nó khiến cho tôi ngạc nhiên, từ lúc tới đây sinh sống, tôi chưa từng nhìn thấy ống cười bao giờ. Không biết nụ cười này có ý tứ gì? Tại sao trong tình trạng nguy hiểm như vậy, ống còn mỉm cười? Hay là ống đã chuẩn bị sẵn tinh thần trước khi tới đây?.

Chương 18

CHUÔNG TRẤN HỒN

Tôi còn chưa hiểu hết bí ẩn của nụ cười, thì lão Phan đã tiến tới chỗ nữ quý. Vừa nhìn thấy ông, nữ quý liền gào lên "Ông già kia, bộ ông tới đây để cứu tui nó sao?".

Lão Phan không trả lời ả, một đường tiến tới. Nhìn thấy điều này, ả tức điên lên, quát "Thiệt hỗn xược, nếu vậy ta sẽ giết ông trước đã".

Vừa dứt lời, một mớ tóc của ả vung lên cao, sau đó bắn thẳng về phía lão Phan. Chứng kiến cảnh tượng này, tôi và Trần Tiến Khoa không biết làm sao, chỉ hoảng loạn, hô lớn "Cẩn Thận".

Viễn tưởng lão Phan sẽ né tránh, không ngờ ông không làm vậy, mà ngược hướng đòn tấn công mà bước tới. Trong khoảnh khắc tưởng chừng như ông sẽ bị mớ tóc xuyên qua người, thì tiếng chuông vang vọng lên.

"Á".

Nữ quý bất ngờ gào thét, mớ tóc tấn công lão Phan cũng xụi lơ như cọng bún thiêu.

Không chần chừ, lão Phan tiếp tục rung chuông, tiếng chuông ngân càng lúc càng lớn. Nữ quý như thể bị điên loạn, cứ hét ầm lên "Đừng rung chuông nữa, âm thanh thiệt khó nghe lắm đã".

"Đây là chuông trấn hồn, vì vậy đối với ma quỷ khó nghe là điều hiển nhiên".

Lão Phan chậm rãi nói, lúc này tôi mới nhận ra, đúng thiệt là lão Phan đã chuẩn bị sẵn vũ khí trước khi tới đây. Nhưng mà tại sao ông lại biết nữ quý sẽ xuất hiện ở đây.

"Sao ông lại đối đầu với ta, ta và ông chẳng hề quen biết mà".

Nữ quý gào thét từng chữ trong đau đớn, lão Phan thở dài một tiếng, nói "Chẳng phải lúc này mày định giết tao sao? Đúng thiệt tao với mày chẳng hề có ân oán, nhưng việc mày không chịu đầu thai, mà ở lại đây hại người trong thôn, chính lý do này đã đủ thích đáng để tao tiêu diệt mày".

Những lời này của lão Phan, khiến tôi nghĩ tới một cách lý giải cho chuyện ông tại sao xuất hiện ở đây đúng lúc như vậy, có lẽ là ông đã để ý tới nơi chôn nữ quý, chỉ đợi thời cơ ả xuất đầu lộ diện, sẽ ngay lập tức tiêu diệt.

Lão Phan tiếp tục rung chuông, âm thanh càng ngân càng lớn, kéo theo tiếng gào thét của nữ quý càng trở nên điên cuồng. Nhận thấy tình hình đang dần có lợi, tôi và Trần Tiến Khoa lùi về một bên để tránh làm vướng tay vướng chân lão Phan.

"Được rồi, bây giờ ta sẽ xài chiêu cuối cùng".

Vừa dứt lời, lão Phan lấy từ trong người ra một cái túi nhỏ, bên trong toàn bộ là tro bụi. Tôi còn chưa ý thức được tác dụng của nó là gì, thì ông đã hất từng nhúm tro vào người nữ quý.

Tro bụi chạm tới đâu, da thịt của nữ quý bị thiêu cháy tới đó, ngọn lửa màu lam cháy một cách chậm chạp, điều khiến cho tôi cùng Trần Tiến Khoa ngạc nhiên chính là, dù trời đang mưa, nhưng ngọn lửa vẫn cháy, giống hệt như nước mưa vô dụng với ngọn lửa này.

"Đây là tro của cây dâu tằm hòa tan với máu tiên nhân, có tác dụng trừ tà, diệt quỷ. Ngọn lửa xanh lam kia là lam thánh hỏa, cho dù có là nước cam lộ, cũng khó lòng dập tắt".

Lão Phan chậm rãi giải thích, từng câu từng chữ của ông khiến cho tôi nghĩ tới một chuyện, rốt cuộc lão Phan còn giấu bao nhiêu bí mật nữa, năm xưa những chuyện Lâm bà bà không biết, có khi nào lão Phan biết hay không? Mà nhắc tới đây tôi đột ngột nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng, năm xưa chẳng phải lão Phan đã được vị tiên nhân kia truyền dạy pháp thuật hay sao?.

Vậy tại sao, lúc quý sông xuất hiện, ông lại chẳng ra tay gì hết, mà còn đưa cho một người chưa từng biết sử dụng thuật Chứng Quỷ như Nguyễn

Thành Hiên thực hiện?

"Lão già, ông đã thành công rồi, dụ ta xuất đầu lộ diện".

Một giọng nói âm lãnh vang vọng, từ phía sau nữ quý, một cô gái bận bộ bà ba đỏ máu xuất hiện.

Cô ta hướng nhìn tụi tôi, rồi cười nhạt một cái, nói "Vậy là, mọi chuyện nên kết thúc được rồi đã".

Tôi và Trần Tiến Khoa vẫn còn đang ngơ ngác, chưa biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, thì lão Phan đã cười lớn, nói "Cũng lâu rồi không gặp, không ngờ mà lại mau chóng phá bỏ phong ấn như vậy".

Câu nói này, đã làm tôi thông suốt, thì ra cô gái kia chính là quý sông, lâu nay luôn ẩn nấp dưới sông Hậu.

"Quá khen rồi".

Cô ta vừa mỉm cười vừa đáp, sau đó hướng sang phía tôi mà hỏi "Lần trước gặp mặt, chưa kịp chào hỏi câu nào mà cậu đã chạy mất, lần này ta sẽ vừa chào vừa tiếp cả bọn luôn, có được không?".

Tôi giật mình mạnh một cái, đột nhiên nhớ tới, có lần tôi đã nhìn thấy cô ta trong ảo giác, nhưng mà đó chỉ là ảo giác thôi mà, sao bây giờ lại trở thành sự thực rồi. Hay là, những ảo giác tôi từng nhìn thấy đều là thật?

"Muốn giết tụi tao sao, mà cũng ngạo mạn quá rồi, chẳng phải năm xưa mà đã bị tụi tao phong ấn một lần, bây giờ lại muốn chui đầu vào rọ lần nữa sao?".

Lão Phan ngữ khí kiên định, đầy khí chất, ổng tạo cảm giác lúc này đây, ổng là người duy nhất có thể trừng trị quý sông.

"Ngạo mạn?".

Quý sông cười lớn, nói "Đúng vậy, hiện tại không phải chỉ có một mình ta là đối thủ của các người, mà vẫn còn một người ẩn trong bóng tối, đang ra sức giúp ta, chống lại các người".

Nghe câu này, tôi vô thức nghĩ ngay tới Nguyễn Thành Hiên, anh ta là người duy nhất có khả năng.

Trong lúc tụi tôi đang nói chuyện với quỷ sông, thì nữ quỷ đã bị đốt cháy thành tro, không để lại một chút dấu vết nào hết.

Quỷ sông nhìn sang đống tro tàn của ả mà nhếch mép cười, nói "Một ả đàn bà gốc ghêch, không biết lượng sức mình, ngay cả hấn mà cũng muốn yêu".

"Cô cũng biết hấn là ai sao".

Tôi vô thức lên tiếng hỏi, quỷ sông khẽ gật đầu, đáp "Dĩ nhiên rồi, chính hấn là người đứng sau mọi chuyện mà".

Nhóm người tụi tôi vừa nghe thấy liền chấn động tinh thần, vậy là không phải do quỷ sông tung hoành, mà là do một người khác làm, và lúc này tôi mới hiểu ra một chuyện, mọi thứ có chút biến đổi so với năm xưa, là do một kẻ khác đã lợi dụng cái tên quỷ sông mà gây ra.

Nhưng mà kẻ đó làm như vậy để làm gì? Nếu là quỷ sông thì còn có thể lý giải được, nhưng với nguồn oán khí lớn như vậy, hấn không thể nào hấp thụ được?.

"Thôi, đã hết thời gian giải thích, bây giờ ta sẽ từ từ giết chết từng người một, ai muốn chết trước nè?".

Quỷ sông cười lớn sau câu nói, ngữ khí của ả như thể mèo vờn chuột. Tôi cùng Trần Tiến Khoa không biết làm gì, ngay cả một nữ quỷ còn đấu không lại huống hồ bây giờ lại là quỷ sông, có lẽ lúc này chỉ có lão Phan mới có khả năng tiêu diệt ả.

Lão Phan nhìn nhìn quỷ sông một lúc, rồi rung chuông, tiếng chuông trấn hồn vang lên liên hồi. Nhưng mà kỳ lạ thay, quỷ sông một chút động tĩnh gì cũng không có, ả cứ bình thường như chẳng bị âm thanh làm nhiễu loạn đầu óc.

Quỷ sông bước tới một bước, cười lớn, nói "Ha ha ha, ông xài chuông trấn hồn sai đối tượng rồi, bản thân ta vốn không phải là ma quỷ hay oán linh gì hết".

Câu nói khiến cho tụi tôi chấn động, nếu nói vậy thì chuông trấn hồn cùng tro diệt quỷ cũng vô dụng với ả rồi.

Không chần chừ thêm nữa, quý sông điều khiển một mớ tóc của mình bắn thẳng về phía lão Phan. Nhìn thấy mớ tóc đang hướng về phía mình, lão Phan chậm rãi đưa cây trượng có gắn chuông trấn hồn lên đỡ, mớ tóc vô thức bám vào thân trượng. Bất lấy thời cơ, lão Phan rung trượng, khiến cho chuông ngân, mớ tóc kia vô thức bốc cháy.

Quý sông ngay lập tức hét lên, ả vợi vàng thu mớ tóc bị cháy xén về, trợn mắt nhìn chăm chăm vào lão Phan.

Lúc này, ông mỉm cười, nói "Tao quên nói với mày một chuyện, ngoài chuông trấn hồn và tro diệt quỷ ra, tao còn có trượng nhiễm huyết nữa. Cây trượng đã ngâm với máu, loại máu đã được dùng để phong ấn mày năm xưa đó, đúng thiệt là sư phụ của tao không tính lầm, Người nói, một ngày nào đó mày sẽ phá phong ấn mà tái xuất, nên đã làm ra thứ này để đón tiếp mày".

"Được, lão tiên nhưn thúi kia cũng có tài đó, nhưng mà hiện tại nếu chỉ có như vậy thì sẽ mãi mãi chẳng thể nào tiêu diệt được ta đâu".

Quý sông tuy rất tức giận trước hành động đốt tóc của lão Phan, nhưng mà ả vẫn ngạo mạn nói lên một sự thật, điều mà tụi tôi vô cùng lo lắng.

Nói rồi quý sông lại tiếp tục bắn từng mớ tóc liên tục về phía tụi tôi. Lão Phan thì có thể đỡ được những mớ tóc này, còn tôi và Trần Tiến Khoa chỉ biết né tránh những đòn tấn công, cũng vì vậy mà sức lực của tụi tôi hao hụt nhanh chóng.

"Phúc Phúc, bây giờ cứ như vậy cũng không ổn, nên tôi nghĩ là, cậu hãy tìm cơ hội mà thoát thân, tôi cùng bác Phan ở lại phòng thủ, thà chết hai người còn hơn là ba người mà!".

Trần Tiến Khoa vừa thở hổn hển vừa nói, nghe những lời này của hẳn, tôi cảm thấy hết sức nặng nề, trong lòng nổi lên một trận rối rắm, nếu hiện tại cứ ở đây mà không giúp được gì, thì càng vướng tay vướng chân tụi họ, còn nếu tôi mà bỏ chạy thì chẳng phải là kẻ ham sống sợ chết sao?

"Phúc Phúc, ta nghĩ lời của đội trưởng Trần rất phải, hiện tại bọn ta chỉ có thể phòng ngự mà không thể nào tiêu diệt được nó đâu, con mau tới chỗ đền Huyền Võ với bà Lâm, nơi đó là nơi duy nhất an toàn".

Lời của lão Phan cũng cực kỳ yếu ớt, coi bộ ông không còn đủ sức phòng ngự bao lâu nữa rồi.

Cảm thấy tình hình hết sức nguy cấp, tôi đành cắn môi bỏ chạy, nhưng mà người tính không bằng trời tính, một mớ tóc của quý sông đã quấn lấy chân của tôi.

Ngay lập tức, tôi có thể cảm nhận được những sợi tóc đang hút dần tinh lực của bản thân, có lẽ chỉ sau vài phút, tôi sẽ trở thành cái xác chết.

Cái cảm giác chết chóc đang tiến gần, khiến cho tôi cố gắng cọ quây, nhằm để thoát ra khỏi mớ tóc kia. Trần Tiến Khoa cùng lão Phan đang bị vướng phải những mớ tóc khác, nên chẳng thể nào chạy sang giúp đỡ.

Hai bàn tay của tôi như thể điên cuồng, cứ thay phiên nhau tháo những sợi tóc ra khỏi cổ chân, nhưng kỳ dị thay, càng cố tháo, những sợi tóc kia càng trở nên siết chặt hơn, cơ hồ muốn cắt đứt luôn cổ chân của tôi.

Hiện tại mà nói, tôi không quan tâm tới đau đớn khi bị mớ tóc siết lấy, mà đang cảm thấy sinh lực của bản thân dần yếu đi, hành động cũng vì vậy mà chậm lại.

CHƯƠNG 19

CON MÈO ĐEN

Tưởng chừng như mọi thứ đã kết thúc, không ngờ phía bên kia, lão Phan lại xuất ra một tuyệt chiêu bí ẩn.

Ông ném một cái lưới màu đỏ lên người quỷ sông, cái lưới đỏ vừa chạm vào ả, một làn khói mỏng chợt xuất hiện, kèm theo đó là tiếng la hét của ả.

Lão Phan mỉm cười, nói "Đây là hồng huyết võng đã được nhuộm máu, tao định dùng nó để bắt giữ kẻ kia, nhưng không ngờ, hiện tại phải dùng nó với mày rồi".

Quỷ sông hừ lớn một tiếng, cố gắng dùng hết sức quát "Giỏi lắm lão già thúi, nhưng cho dù ông có phong ấn được ta đi chăng nữa, thì hãn cũng sẽ không trùng bước đâu, tâm ma của hãn rất lớn".

Nghe ả nói tôi càng cảm thấy mù mờ, rốt cuộc "hãn" mà ả nói là một kẻ ra sao? Tâm ma của hãn thiệt ra là gì? Mà khiến cho hãn phải giết nhiều người như vậy?.

"Chuyện về tên kia, tao đã có cách khác, hiện tại thì mày lo cho mày trước đi".

Lão Phan vừa nói vừa kéo cái lưới, quỷ sông tuy rất đau đớn, nhưng khí lực của ả không nhỏ chút nào, ả vội vàng dùng sức vùng vẫy để thoát khỏi hồng huyết võng.

Trong lúc đó, mớ tóc quấn ngay cổ chân của tôi cũng đã bắt đầu lỏng dần, Trần Tiến Khoa từ xa tiến lại gần, lo lắng hỏi "Phúc Phúc, cậu có sao không đa?".

Tuy sinh lực hiện tại của tôi rất yếu, nhưng mà tôi không muốn người khác lo lắng, liền lắc đầu đáp "Không sao".

Hắn nhìn tôi một cái, rồi nhanh chóng tháo mớ tóc trên cổ chân phụ tôi. Nhìn bằng mắt thường thì mớ tóc khá ít, nhưng mà khi tháo gỡ thì mới phát hiện chúng rất nhiều, tháo mãi vẫn chẳng hết.

"Kỳ lạ quá, sao tháo hoài mà không hết?".

Trần Tiến Khoa nghi hoặc hỏi, tôi hít một hơi sâu, đáp "Có lẽ sinh lực của quý sông chưa bị tiêu tán hết, nên vẫn chẳng thể nào tháo gỡ được".

Câu nói này của tôi, đồng nghĩa với việc, chỉ cần phong ấn được quý sông, thì ngay lập tức mớ tóc này sẽ tự tháo ra.

"Còn chưa chịu thua?".

Lão Phan ở phía bên kia quát lớn, trên nét mặt của ông đã xuất hiện một tia kiệt sức, nếu như tình trạng này cứ tiếp tục, tôi e là tình thế sẽ bị lật ngược.

Quý sông cười lớn, đáp "Thua à, ông cũng tự cao quá đó đa".

Vừa dứt lời, ả vôi vàng vẩy vùn, định thoát khỏi cái lưới.

Nhưng mà lão Phan vẫn quyết liệt kéo cái lưới, không cho nó thoát khỏi. Đột ngột gió nổi lên, khiến cho cây lá xào xạc tơi tả.

Làn khói sương cũng bắt đầu dày đặc hơn, phía sau quý sông như ẩn như hiện một bóng người.

"Meo".

Còn chưa kịp nhìn rõ bộ dạng của kẻ kia, thì tiếng mèo gào lên. Âm thanh rất lớn, khiến cho tụi tôi không lạnh mà rùng mình.

Khi tiếng mèo dứt, trong làn sương khói một con mèo lao thẳng ra, hướng tới chỗ lão Phan. Do quá bất ngờ nên ông không kịp né, và ngay lập tức bị con mèo cào một đường vào tay.

"A".

Lão Phan đau đớn la lên, tôi trong lòng cảm thấy có chuyện không tốt, liền vội vã chạy tới chỗ ông, mặc cho mớ tóc của quý sông còn quấn lấy cổ chân.

Con mèo nhìn thấy tôi, liền ngưng hoạt động. Lúc này, tôi mới nhận ra nó chính là con mèo đen đã xuất hiện ở sau bếp nhà tôi. Nhưng mà chẳng

phải nó là linh miêu sao? Tại sao vô duyên vô cớ lại tấn công người khác?

"Hắc miêu! Mau tấn công luôn thẳng nhóc đó cho ta".

Một thanh âm lạnh lẽo vang vọng, nghe mà lạnh cả xương sống lưng. Con mèo nghe thấy mệnh lệnh, thì ngay lập tức nhào về phía tôi, lão Phan đứng ở bên cạnh liền đẩy tôi ra một bên.

Cú đẩy tuy không mạnh, nhưng khiến cho tôi té xuống đất, cũng vì vậy mà cú tấn công của con mèo đen không thành.

Nó đưa đôi mắt kinh dị nhìn chăm chăm vào tôi, rồi nhào về phía tôi.

"Phăng".

Tiếng súng vang lên, tôi quay sang thì nhìn thấy Trần Tiến Khoa vội vàng chạy tới đỡ tôi đứng dậy.

Viên đạn nhắm tới con mèo đen, nhưng kỳ dị thay, nó đã né tránh được, hiện tại đang đứng cách xa tụi tôi vài mét, và đang quan sát nhất cử nhất động của tụi tôi.

"Cậu có sao không?".

Trần Tiến Khoa hỏi, tôi vội lắc đầu, đáp "Tôi không sao, nhưng mà lão Phan có vẻ không ổn".

Vết thương do linh miêu cào liên tục chảy máu, tôi không biết do lão Phan đã già nên máu đông chậm, hay là đây là linh lực của linh miêu gây ra.

"Ta vẫn ổn, chỉ có điều hiện tại không thể thi chuyển chú thuật, coi tình hình này, thì lành ít dữ nhiều rồi".

Lão Phan vừa nói, vừa xé một mảnh vải trên bộ bà ba ra băng bó vết thương. Những lời ông nói rất chính xác, tụi tôi lúc này như trứng chọi với đá vậy.

"Phăng".

Trần Tiến Khoa lại tiếp tục bắn một phát đạn nữa, hấn quay sang tôi và lão Phan, lớn tiếng nói "Cho dù là có chết đi chẳng nữa, tôi cũng phải chiến đấu tới cùng".

Nghe những lời này, tôi không biết nên nói gì, bởi lẽ dù sao Trần Tiến Khoa cũng là một cảnh sát, hẳn có tinh thần hy sinh và chiến đấu tới cuối cùng. Nên cho dù nói gì đi nữa cũng vô ích.

Phát đạn kia của hắn dễ dàng bị mớ tóc của quỷ sông hất ra. Con mèo đen nằm lấy cơ hội, ngay lập tức nhào về phía Trần Tiến Khoa.

Tôi vội vàng đẩy hắn ra, hiện tại ba người tại tôi, chỉ có Trần Tiến Khoa là lợi hại nhất, vì vậy không thể để hắn bị thương được.

Con mèo đen không tấn công được Trần Tiến Khoa thì đổi hướng, nhào về phía tôi. Do không dự bị tình huống này, nên tôi bị nó cào một đường dài.

Máu bắt đầu chảy ra, do linh lực của nó quá lớn khiến cho máu cứ chảy ra không ngừng.

"Á".

Tôi còn chưa kịp định thần trước tình huống này, thì quỷ sông đột nhiên hét lên đau đớn.

À vừa vùng vẫy liên tục, lão Phan nhìn nhìn một hồi rồi như hiểu ra gì đó, vội nhìn tôi nói "Phúc Phúc, nhìn tóc của nó kìa".

Nghe ông nói, tôi liền chú ý tới tóc của quỷ sông, những sợi tóc đầy quỷ lực khi này đã dần mềm nhũn, chúng như bị cái gì đó làm mất đi sức mạnh.

"Thì ra là mây, kẻ sanh ra để phong ấn quỷ sông".

Giọng nói vang vọng lạnh lẽo của tên kia vang lên, tôi còn chưa hiểu hết ý nghĩa của câu nói đó, thì lão Phan vui mừng nói "Phúc Phúc, con coi, là do máu của con chạy xuống mớ tóc của quỷ sông, nên mới khiến cho nó mất đi quỷ lực".

"Nhưng mà sao có thể chứ, con không phải tiên nhân, cũng chưa từng học pháp thuật, làm sao có loại máu này được".

Tôi ngơ ngác hỏi, lão Phan bước tới gần, giải thích "Thiệt ra, không cần phải là tiên nhân, hay pháp sư mới có loại máu này, năm xưa cậu nhóc bị hiến tế cũng có loại máu như vậy".

Hai chữ "hiến tế" âm vang trong đầu, vậy là tôi không phải là nạn nhân tiếp theo, mà chính là người hiến tế.

"Cái gì mà hiến tế chứ? Ông nói gì tôi không hiểu?".

Trần Tiến Khoa mặt mũi lên tiếng, lão Phan biết mình đã lỡ miệng, đành im lặng không trả lời.

Nhìn thấy mọi chuyện lúc này, tôi nghĩ chỉ có cách hiến tế bản thân, mới có thể phong ấn được nó, chắc chắn đây là do số phận đã định đoạt.

"Phúc Phúc, có phải cậu biết chuyện gì không?".

Thấy nét mặt trầm tư của tôi, Trần Tiến Khoa nghi hoặc hỏi. Tôi thờ dãi, cảm thấy mọi chuyện đã không thể giấu giếm được nữa, liền nói "Tôi nói anh nghe, dù anh tin hay không thì đây cũng là sự thật, án mạng năm xưa chính là do quỷ sông kia gây ra, có một vị tiên nhân giúp đỡ, bằng cách hiến tế một đồng nam có mạng cách đặc biệt để phong ấn nó, chính vì vậy mà án mạng không tiếp diễn nữa. Hiện tại, quỷ sông đã phá bỏ phong ấn, án mạng năm xưa lặp lại, và tôi là người được chọn dâng hiến tế đó đây".

"Cái gì chứ, đây chẳng phải là mê tín dị đoan sao?".

Trần Tiến Khoa kéo tôi ra xa lão Phan, hăn dử tợn nhìn chăm chăm vào tôi.

"Tôi biết, anh là một người cảnh sát, luôn tin khoa học, chuyện hiến tế hết sức huyền hoặc khiến cho người ta khó lòng tin tưởng được, nhưng mà năm xưa cách này đã hiệu nghiệm, nên tôi nghĩ tui mình không còn cách lựa chọn nào khác nữa".

Nghe những lời này của tôi, Trần Tiến Khoa có chút hoang mang, có lẽ hăn biết đối với tình hình này, nếu không phong ấn quỷ sông thì có rất nhiều người chết nữa.

"Nói nhảm đủ rồi, bộ tui mày nghĩ tao sẽ cho tui mày dễ dàng hành động sao?".

Tên kia ở phía xa lên tiếng, giọng nói mang đầy vẻ ngạo mạn. Lão Phan ở phía bên kia kéo tôi về, ổng không nói không rằng, một đường lấy mảy của tôi, rồi vẽ gì đó lên thân trượng.

"Chữ là bùa, máu là chú, tâm niệm diệt trừ quỷ ma, đã là quỷ sông, trọn đời phải bị giam ở dưới đáy sông Hậu".

Ông hô lớn câu khẩu quyết, sau đó ném cây trượng về phía quỷ sông. Tiếng chuông trấn hồn vang lên liên hồi, cây trượng cắm vào ngực của quỷ sông, khiến cho ả kêu la thảm thiết, vùng vẫy điên cuồng, cũng may nhờ có lưới máu phủ xung quanh nên đã giam cầm được ả.

"Hắc miêu, mau tấn công thẳng nhóc thúi đó cho ta".

Âm thanh tức giận gào lớn, Trần Tiến Khoa vội vàng đứng ở phía trước cản lại, có vẻ hăn muốn đối phó với con mèo đen.

Tôi rất hoang mang, lần trước nó mới cào cái đã khiến cho tôi mất rất nhiều máu, nếu nó cào một lần nữa, nói không chừng tôi sẽ mất nữa cái mạng.

Nhưng mà tôi không tài nào ngờ được, con mèo đen không những không tấn công tụi tôi, mà ngược lại nó lại nhảy lên trên ngọn cây, hướng về phía tên kia.

"Ha ha ha, mày không ngờ tới trường hợp này đúng không?".

Lão Phan cười lớn, hướng tên kia nói. Tôi không hiểu ý nghĩa của câu nói liền hỏi "Là sao vậy ông Phan?".

"Là như vậy, linh miêu bản thân nó đã có linh tánh, lúc đầu tấn công tụi ta là do nó chưa cảm nhận được máu của người sẽ phong ấn quỷ sông. Nhưng sau khi nó cào con chảy máu, chắc chắn trên móng vuốt của nó đã dính một ít máu, khiến cho bản thân nó hiểu được, người khắc chế quỷ sông đã xuất hiện, nó không thể làm càn được nữa".

Lời của lão Phan rất rõ ràng, nó làm tôi nhớ tới lời của Lâm bà bà trước đó đã nói, loài linh miêu này nếu không có người áp chế, nhất định sẽ bị quỷ sông lợi dụng. Vậy thì hiện tại tôi chính là người áp chế nó, nên nó không còn nghe lời tên kia nữa.

"Hừ, con mèo thúi, nếu mày không ra tay, thì để tụi tao ra tay".

Tên kia gầm gừ, rồi tiến về phía tụi tôi. Hình ảnh của hăn bắt đầu rõ ràng hơn.

CHƯƠNG 20

ĐỀN THẦN HUYỀN VÕ

Đột nhiên con mèo đen từ trên cây nhảy xuống người tên kia. Nó tấn công hấn giống như đã tấn công tụi tôi lúc nãy.

"Đội trưởng Trần làm phiền anh đưa thẳng nhóc này tới đền thần Huyền Võ".

Lão Phan vừa nói với Trần Tiến Khoa vừa thúc giục tôi đi. Tôi hiểu ý của ông, để thực hiện nghi thức phong ấn, tôi phải tới đền thần Huyền Võ để làm lễ.

Nhưng mà nếu để ông ở lại thì cho dù phong ấn được đi chăng nữa, trong lòng tôi cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Vì vậy, đành bịa ra một lý do.

"Không được, không có ông thì làm sao thực hiện nghi lễ được?".

"Còn có bà Lâm, bà biết nên làm những gì mà".

Câu nói khá nhỏ, có vẻ như sức lực của ông đã không còn bao nhiêu, nếu không mau tịnh dưỡng thì mất mạng như chơi.

"Anh Khoa, lão Phan không xong rồi, tôi nhờ anh dìu ông, tôi có thể tự mình đi được".

Tôi hướng Trần Tiến Khoa đưa ra chủ ý, hấn ngay lập tức đồng tình với chủ ý của tôi, một đường hướng tới lão Phan mà giúp ông di chuyển.

Hiện tại, tụi tôi phải tới đền thần Huyền Võ ngay, nhưng vì nó nằm khá xa nơi này nên khá tốn thời gian cùng công sức.

Trên đoạn đường đi, tụi tôi chẳng nhìn thấy ai, làn khói nhang phủ lên mọi thứ, không gian yên tĩnh tới lạnh người.

"Không nên chú ý tới mọi vật xung quanh, tà thuật cùng oán khí đã che đi người dân trong thôn rồi".

Lão Phan cố sức giải thích, tôi cùng Trần Tiến Khoa gật đầu.

"Meo".

Một tiếng mèo gào thét kêu lên, tụi tôi biết rõ đó là âm thanh của linh miêu, chắc chắn nó đã xảy ra chuyện rồi.

"Lẹ lên, lẹ lên".

Vừa thúc giục, lão Phan vừa cố gắng bước nhanh hơn.

"Reng reng".

Tiếng chuông trấn hồn kêu lên không ngừng, một trận sợ hãi nổi lên trong lòng tôi, thiệt ra phía sau đang xảy ra chuyện gì, có phải tên kia đã giết chết linh miêu và phá bỏ trượng trấn quỷ sông của lão Phan không?

"Sắp tới rồi, tôi đang chờ cậu đó đã".

Giọng nói của một chàng trai quen thuộc vang lên bên tai, nó cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Nhưng mà khi nhìn xung quanh thì chẳng thấy ai, vậy giọng nói kia rốt cuộc là của ai?

Đền thần Huyền Võ xuất hiện sau làn khói nhang ngút ngàn, lão Phan ngay lập tức kêu lên "Bà Lâm mau trấn đền".

Bên trong, Lâm bà vội vã chạy ra, trên tay cầm theo một cái hũ, vừa nhìn thấy tụi tôi, bà liền sợ hãi hỏi "Chuyện gì vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà mọi người lại thành ra như vậy?".

"Vô trong trước rồi nói".

Trần Tiến Khoa đáp lời, lão Phan hít một hơi thật dài, nói "Lập trận trước đã".

Lâm bà bà gật đầu, rồi lấy từ trong hũ ra một nắm tro, mau chóng rải khắp cổng đền, vừa rải bà vừa niệm gì đó.

Lời niệm vừa dứt, làn khói nhang xung quanh tụi tôi đột nhiên biến mất. Tôi ngạc nhiên nhìn bà, Lâm bà bà hiểu được tôi muốn hỏi gì, liền giải thích "Đây là tro nhang lấy trong lư hương của thần Huyền Võ, nó có tác dụng trấn đền, ngăn cản tà ma, quý quái".

"Thôi vào trước đi, tụi ta phải làm lễ một cách nhanh chóng nhất có thể, trước khi thứ kia tới".

Lão Phan vội vàng lên tiếng, ổng gấp gáp bước vào, khiến cho tụi tôi cũng trở nên vội vã hơn.

"Làm lễ? Nhưng mà là lễ gì chứ?".

Lâm bà bà khó hiểu hỏi, Trần Tiến Khoa thở dài đáp "Lễ hiến tế, nhằm phong ấn quỷ sông và tên quỷ ma kia".

Càng nghe Lâm bà bà càng trở nên mù mờ, bà lại hỏi tiếp "Nhưng mà ai là người hiến tế, và tên quỷ ma hai đứa nói là ai?".

Trần Tiến Khoa một đường giải thích "Tên quỷ ma tụi con nói, chính là kẻ đứng đằng sau mọi chuyện quái dị này, còn người hiến tế chính là....".

"Là con đó, số mạng của con hợp với người hiến tế vì vậy...".

"Cậu định hiến tế bản thân sao?".

Một giọng nói khá lớn vang lên, tụi tôi bị giọng nói đó làm bất ngờ, liền ngay lập tức nhìn về phía đó.

Hình ảnh của Nguyễn Thành Hiên xuất hiện trước mắt tôi, chỉ có điều, không phải anh ta đang tìm Tầm Dao sao? Vì cái gì lại xuất hiện ở đây?.

Tôi khó hiểu nhìn sang Lâm bà bà, bà thở dài đáp "Ta cũng hết cách, lúc trưa nó nôn nóng chạy dô đên, nói là đã tìm được tầm dao làm bằng thân của cây dâu tằm gì đó".

Nguyễn Thành Hiên bước vội tới chỗ tôi, trợn mắt rồi tra hỏi "Sao cậu lại bất ngờ, không lẽ chuyện tìm kiếm Tầm Dao để phong ấn là giả, mà sự thật chính là muốn đuổi tôi đi, để mọi người thuận tiện hành động, phải không?".

"Hiên, con im đi".

Lão Phan ở bên trong hét lớn, ổng bước vội ra bên ngoài, quát "Giờ là lúc nào rồi hả, ở đó mà còn tra với hỏi, mau thực hiện lễ tế thôi".

Lâm bà bà nghe vậy, liền kéo tôi vào bên trong. Nguyễn Thành Hiên tuy còn bất mãn chuyện kia, nhưng hiện tại anh ta chỉ có nuốt cơn tức vào trong, vội vàng bước vào chung với tụi tôi.

Vừa bước chân vào bên trong, một sức mạnh kỳ lạ quán lấy đầu óc tôi, nó vừa quen thuộc cũng vừa lạ lẫm.

"Rồi, giống như ngày xưa, Phúc Phúc mau quỳ gối trước bàn thờ thần Huyền Võ, rồi nghe ta hỏi mà trả lời"

Lão Phan vừa nói vừa chỉ về phía trước bàn thờ, tôi vội vàng làm theo. Vừa quỳ xuống, bất chợt đầu óc của tôi trở nên mông lung.

Một hình ảnh hiện ra trước mắt, đó là khung cảnh của một ngon miếu củ nát, một cô gái cùng một chàng trai đang thành tâm chấp tay, đứng ở cạnh bàn thờ, ở phía trước bàn thờ là một chàng trai trẻ đang quỳ gối, cạnh cậu ta là một vị tiên nhân.

"Phúc Phúc, con làm sao vậy?".

Nhìn thấy tôi có vẻ mông lung, lão Phan lo lắng hỏi, câu hỏi khiến cho tôi trấn định lại tinh thần, ngay lập tức lắc đầu, đáp "Không, con không sao, ông cứ thực hiện nghi lễ đi".

Lão Phan gật đầu, niệm lẩm bẫm cái gì đó, rồi dùng giọng nói rất vang hỏi "Con có nguyện ý chết hay không?".

"Có".

Tôi thành tâm đáp, tuy nhiên câu hỏi này hình như tôi đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải? Lão Phan nuốt nước miếng, hỏi tiếp "Con có nguyện ý hy sinh bản thân để cứu mọi người không?".

"Có".

"Cho dù chết, con có oán hận không?".

"Làm sao mà không oán hận?".

Câu hỏi của lão Phan vừa dứt, thì giọng nói của tên quỷ ma vang lên, nó khiến cho tụi tôi giật mình, ngay lập tức nhìn sang.

Trước cửa đền, một hình ảnh kinh dị xuất hiện. Có thể nói đó là một cái xác đang thối rữa dần, tuy tóc vẫn dài và bám vào đầu, nhưng một phần da đầu đã biến mất, để lại xương hộp sọ trắng ngà kinh dị. Khi hấn đứng đối diện với tụi tôi, lúc đó tôi mới nhận ra, nửa bên mặt của hấn đã bị thối rữa,

trông trắng lồi ra như thể muốn rớt xuống đất, cái áo bà ba rách rưới, để lộ phần da thịt đang bị dòi bọ gặm nhấm.

"Sao mà có thể phá bỏ kết giới được?".

Lâm bà bà ngạc nhiên hỏi, tên kia cười khinh bỉ, đáp "Mấy cái trò con nít chỉ có thể đối phó với quỷ sông, làm sao đối phó với ta được đa".

"Mày rốt cuộc là gì? Không phải quỷ cũng không phải vong linh".

Lão Phan ra vẻ tức giận hỏi, tên kia nhìn về phía ông, trả lời "Ông muốn biết ta là ai, thì hãy hỏi cái tên hèn nhất trú ẩn bên trong tượng thần Huyền Võ kia".

Vừa nói hẳn vừa chỉ tay về phía tượng thần, tụi tôi đều hết sức hoang mang trước câu nói đó.

"Chỗ này là nơi linh thiêng, làm gì có thứ dơ bẩn dám bự gan lớn mật trú ẩn được".

Nguyễn Thành Hiên tức giận quát, tên kia không thèm để ý tới anh ta, hẳn một đường chỉ vào tượng thần, quát lớn "Đồ chết nhất, tới giờ vẫn còn muốn trốn sao?".

Bức tượng vô thức chấn động, khiến cho tụi tôi giật mình. Nhưng mà sau đó lại im bật, như chưa hề xảy ra chuyện gì vậy.

"Gừ".

Tên kia thấy vậy, liền tức giận gầm lên một tiếng rất lớn. Hẳn nhổ một bên cửa lên, rồi ngay lập tức ném nó về phía tôi.

Trong khoảnh khắc, Trần Tiến Khoa nhào tới ôm lấy tôi, rồi lăn trên mặt đất để tránh cánh cửa. Không ngờ cánh cửa lại ném trúng bức tượng thần Huyền Võ, khiến cho nó bể nát.

Còn chưa hiểu hết mọi chuyện, thì bên trong tượng thần bốc lên một làn khói trắng. Tên kia nhìn thấy liền cười nói "Cuối cùng mày cũng chịu xuất hiện".

Lời vừa dứt, lớp khói kia tụ lại ở trước bàn thờ, rồi chậm rãi tạo thành hình dạng của một chàng trai trẻ.

Đó là một chàng trai hiền lành, mái tóc đen, dễ nhìn và có thể thấy bộ ba trên người cậu ta có thể đoán ra cậu ta thuộc dạng nghèo khó của thôn.

"Phong Phong, sao lại là con?"

Lâm bà bà hỏi trong nghẹn ngào, nước mắt bả tuôn trào, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bả khóc đau đớn như vậy.

Chàng trai trẻ chưa kịp trả lời, thì lão Phan đã chen vô, giọng ổng trầm đi kỳ lạ "Phong Phong, tại sao năm xưa con không đi đầu thai, mà vẫn còn ở trong đền tới bây giờ chứ?"

Nghe tới đây, tôi chợt nhớ ra một chuyện, người năm xưa hiến tế tên là Đặng Phong, không lẽ là người này sao?

"Con xin lỗi, tại vì..".

"Mày bị mất tâm ma, nên không thể đầu thai".

Tên kia đột nhiên lên tiếng, sau câu nói hẳn liền cười lớn, rồi nói thêm "Năm xưa do mày có tâm ma, nên không thể nào toàn tâm toàn ý phong ấn quỷ sông, năm xưa do mày có tâm ma nên không thể đầu thai được, năm xưa do mày có tâm ma nên mới có tao của ngày hôm nay".

"Phong Phong, lời của hẳn là sao vậy?"

Lâm bà bà khó hiểu hỏi, Đặng Phong nhìn bả mà bày ra vẻ mặt ân hận, đáp "Năm xưa trong phút chốc con có ý niệm không nguyện ý chết, nên không thể phong ấn quỷ sông, đồng thời thân xác sau khi con chết đã bị tâm ma chiếm giữ, hẳn chính là nó".

Đặng Phong vừa nói vừa chỉ về phía tên kia, vậy là cái xác mục rữa kia chính là thân xác của Đặng Phong.

"Vậy tại sao cậu lại trốn ở trong tượng thần Huyền Võ chứ?"

Nguyễn Thành Hiên tức giận hỏi, Đặng Phong xin lỗi một tiếng, rồi đáp "Tôi sợ đối diện với tâm ma của mình, năm xưa mọi người đã kỳ vọng rất nhiều vào tôi, nhưng mà tôi lại có tâm ma, khiến cho mọi chuyện càng trở nên kinh khủng hơn đó đã".

"Tôi nghĩ không phải hoàn toàn là lỗi của cậu, ai sống trên đời mà không sợ chết chứ, với lại lúc đó cậu còn nhỏ, chưa hiểu hết thế nào là toàn tâm

toàn ý chết".

Trần Tiến Khoa đột ngột lên tiếng, những lời này của hắn rất đúng, chắc một phần hắn là cảnh sát, thường xuyên đối diện với cái chết nên có thể hiểu được tâm trạng một chân bước vào tử lộ ra sao.

CHƯƠNG 21

THIỆN VÀ ÁC

"Đúng vậy, những lời của anh Khoa nói không sai chỗ nào, vì vậy hiện tại cậu không cần bứt rứt gì hết, chuyện trước mắt chính là biết sai sửa sai, không phụ niềm kỳ vọng của mọi người".

Tôi cố gắng khuyên giải, bởi vì tình hình trước mắt rất nguy cấp, Đặng Phong chính là kỳ vọng cuối cùng của tụi tôi.

"Đúng đó Phong Phong, con phải đối diện với tâm ma của mình".

Lão Phan có vẻ hiểu ý tôi, ông ngay lập tức thêm vô. Câu nói khiến cho Đặng Phong có thêm một chút sức mạnh, cậu ta nhìn một lượt tụi tôi rồi đột ngột thay đổi hình dạng.

Trong làn khói nhang, cậu ta biến thành một bộ dạng đối nghịch với tâm ma. Quần áo chần chu, ánh mắt quyết đoán, khắp người tỏa ra chánh khí.

Tâm ma nhìn cậu ta mà trợn mắt không nguôi, hăn quát lớn "Bây giờ mày định chiến đấu với tao sao?".

Nói rồi hăn gầm gừ lớn một tiếng, mái tóc khẽ lay động, tà khí cùng oán khí từ đâu bao bọc lấy thân thể của hăn.

"Tôi nghĩ tụi mình nên tìm một chỗ nào đó an toàn trú thân trước đã".

Không để tôi kịp trả lời lại, Trần Tiến Khoa liền kéo tôi trốn sau bàn thờ. Lão Phan, Lâm bà bà cùng Nguyễn Thành Hiên thì trốn phía sau bốn kỷ [\[12*\]](#).

Tâm Ma hất tay một cái, oán khí hóa thành một mũi tên, nó bay thẳng về phía Đặng Phong, nhưng trong chớp mắt, thân ảnh của Đặng Phong đột ngột biến mất không nhìn thấy.

Tâm Ma mắt thấy Đặng Phong biến mất trong khoảnh khắc, sắc mặt liền trở nên tối dần.

"Lại chốn tránh sao?".

Tiếng của Tâm Ma còn chưa dứt, thì một bàn tay mang sức lực khổng lồ đánh thẳng vào sau lưng hắn, khiến thân thể của hắn nhất thời bay lên cao, rồi rớt xuống giữa đền.

Chỉ là trong khoảnh khắc, Tâm Ma lại hóa làn khói đen biến mất, chứng kiến cảnh tượng này tôi vô thức cảm thấy có chuyện không ổn sắp diễn ra. Nhưng còn chưa hiểu chuyện gì, thì cái thần án ở gần đó bay thẳng lên, rồi ngắm Đặng Phong mà tiến tới.

Đặng Phong nhất thời không để ý, liền bị cái thần án đâm vào người, một tia máu chảy ra từ khiến miệng.

Thân thể có chút không ổn, cùng lúc này một cỗ sức lực quái dị nâng cơ thể tôi lên, mặc dù tôi đã cố gắng đẩy dựa, nhưng lại không thể thẳng đứng, nó đẩy tôi lên rồi hướng thẳng Đặng Phong mà ném tới.

Do không kịp phản ứng, Đặng Phong đã bị tôi té lên người, may thay do hắn chỉ là một hồn phách nên tôi lại là người bị thương nặng nhất. Xương cả người dường như gãy hết, cơ hồ không thể cử động được.

Đặng Phong dùng sức kéo tôi đứng dậy, rồi lo lắng hỏi tôi có sao không, tôi lắc đầu đáp "Không nặng lắm, chỉ là nhất thời không cử động linh hoạt được thôi".

"Tôi nghĩ kỳ này Tâm Ma muốn một lần tiêu diệt cả hai tụi mình rồi".

Đặng Phong lên tiếng, âm thanh có chút hoảng loạn, nhưng những lời của cậu ta nói hoàn toàn chính xác, Tâm Ma dồn tôi và Đặng Phong vào một chỗ nhất định là vì muốn tiêu diệt cả hai, mục đích khiến cho nghi lễ phong ấn quỷ sông và hắn không thể diễn ra được.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, thì Đặng Phong đã bày ra tư thế phòng thủ, mắt của cậu ta quan sát xung quanh một cách kỹ lưỡng, nhằm có thể xác định được vị trí của Tâm Ma.

"Mày tìm tao sao?".

Giọng của Tâm Ma vang lên, tụi tôi quay sang thì nhìn thấy hấn đang chậm rãi tiến về phía tụi tôi. Ánh mắt của hấn cực kỳ hung hãn, đang nhìn chăm chăm.

Tuy vậy, Đặng Phong không hề tỏ vẻ e sợ, cậu ta nhìn lại hấn bằng ánh mắt lạnh lùng. Cùng lúc đó làn khói trắng trên tay hóa thành một thanh Tâm Dao, hướng Tâm Ma mà chuẩn bị tấn công.

Nhìn thấy tình hình như vậy, tôi chợt nghĩ tới một chuyện, có khi nào Đặng Phong muốn liều mạng với Tâm Ma hay không?.

Nhưng mà với tốc độ phản đòn như lúc này, thì e rằng không thể dễ dàng công kích hấn được, hiện tại nếu có vị tiên nhân của năm xưa thì tốt biết mấy.

Ngoài ra, Tâm Ma vốn không phải là oán linh, quỷ sông hay ma quỷ gì. Hấn là do ác tâm tích tụ oán hận mà hình thành, vì vậy nếu dùng những thứ trừ ma diệt quỷ sẽ không có hiệu nghiệm nhiều tới hấn.

Chỉ là lúc này, tụi tôi phải làm gì đây? Chắc chắn phải có cái gì khắc chế hấn mới phải.

"Tâm Ma, rốt cuộc mày muốn làm gì sau khi giết hết mọi người hả? Như vậy là tạo nghiệp chướng đó".

Lâm bà bà đột nhiên lên tiếng, ánh mắt của bà có chút sự dừng cảm, tôi cảm nhận được bà đang muốn kéo dài thời gian. Nhưng mà để làm gì chứ?

"Ha ha ha, ta muốn có thật nhiều oán khí, một khi oán khí tích tụ đầy đủ, ta có thể trở lại bộ dạng trước đây".

Tâm Ma không quay đầu nhìn sang Lâm bà bà, mà hấn nhìn chăm chăm vào Đặng Phong, trầm giọng nói.

Ánh mắt này của hấn mang theo vô vàn oán hận, tôi biết hấn hận Đặng Phong vì hành động năm xưa của cậu ta. Con người ta đều có bản chất tốt và xấu, một khi hai bản chất này tách ra, sẽ xuất hiện kẻ Đặng Phong và Tâm Ma, họ sẽ đối đầu nhau.

"Vậy tới lúc đó mày sẽ làm gì? một khi bộ dạng đó chỉ được duy trì bằng cách hấp thụ thêm oán khí".

Lão Phan lúc này đột nhiên lên tiếng, Tâm Ma nhếch mép cười khẩy một cái, rồi lạnh giọng đáp "Thì ta sẽ giết thêm"

"Hey...".

Nghe câu nói của hắn, lão Phan thở dài nói "Chấp niệm của mày quá lớn, vì không cam tâm chết mà bắt người khác phải chết cùng, như vậy thiệt sự quá độc ác rồi đó đa".

"Đây không phải lỗi của ta, mà là của hắn, chính là hắn đã tạo ra ta, gián tiếp gây ra chuyện này".

Tâm Ma vừa nói vừa chỉ tay về phía Đặng Phong, khiến cho Đặng Phong có chút điêu đứng.

Lúc này tôi cảm thấy nếu không tìm cách chuyển đổi tình thế, có lẽ tâm lý của Đặng Phong sẽ bị lay động bởi những lời nói kia. Cơ bản Tâm Ma là một kẻ không đơn giản, những lời hắn nói luôn có mục đích, vì vậy tôi không thể để hắn đạt mục đích được.

Nghĩ vậy, tôi liền nén đau đớn đứng dậy, kéo tay Đặng Phong và nói "Đừng đổ tội lỗi cho người khác, nếu lúc đó mày không quấy nhiễu Đặng Phong, thì làm sao xảy ra cố sự như ngày hôm nay, mày là tâm ma của cậu ấy mà".

"Lúc trước nếu như tao không yếu lòng sẽ không bị mày làm nhiễu loạn, sẽ không gây ra tình trạng như hiện tại, tao cảm thấy vô cùng tội lỗi, vì vậy tao phải chính tay tiêu diệt mày, như vậy mới xóa được phần nào tội lỗi của tao".

Ngữ khí của Đặng Phong ngập tràn kích động cùng hối hận.

Ánh mắt của Tâm Ma trừng lớn, hắn có lẽ bị phản tác dụng, nên đứng sững sờ không nói được gì.

"Đã tới lúc dừng lại mọi chuyện rồi".

Đặng Phong hét lớn, Tâm Ma hừ một cái, quát "Nếu vậy, để coi tụi mày sống hay là ta?".

"Chấp niệm của mày quá sâu đậm, không thể dùng lời nói để khuyên giải được, chỉ còn cách đánh cho mày hồn siêu phách tán thôi".

Vừa dứt lời, Đặng Phong liền nắm chặt Tâm Dao trong tay rồi lao tới chỗ Tâm Ma. Cậu ta ngay lập tức đâm thẳng đoạn dao vào tim của hã, nhằm để trừ khử tâm mi. Nhưng mà Tâm Ma đã né được, khiến đoạn dao chỉ cắt được một mảnh thịt mục nát.

Cậu ta còn chưa kịp rút đoạn dao về, thì đã bị một bàn tay hung hãn xiết chặt cổ.

Tâm Ma hóa thành làn khói đen, xuất hiện trước mặt Đặng Phong, dùng hết sức lực bóp lấy cổ của Đặng Phong, rồi đẩy cậu ta lùi về phía cây cột gần đó.

"Phẳng".

Phía bên kia, Trần Tiến Khoa sợ hãi cầm khẩu súng, hướng Tâm Ma mà bóp cò. Viên đạn lao nhanh về phía Tâm Ma, một tia máu trên đỉnh đầu phun ra, khiến cho Tâm Ma tức giận.

Hã hướng Trần Tiến Khoa vung tay, một làn khói đen nhanh như gió bay về phía Trần Tiến Khoa.

Do không kịp phản ứng, Trần Tiến Khoa bị nó quật té, khẩu súng quăng ra phía xa.

Còn chưa định thần lại, Tâm Ma lại hất tay thêm cái nữa, một làn khói đen dày đặc bay thẳng tới chỗ Trần Tiến Khoa, nó quấn lấy cổ họng hã rồi theo sự điều khiển của Tâm Ma chọi hã về phía cây cột.

Trần Tiến Khoa bị đập mạnh vào cây cột, rớt xuống đất, từ miệng hã trào ra một ngụm máu đỏ.

"Anh Khoa..".

Tôi hoang mang kêu lớn, vội vàng chạy tới đỡ hã lên.

"Phúc Phúc cậu tránh ra, không khéo hã sẽ giết luôn cậu bây giờ đã" .

Nhìn thấy tôi, Trần Tiến Khoa liền cố gắng nói thiệt lớn, tay của hã đẩy tôi ra, nhưng do sức lực của hã khá yếu nên cũng chẳng đẩy tôi nổi.

"Muốn chết trùm sao? Được, ta sẽ thành toàn cho tụi mày".

Nói rồi một cổ sức mạnh bóp lấy cổ họng của tôi, lúc này Trần Tiến Khoa luôn miệng kêu tên tôi, hiện tại hã chẳng còn sức lực để làm gì khác

nữa.

Viễn tưởng mọi chuyện đã kết thúc, ai ngờ một âm thanh bễ vụn vang rất lớn. Cùng lúc đó cổ sức mạnh trên cổ của tôi cũng dần dần yếu đi.

Cảm thấy có chuyện không ổn, tôi liền nhìn về phía Tâm Ma, hình ảnh lão Phan đứng bên cạnh, đôi tay chạy rất nhiều máu. Nhưng mà tôi chợt nhận ra máu đó không phải là của lão Phan, mà là máu của Tâm Ma bắn ra, hẳn vừa bị lão Phan đập nguyên một cái lư hương bự vào đầu.

Do tro nhang trong lư hương là vật trừ tà, khử bỏ oán khí nên cũng có chút tác dụng với Tâm Ma.

Hắn nhất thời tru lên một tiếng thảm thiết, tro nhang dính vào từng chút thịt da mục nát khiến cho nó sủi bọt kinh dị. Tâm Ma tựa như phải chịu đựng rất nhiều đau đớn, tiếng tru của hắn vang lên không dứt.

Âm thanh rất kinh khủng, tôi phải dùng hai tay che lỗ tai lại mới có thể chịu đựng được.

Lâm bà bà hình như không quan tâm tới thứ âm thanh nhức đầu này, bà châm nhang, khói nhang lang tỏa khắp mọi nơi, rồi bà niệm gì đó, cuối cùng chọi mớ nhang vào người Tâm Ma.

Nén nhang vừa chạm vào cơ thể hắn, đã nhanh chóng hóa thành một ngọn lửa xanh lam kỳ lạ. Lúc này Tâm Ma càng la hét một cách dữ dội hơn, cơ hồ hắn sắp nổ tung ra.

Chỉ có điều, trong cơn đau đớn tột độ đó, hắn cũng không buông Đặng Phong ra, cánh tay của hắn càng lúc càng bóp chặt hơn. Như thế muốn kéo Đặng Phong biến mất theo mình.

CHƯƠNG 22

TAN BIẾN

Dẫu biết Đặng Phong không phải là người, cậu ta chỉ là một ưu linh có tiên khí bao quanh, tuy nhiên nếu không giải cứu cậu ta ngay, có lẽ kết cục sẽ là hồn siêu phách tán, không gì cứu vãn nổi.

"Phúc Phúc".

Giọng nói nghẹn ứ nơi cổ họng của Đặng Phong vang lên.

Tôi vội vàng quay sang, thì nhìn thấy cậu ta đang cầm đoạn đao chỉ về phía Tâm Ma. Lúc này tôi mới nhận ra, cây đoạn đao đó dường như đang dần tan biến.

"Mau lên".

Đặng Phong như thế hết lớn, có vẻ như linh lực của cậu ta sắp hết, và cậu ta đang dần hồn siêu phách tán.

"Im miệng".

Tâm Ma quát lớn, hấn dùng hết sức lực bóp cổ Đặng Phong. Tuy nói Tâm Ma đang bị tro nhang làm suy yếu, nhưng để bóp chết Đặng Phong chỉ là chuyện nhỏ.

Đặng Phong giãy giụa trong khó khăn, do hao tổn quá nhiều linh lực, nên cậu ta không thể nói thêm câu nào nữa.

Tôi nhìn chăm chăm cậu ta, tự hỏi câu nói lúc này là có ý nghĩa gì. "Mau lên" là sao? Với tình hình cấp bách như vậy, cậu ta muốn mau chóng chuyện gì?.

Trần Tiến Khoa ở phía sau, bỗng đứng kéo cánh tay của tôi. Hấn khó khăn nói "Cẩn thận, Tâm Ma không phải là quỷ, càng không phải là người, hành động không khéo sẽ chẳng thể tận diệt được hấn".

Câu nói của hắn khiến cho giựt mình. Phải rồi! Tâm Ma không thể tận diệt chỉ với trò con nít này được, nhất định là vậy rồi.

Đột nhiên tôi nghĩ ra một chuyện, năm xưa vị tiên nhân kia không thể tận diệt được quỷ sông, là do Đặng Phong có một tia tà niệm. Vậy nên, hiện tại để tận diệt Tâm Ma chỉ còn duy nhất một cách.

Tôi tháo tay Trần Tiến Khoa, rồi bước lên phía trước, hướng về Nguyễn Thành Hiên, kêu lớn "Anh Hiên mau đưa cho tôi thanh Tầm Dao đi đã".

"Nhưng mà.. " Nguyễn Thành Hiên lắp bắp nói.

"Không có nhưng nhị gì hết, mau đưa cho tôi thanh Tầm Dao, không thôi mọi chuyện sẽ rắc rối".

Tôi vội cắt ngang câu nói của anh ta, Nguyễn Thành Hiên hình như vẫn còn khó hiểu, điều này khiến cho tôi tức giận, quát "Mau lên, đưa cho tôi đoạn đao, anh còn đứng ngăn người ở đó làm chi?".

Lão Phan có vẻ biết được ý định của tôi, liền nói "Hiên, mau đưa cho nó đi, tình hình hiện tại còn không khiến cho con gấp gáp sao?".

Nguyễn Thành Hiên hít một hơi sâu, tôi không biết hiện tại trong đầu anh ta đang nghĩ gì? Nhưng mà có vẻ như anh ta không muốn đưa Tầm Dao cho tôi.

Sau khi nhận được đoạn đao, tôi hướng mọi người, nói "Cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, mong mọi người đừng ngăn cản hành động này".

"Mày hiện tại đang định làm gì? Muốn tiêu diệt ta ư? Không dễ dàng đâu đã" .

Tâm Ma cố gắng cười một cách khinh bỉ, giọng nói của hắn vẫn còn sức lực rất lớn.

"Vậy mày cứ chống mắt lên mà coi, tao sẽ xài cách gì để tận diệt mày".

Tôi hung hăng nói.

Tay của tôi nắm chặt Tầm Dao, hướng Tâm Ma mà chạy tới.

Nhìn thấy hành động này của tôi, Tâm Ma có chút bất ngờ, hắn dữ tợn nhìn chăm chăm.

"Cuối cùng cậu cũng hiểu".

Đặng Phong cười cười, giờ phút này cậu ta không còn giãy giụa nữa.

Vừa chạy tới chỗ Tâm Ma, tôi ngay lập tức dùng hết sức lực đâm Tâm Dao vào bụng mình. Lúc này tôi chợt hiểu ra, vì sao năm xưa nạn nhân cuối cùng có cái chết khác biệt hoàn toàn với những người trước đó, không phải là vì nạn nhân đó chính là người hiến tế hay sao? cậu ta lấy bản thân mình ra để phong ấn Quỷ Sông. Và người đó không ai khác chính là Đặng Phong.

Một cơn đau nhói truyền tới đại não, tôi có thể cảm nhận dòng máu đang chảy ra.

"Phúc Phúc".

Hình như có tiếng của ai đó đang kêu tôi, nhưng mà tôi không tài nào nhận ra đó là ai?.

"Ông Phan mau làm phép đi".

Tôi hô lớn.

"Huyết dẫn chú, dùng máu vẽ bùa, kết nên trận pháp".

Những lời của lão Phan liền vang lên sau câu nói của tôi, từng chữ trong lời của ông đều chứa đựng sức mạnh vô tận.

Lời niệm chú vừa dứt, máu của tôi như bị hút ra khỏi cơ thể, đồng thời những dòng máu trên sàn bắt đầu lưu chảy, vẽ ra một trận pháp.

Tâm Ma lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng mà một chút hành động cũng không có, y hệt như bức tượng. Điều này chứng tỏ trận pháp đang bắt đầu có hiệu lực.

Cùng lúc này cơ thể của Đặng Phong sáng lên, cậu ta nắm chặt Tâm Dao đang dần tan biến, một đường đâm thẳng vào tim của Tâm Ma.

"Tôi đi trước đây".

Câu nói yếu ớt của Đặng Phong vừa dứt, tiếng hét gào đống của Tâm Ma liền che lấp đi đoạn sau đó.

Xung quanh thân người của hắn bao phủ tầng tầng lớp lớp khói đen, chúng có lẽ đang cố gắng bảo vệ hắn.

Trong thoáng chốc, Đặng Phong tan biến khỏi không trung. Tôi dùng hết sức lực đang còn trong người, đâm mạnh thanh Tầm Dao còn vương máu của mình vào chỗ Đặng Phong đã đâm.

Tâm Ma rộng lớn lên, âm thanh như thể muốn xé tung mọi thứ.

Trận pháp cuối cùng cũng đã hoàn thành, nó họa nên hình của cửu liên diệt quỷ [13*], chiếu rọi ánh sáng chói mắt về phía Tâm Ma, từng chút từng chút một xé tung hẳn ra.

Trong ánh sáng rực rỡ đó, những oán linh bị hấp thụ dần thoát ra, tụi họ xoay thành một vòng tròn trên không trung.

Ánh sáng chiếu tới đỉnh đầu, hình ảnh của quỷ sông xuất hiện. Có thể thấy, ngoài hấp thụ oán linh và oán khí, Tâm Ma đã có sức mạnh cực lớn để hấp thụ luôn cả quỷ sông, vì vậy mà sức lực khi này của hắn cực kỳ lớn, có thể chống lại rất nhiều đòn tấn công của tụi tôi.

Một trận cuồng phong mạnh mẽ xuất hiện, khi mà các oán linh xoay tròn cực nhanh xung quanh Tâm Ma, nó mạnh tới nỗi khiến cho mọi đồ vật trong đền đều bay lên không trung.

"Mau lên, mọi người mau bám vào cột đền".

Lão Phan hét lớn, sau đó ông cũng cùng với mọi người bám vào cột đền gần chỗ mình nhất.

Trận cuồng phong rất dữ dội, dù rằng tôi đang ở vị trí ít ảnh hưởng nhất, cũng không tránh được lực hút từ xung quanh, tôi chỉ có thể cố gắng bám chặt chân mình xuống sàn nhà.

Xung quanh chậm chậm lạnh dần, những oán linh bắt đầu thu hẹp trận cuồng phong, nhằm gắt gao khiến cho Tâm Ma biến mất vĩnh viễn.

"Lão Phan".

Tôi biết mình không còn thời gian nữa, liền nhả nhủ vài lời "Khi mọi chuyện kết thúc, xin ông hãy an táng con và Đặng Phong ở trong đền, con hy vọng chôn ở một nơi linh thiêng như vậy, sẽ có thể thanh trừ tà niệm, khiến cho sự việc ngày hôm nay không bao giờ lặp lại nữa".

"Được, ta nhất định sẽ làm vậy".

Lão Phan ngay lập tức đồng ý.

"Con yên tâm đi Phúc Phúc, ta nhất định sẽ trông nom cho phần mộ của con và Đặng Phong mà".

Lâm bà bà xen vào câu nói của lão Phan, giọng nói của bà nghẹn ngào, hình như là đang khóc.

"Phúc Phúc, nếu có kiếp sau, tụi mình vẫn gặp lại nhau chứ?".

Giọng nói của Trần Tiến Khoa gắt gao vang lên, tôi cảm nhận được hẳn đang yếu dần.

"Chắc chắn rồi, nếu có kiếp sau, tôi hy vọng sẽ gặp lại anh".

"Lời của bà vu sư người Cát Miệt nói đúng, cậu sẽ chết, cậu chắc chắn sẽ chết".

Câu nói của tôi còn chưa dứt, thì Nguyễn Thành Hiên bỗng dưng xen vào. Anh ta như thể điên cuồng, cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, điều này làm tôi nhớ ra một chuyện, chính là lúc trước tụi tôi tới sóc của người Cát Miệt, bà vu sư họ Thạch đã nói một câu, không lẽ câu nói kia là như vậy.

Và theo chi tiết này thì có thể suy ra Nguyễn Thành Hiên lúc đó đã nói dối tôi, anh ta biết chắc chắn tôi sẽ chết, mà lại cố gắng che đậy? Kết nối với những hành vi gần đây của anh ta, tôi nghĩ chính lời tiên đoán này, khiến cho anh ta thay đổi chăng?.

Tôi còn chưa kịp hỏi cho rõ ràng, thì một cảm giác đau đớn kinh khủng tràn tới, lúc này tôi mới chú ý, trận cuồng phong đã rất mạnh, ngói trên nóc nhà đang rung lắc liên tục, những thứ ở trong trận cuồng phong đang dần bị bóp méo.

Đám oán linh xung quanh méo mó một cách kinh dị, chúng như thể điên cuồng xoay quanh Tâm Ma, bắt hẳn phải hồn siêu phách tán.

Do tác động của nó quá mạnh, khiến cho thân thể của tôi cũng như thế bị bóp méo theo.

Cơn cuồng phong càng ngày càng dày, trận pháp huyết đồ bị nó hút cạn máu. Trong một thoáng, tôi chỉ nhìn thấy một màu trắng tinh khiết, khó tả.

"A".

Cơ thể của tôi bị tác động của nó mà hóa thành tiêu tan.

*****

"May quá, cậu đã tỉnh lại rồi".

Giọng nói êm tay của một cô gái vang lên, lúc này tôi mới giật mình thức tỉnh.

Vừa mở đôi mắt còn mơ hồ ra, tôi đã nhìn thấy một màu trắng yên bình và ngửi thấy một hương vị đặc trưng kỳ lạ.

Tôi vội đưa mắt nhìn sang bên cạnh, mơ hồ xuất hiện trước mắt là thân ảnh của một cô gái bận áo trắng, trên tay cô ta hình như còn cầm một cuốn sổ nữa.

"Đây là đâu?".

Tôi vô thức lảm nhảm, cô ta cười cười đáp "Ở đây là phòng bệnh của bệnh viện y Dạ Nguyệt".

Nghe câu nói này, tôi bất giác giật mình một cái, sau khi trấn định tinh thần, tôi liền trầm giọng hỏi "Bệnh viện y Dạ Nguyệt của khu vực Hàm Võ, thuộc thành phố Sài Gòn sao?".

"Đúng rồi".

Cô gái gật đầu, lúc này tôi mới nhìn kỹ hơn, thì ra cô ta chính là y tá của bệnh viện y Dạ Nguyệt.

Nhưng mà nếu nói như vậy, thì chẳng phải tôi đã trở lại hiện tại nơi mình sinh sống rồi sao? Và đồng nghĩa với việc những chuyện liên quan tới quỹ sông kia, chỉ là một cơn ác mộng không hơn không kém.

"Tôi bị gì vậy?".

Tôi khe khẽ hỏi, cũng bởi vì tôi muốn xác định mọi chuyện rốt cuộc là sao?.

Cô ta mỉm cười, đáp "Cậu bị tai nạn xe, rồi được đội trưởng cảnh sát khu vực Hàm Võ đưa vào đây".

"Đội trưởng cảnh sát sao?".

Nghe lời nói có phần khó hiểu của tôi, cô ta liền gật đầu, trả lời "Đúng, anh còn ở bên ngoài hay để tôi kêu vô".

Nói rồi cô ta đi ra ngoài, bỏ lại tôi ngu ngốc ngồi dõi theo bóng lưng cô ta đang khuất dần sao cánh cửa.

Một vài phút sau, tiếng bước chân của ai đó vang lên rất đều, thân ảnh của một chàng trai cao ráo đang dần xuất hiện hiện.

"Cậu ổn chứ?".

Vừa thấy tôi, hắn đã lên tiếng hỏi. Cái người này, từ bộ dạng cho tới giọng nói đều rất giống một người. Tôi vô thức thì thầm gọi.

"Trần Tiến Khoa".

HẾT

CHÚ THÍCH

[1] Chuông linh lan: một loại chuông chùm, bao gồm 49 chuông nhỏ kết thành, dùng trong các buổi hành lễ. **[2]** Thành Gia Định là tên cũ của thành phố Hồ Chí Minh (Sài Gòn) hiện nay. **[3]** Bộ bà bà hai lớp là loại bà ba cổ, được may hai lớp trong ngoài nhằm giữ ấm. Người giàu có thường may lớp trong là gấm, lớp ngoài là lụa. Người nghèo thì may hai lớp đều bằng vải thô. **[4]** người Cát Miệt là tên gọi cũ của người Khmer. **[5]** Chợ ma: tức chợ họp vào ban đêm. **[6]** Sà Rông là loại vải được thêu cầu kỳ hoặc không, kích thước rộng khoảng 1m dài 3,5 m khi mặc thì cuộn lại che nửa người phía dưới. **[7]** Quỷ dựng tường chính là tình trạng di chuyển thành một vòng tròn trong một khu vực khuất tầm nhìn, ví dụ như rừng cây. **[8]** Bộ bà ba quần thúng là trang phục hành lễ, áo màu trắng thêu hoa lá, quần thúng có hai ống quần rộng giả váy đầm, thường là màu đỏ. **[9]** trấn Hà Tiên là một trong những trấn, tỉnh của Nam Kỳ Lục Tỉnh thời bấy giờ. Nay nó thuộc tỉnh Kiên Giang. **[10]** người Minh Hương tức người Trung Quốc thời nhà Minh, do không thuần phục nhà Thanh, mà xin chúa Nguyễn vào miền Nam khai hoang lập ấp. **[11]** Trung Nguyên là tên gọi khác của Trung Quốc ngày nay. **[12]** Bốn kỷ: chỗ để cắm đèn cây thắp sáng khu vực lễ bái buổi tối. **[13]** Cửu liên diệt quỷ: là hình ảnh chín bông sen, thể hiện cho chín tầng thanh giải tà ma ác quỷ.

Table of Contents

LỜI DẪN

Chương 1

BUỒI LỄ HUYỀN VÕ

Chương 2

SỢI DÂY CHUYỀN

Chương 3

THUẬT CHỨNG QUỶ

Chương 4

TRẦN TIẾN KHOA

Chương 5

SÓC NGƯỜI CÁT MIỆT

Chương 6

QUỶ DỤNG TƯỜNG

Chương 7

CÂU CHUYỆN NĂM XƯA

Chương 8

NGHIỆM THI

Chương 9

ẢO GIÁC

Chương 10

NGUYỄN THÀNH HIÊN

Chương 11

HỒI ỨC

Chương 12

TÌM MANH MỐI

Chương 13

TRƯƠNG TÂM

Chương 14

THỰC HAY ẢO

Chương 15

HIẾN TẾ

Chương 16

BÙI TIỂU THƠ

Chương 17

NỮ QUỶ

Chương 18

CHUÔNG TRẤN HỒN

Chương 19

CON MÈO ĐEN

Chương 20

ĐÈN THẦN HUYỀN VÕ

Chương 21

THIỆN VÀ ÁC

Chương 22

TAN BIẾN